

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΓΚΡΙΝΟΣ

ΤΑ ΙΕΡΑΤΕΙΑ
ΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ
ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ
ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ

ΠΕΡΙ "ΣΥΝΟΜΟΣΙΟΛΟΓΙΑΣ"

Όλοι οι άνθρωποι έχουμε την ανάγκη, όταν διαβάζουμε ένα βιβλίο, μια εργασία ή ένα άρθρο με ιστορικά θέματα, να ικανοποιούμαστε από κάτι πολύ βασικό. Να νιώθουμε ότι αυτό που διαβάζουμε αναδύει μια καθάρια αλήθεια και συνεπώς ουσιαστική γνώση. Και σε αυτό καθοριστικό είναι όχι μόνο αυτό που λέγεται ή γράφεται, αλλά και πόσο εκτιμούμε και εμπιστευόμαστε τον συγγραφέα. Όταν έχεις περάσει μια ζωή όπου σε ένα κομμάτι από τον περίγυρό σου και το πλατύτερο περιβάλλον σου η υποκρισία, οι "θολές" σκέψεις, οι πολιτικάντικοι ελιγμοί και η συμβιβασμένη ιδεολογία σε έχουν κουράσει, θέλεις να ξαποστάσεις στην ασφάλεια και τη ζεστασιά των σελίδων ενός βιβλίου που θέλει να πει αλήθειες. Και αφού αυτό ακριβώς προσδοκώ κι εγώ από κάθε συγγραφέα, νιώθω ευθύνη προς τους αγαπητούς αναγνώστες και αναγνώστριες, να κάνω το ίδιο.

Καλοί μου φίλοι και φίλες, θέλω λοιπόν να σας πω αλήθειες.

Μητέρα της Ιστορίας πρέπει να είναι η αλήθεια. Την αλήθεια δεν τη βρίσκουμε πάντα εύκολα. Ο Ηράκλειτος έλεγε «Φύσις κρύπτεσθαι φιλεί», «της φύσης της αρέσει να κρύβεται». Εάν διασκευάζαμε την παραπάνω ρήση θα μπορούσαμε να πούμε ότι «σε κάποιους αρέσει να κρύβουν την Ιστορία» ή καλύτερα «της Εξουσίας της αρέσει να κρύβει την αληθινή Ιστορία».

Αυτή την "κομποραπτική" πάνω στην Ιστορία την εφαρμόζουν τα πιόνια της εξουσίας θολώνοντας δεξιοτεχνικά το ιστορικό τοπίο, καλύπτοντας χωρίς δισταγμό σημαντικά γεγονότα, ώστε αυτά να μην γίνουν ποτέ γνωστά στον κόσμο. Φροντίζουν έτσι να διαιωνίζουν την κατεστημένη κατάσταση που σίγουρα τους "βολεύει" απόλυτα. Κάποια κέντρα αποφάσεων που ενεργούν μέσα από τα παρασκήνια φαίνεται να κινούν περισσότερο από όσο νομίζουμε τα νήματα της Ιστορίας. Ωστόσο η δύναμη των εξουσιαστικών κέντρων συρρικνώνεται από τα "κτυπήματα" των αντιθέτων προς αυτά κινήσεων, όπως είναι π.χ. οι αυθόρμητες διαδηλώ-

σεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, καθώς και οι αντιπολεμικές κινητοποιήσεις που βιώσαμε τελευταία για τον πόλεμο στο Ιράκ. Όσο τα λαϊκά αυθόρμητα κινήματα δυναμώνουν, τόσο αυξάνονται οι πιθανότητες για την απαρχή μιας μεγάλης ανατροπής της κατεστημένης κατάστασης, χωρίς να αποκλείεται όμως, αυτό που όλοι απευχόμαστε, ένας τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος.

Ποια είναι αυτά τα κέντρα εξουσίας και τα Ιερατεία που κρύβονται πίσω από αυτά και ποιες είναι οι αντιτιθέμενες δυνάμεις που ωθούν τα αντιεξουσιαστικά κινήματα σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι κάτι που θα προσπαθήσουμε να ερευνήσουμε, με όσο το δυνατόν περισσότερη διεισδυτικότητα μπορούμε.

Πρέπει να φτάσουμε στα βάθη της Ιστορίας για να βρούμε τις ρίζες των κοινωνικοεπαναστατικών, θρησκευτικοπολιτικών και πολεμικών γεγονότων, καταλήγοντας στην τρέχουσα ιστορική πραγματικότητα. Για να προλάβουν οι “επικυρίαρχοι” της εξουσίας να ρίξουν τη λάσπη τους στους λίγους ταλαντούχους ανεξάρτητους ερευνητές, πριν αυτοί με τις ανακοινώσεις ή τις δημοσιεύσεις τους επηρεάσουν το κοινό, ρίχνουν στην “πιάτσα” της ενημέρωσης την ύπουλη λέξη-όρο «Συνωμοσιολογία», μια παγίδα παμπόνηρα στημένη. Η επιλογή “πονηρών” αφοπλιστικών λέξεων είναι ένας τρόπος για να αποδυναμώσουν τη δυναμική και την ανατρεπτικότητα που μπορεί να έχουν οι σκέψεις και οι ιδέες των ελευθέρων ερευνητών. Έτσι είναι σαν να λένε: «Κοιτάξτε, αυτά που ακούγονται από “αιρετικούς” τύπου Ντέιβιντ Άικ, Τίμοθι Γκουντ, Κόλιν Γουίλσον, δεν είναι η αληθινή Ιστορία, αληθινή είναι η Ιστορία που μαθαίνετε στα σχολεία και στα Πανεπιστήμια. Ό,τι άλλο ακούτε και κυρίως ό,τι αναφέρεται σε παρασκήνια και απόκρυψη γεγονότων είναι “συνωμοσιολογίες”».

Αυτοί που κυβερνούν, αλλά πολύ περισσότερο οι πάτρωνές τους με τα τεράστια οικονομικά συμφέροντα, έχουν και το μαχαίρι και το καρπούζι, ελέγχουν το πλείστον των μέσων ενημέρωσης, καθώς και τη διακίνηση βιβλίων, αλλά και τον κινηματογράφο, τις διαφημίσεις, τη μόδα κ.λπ. Ό,τι ξεφεύγει από τον έλεγχο αποτελεί εξαίρεση. Συνεπώς όσα γράφουν ταλαντούχοι ερευνητές, όπως ο Άικ, ο Γκουντ, ο Γουίλσον, ο Ράποπορτ, ο Κιθ, ο Μαρς και άλλοι, βγάζοντας προς τα έξω πληροφορίες, πρέπει λογικά να είναι πολύ περισσότερο κοντά στην αλήθεια, γιατί δεν έχουν τίποτα να χάσουν, ενώ οι εγκεκριμένοι καθηγητές ή δημοσιογράφοι, είτε δεν τα έχουν όλα αυτά υπόψη τους ή δεν τα δημοσιεύουν για να μη χάσουν τη δουλειά τους και τερματίσουν “εν μία νυχτί” την καριέρα τους.

Αν τα πράγματα έχουν έτσι, τότε η αλήθεια είναι ότι αποτέλεσμα συ-

νωμοσίας είναι η Ιστορία που μαθαίνουμε στα σχολεία, στα Πανεπιστήμια και στον ελεγχόμενο Τύπο και τις εκδόσεις. Η λέξη «συνωμοσιολογία» λοιπόν είναι μια “φούσκα” και καλό είναι να την αφήσουν στην άκρη οι υπηρέτες του συστήματος. Η υπεύθυνη ανεξάρτητη έρευνα θέλει θυσίες και κόπο, καθώς και ρίσκα όλων των ειδών για να βγουν στην επιφάνεια τα αποτελέσματά της. Είναι ζήτημα όμως αυτοσεβασμού και χρέους γι’ αυτό και δεν πρέπει ποτέ να σταματήσει. Εισχωρώντας στον κόσμο των αναθεωρητικών απόψεων για το τι μπορεί να συνέβη στην ανθρωπότητα και στον πλανήτη στο πέρασμα του χρόνου, αρχίζεις να περιδινίζεσαι μέσα στην ανθρώπινη ιστορία, με έναν τέτοιο τρόπο που δεν σου επιτρέπει να δεις την πραγματικότητα της καθημερινότητας ποτέ ξανά ίδια.

Τις περισσότερες φορές όταν άνθρωποι με αυτοσεβασμό και αξιοπρέπεια μαθαίνουν τι επιτέλους έχει συμβεί στην ταλαιπωρημένη αυτή ανθρωπότητα, αλλά και τι συνεχίζει να συμβαίνει, συνήθως σοκάρονται και οργίζονται. Δυστυχώς οι καταστάσεις δεν αφήνουν περιθώρια για χάσιμο χρόνου, έτσι ακόμη και η οργή είναι πολυτέλεια. Στις παρούσες συνθήκες χρειάζεται μεθοδευμένη στρατηγική για να υπάρξει ελπίδα. Από την άλλη μεριά επειδή το στρατόπεδο των αναθεωρητών της Ιστορίας είναι ανατρεπτικό και επαναστατικό ως προς τις αντιλήψεις, δεν αποδέχεται εύκολα τον έλεγχο των “εγκεκριμένων” ιστορικών ή ακόμη και ομοϊδεατών τους, με αποτέλεσμα να παρουσιάζονται και κάποιες ακραίες περιπτώσεις αιρετικών ερευνητών που κινούνται στις “περιφέρειες” της αναθεώρησης ή ακόμη και εκτός αυτών και που συνήθως έχουν αστήριχτες απόψεις, τις οποίες αν κανείς τις πάρει σοβαρά, μπορεί να διακινδυνεύσει ακόμη και αυτή την ψυχοπνευματική του ισορροπία.

Ωστόσο, όταν η “αναθεωρημένη” Ιστορία γράφεται από προσωπικότητες που μελετούν υπεύθυνα, διεισδυτικά και αντικειμενικά τα γεγονότα, και τα συμπεράσματά τους τα δημοσιεύουν με τόλμη, τότε όχι μόνο αγγίζουν με έναν τρόπο αναντίρρητο την αλήθεια, αλλά γίνονται και θεμέλιο για να στηριχθούν κάθε μορφής ανατροπές. Με λίγα λόγια η “επίσημη Ιστορία” είναι μια θεωρία Ιστορίας εγκεκριμένης από το κατεστημένο, γι’ αυτό και προωθείται με κάθε τρόπο προς τις μάζες, ως η μόνη “πραγματική” Ιστορία. Και για να το δούμε και κάπως αλλιώς. Δεν φαίνεται ότι υποτιμούν τη νοημοσύνη μας όταν επιδιώκουν να μας πείσουν π.χ. ότι οι νικητές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου λένε όλη την αλήθεια για όσα συνέβησαν τότε, όπως επίσης και για τις πραγματικές αιτίες των διαφόρων πολέμων ή επαναστάσεων; Και για να πάμε και στην τρέ-

χουσα πραγματικότητα, στην Ιστορία που εκτυλίσσεται εμπρός στα μάτια μας, όλη η 17N είναι τα «συγγενολόγια με τις σαγιονάρες», που λέει και ο Σπύρος ο Καρατζαφέρης και ο Ε.Λ.Α είναι τρεις κι ο κούκος τέσσερις; Και ο Μπους και οι πέριξ αυτού ισοπέδωσαν το Ιράκ και ποιος ξέρει και ποιους ακόμη για να τιμωρήσουν τους υποθάλποντες διαφόρους τρομοκράτες, ή μήπως είναι για την προστασία φιλικού προς τις ΗΠΑ κράτους της Μ. Ανατολής; Φυσικά όλα αυτά, μαζί και με τα συμφέροντα για κάποια πετρέλαια της περιοχής. Λογικό όμως θα ήταν εάν τους Αμερικανούς τους ενδιέφεραν τα πετρέλαια, να τα είχαν καλά με τους Άραβες και όχι με τους Εβραίους. Τα παιδάκια στην Αμερική και στη “δημοκρατική” Δύση είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα διαβάσουν στο μέλλον πως όλο αυτό το κακό και οι πόλεμοι έγιναν από τις Η.Π.Α και τους συμμάχους τους για να παταχθεί η τρομοκρατία. Ή μήπως δεν θα γίνει έτσι;

Η παρούσα εργασία αποτελεί στην ουσία μια εισαγωγή σ' ένα βιβλίο για την “Άλλη Ιστορία της Ανθρωπότητας”, του οποίου τη συγγραφή ολοκληρώνω και που σύντομα πρόκειται να εκδοθεί από τις εκδόσεις “Εσοπτρον”. Η αιτία όμως που δημοσιεύεται αυτή η τρόπον τινά εισαγωγή για το βιβλίο που θα ακολουθήσει είναι η επιθυμία να γίνουν κάποιες συζητήσεις-ζυμώσεις, ώστε να υπάρξει μια “πρώτη γεύση” στο αναγνωστικό κοινό που ενδιαφέρεται για τέτοιου είδους θέματα. Οι ανατρεπτικές ιδέες και οι δύσκολα προσβάσιμες σημαντικότερες πληροφορίες που με πολύ κόπο αντιλήθηκαν για τη συγγραφή του βιβλίου ελπίζουμε ότι θα βρουν έτσι γόνιμο έδαφος.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΔΑΣΚΕΙ

Η Ιστορία, εκτός από το να είναι μια διαδικασία περιγραφής και ανάλυσης γεγονότων μέσα στον χώρο και τον χρόνο, πρέπει ακόμα περισσότερο να είναι η επιστήμη που θα μπορέσει να δει πίσω από τα γεγονότα, να ανιχνεύσει και να διερευνήσει τις αιτίες που τα προκαλούν, ώστε ερμηνεύοντας συστηματικά τις σχέσεις αιτιών και γεγονότων, καθώς και τις άλλες επιδράσεις μεταξύ τους, να καταστήσει δυνατή την εξαγωγή συμπερασμάτων και διδαγμάτων, χωρίς “γαλιφιές” προς το κατεστημένο. Γι' αυτό λεμε ότι η Ιστορία διδάσκει. Ό, τι είναι για τον άνθρωπο η πείρα του, είναι για την ανθρωπότητα η Ιστορία.

Για να μπορέσουν όμως να συμβούν όλα αυτά θα πρέπει πρώτα απ' όλα να είναι εντελώς ξεκαθαρισμένος ο τρόπος προσέγγισης του ιστορι-

κού φαινομένου. Κατά πόσο δηλαδή η Ιστορία είναι αποτέλεσμα κάποιων ανεξάρτητων και, ως ένα μεγάλο βαθμό, τυχαίων γεγονότων που συμβαίνουν σε διάφορες περιοχές του πλανήτη ή είναι αποτέλεσμα κάποιων προσεκτικά μελετημένων σχεδίων που “υφαίνονται” στο παρασκήνιο. Το πρώτο, εμπεριέχει τον κίνδυνο να σπαταληθεί μια ολόκληρη ζωή ερευνώντας την Ιστορία, χωρίς ποτέ να επιτευχθεί το ζητούμενο που είναι η εμβάθυνση στην ουσία των γεγονότων, για την αποκόμιση αληθινής γνώσης. Το δεύτερο κρύβει, μεταξύ των άλλων, και έναν ακόμη μεγάλο κίνδυνο, όπως να σκεφτεί κανείς ως εξής : «Υπάρχει σίγουρα μια συνωμοσία και μάλιστα πολύ βαθιά και καλά κρυμμένη. Αν δεν βρίσκω αρκετά στοιχεία για να το τεκμηριώσω αυτό και να το στηρίξω, δεν ευθύνομαι εγώ, γιατί δεν μπορώ να τα βρω ακριβώς επειδή οι συνωμότες τα έχουν καλά κρυμμένα, έτσι ώστε να μην αφήνουν καθόλου αποδείξεις να βγουν στην επιφάνεια. Συνεπώς αποδεικτικά στοιχεία είναι αυτά που έχω υποθέσει και τα οποία σίγουρα κάπου θα τα είχα ανακαλύψει, εάν η παγκόσμια συνωμοσία δεν τα είχε κρύψει τόσο καλά». Και ακριβώς έτσι αρχίζει η παράνοια της παραϊστορίας. Της παραϊστορίας που έχει πολύ ταλαιπωρήσει την υπεύθυνη έρευνα.

Είναι λοιπόν η Ιστορία κυρίως ένας συνδυασμός τυχαίων γεγονότων; Ή ένα αποτέλεσμα παρασκηνιακών σχεδιασμών; Ο Ζμπγκνίου Μπρζεζίνσκι, ο γνωστός διπλωμάτης, πολιτικός και συνιδρυτής μαζί με τον Ντέιβιντ Ροκφέλερ της *Τριμερούς Επιτροπής*, έλεγε στους *New York Times* στις αρχές της δεκαετίας του '80: «Η Ιστορία είναι πιο πολύ ένα προϊόν χαοτικών καταστάσεων, παρά μιας οποιασδήποτε συνωμοσίας. Σταδιακά τους πολιτικούς ηγέτες τους ξεπερνούν όλο και περισσότερο τα γεγονότα και οι πληροφορίες» (*N. Y. Times* 18-1-81). Η απέναντι όμως πλευρά ανταπαντούσε: «Κάθε συνωμοσία έχει σαν πρώτη της φροντίδα να μην αποκαλυφθεί και φυσικά επιστρατεύει γι' αυτό κάθε θεωρητικό όπλο που της προσφέρεται» (Ρ. Όλιβερ, Καθηγητής Κλασικών σπουδών, Πανεπιστήμιο Ιλινόις). Και ασφαλώς θα μπορούσε να υποστηρίξει κάποιος ότι σε ένα τέτοιο θεωρητικό οπλοστάσιο ενδεχομένως να εντάσσεται και το προαναφερθέν επιχείρημα του Μπρζεζίνσκι.

Για μια βαθύτερη κατανόηση του ιστορικού φαινομένου θα πρέπει επίσης να λαμβάνονται σοβαρά υπόψη τόσο η ταχύτητα, όσο και η σφαιρικότητα της εκδήλωσης των ιστορικών γεγονότων. Κάτι που συμβαίνει στο Πεκίνο, ενώ φαίνεται άσχετο με κάτι που συμβαίνει την ίδια περίπου περίοδο στη Σρι Λάνκα, εάν ερευνηθεί σε βάθος, το πιθανότερο είναι ότι θα ανακαλύψουμε ότι τελικά τα δύο γεγονότα συνδέονται. Επίσης η πλανητική κάλυψη των γεγονότων είναι μια νέα συνιστώσα στην έρευνα της

Ιστορίας. Σκεφτείτε για παράδειγμα, το ρόλο του CNN ή τελευταία του “Αλ Τζαζίρα” στην παγκοσμιότητα των ειδήσεων. Όσο για την ταχύτητα, άλλη ήταν αυτή π.χ. κατά τον 18ο αιώνα και άλλη τον 20ό. Η ενημέρωση στους καιρούς μας σαφώς είναι πιο άμεση, αυτό όμως είναι δίκαιο μαχαίρι, γιατί με την ίδια ταχύτητα που περνά η γνήσια πληροφορία περνά και η παραπληροφόρηση και έτσι δημιουργείται μεγάλη σύγχυση.

Όταν αυξάνεται ο ρυθμός ροής των γεγονότων και όταν μάλιστα πλατύνει και ο χώρος εκδήλωσής τους, τότε η Ιστορία αρχίζει να παρακολουθείται όλο και πιο δύσκολα και να γράφεται ακόμη δυσκολότερα, ειδικά αν ο ιστορικός δεν έχει φροντίσει να προσθέσει στο οπλοστάσιο των ερευνών του και την τελευταία λέξη της τεχνολογίας: π.χ. ο ιστορικός που δεν έχει μάθει να χρησιμοποιεί αλλά και να φιλτράρει σωστά τους ποταμούς των πληροφοριών του Διαδικτύου είναι εκτός φάσης της τρέχουσας πραγματικότητας και γενικότερα της έρευνας. Λαμβάνοντας υπόψη την ολοένα αυξανόμενη βιβλιογραφία, αλλά και τη γενικότερη πληροφόρηση, καθώς και ένα ιδιαίτερα σημαντικό γεγονός, το ότι δηλαδή η Ιστορία σταμάτησε επιτέλους, ειδικά τα τελευταία χρόνια, να γράφεται αποκλειστικά από άνδρες, μπορούμε πλέον να έχουμε μια πιο αντικειμενική άποψη γι’ αυτήν μέσα στη διαχρονικότητα του Ιστορικού Γίγνεσθαι.

Αυτό λοιπόν που φαίνεται να συμβαίνει είναι ότι, ενώ από τη μια η Ιστορία εξελίσσεται σαν ροή τυχαίων γεγονότων που αλληλεπιδρούν μεταξύ τους, από την άλλη, κάπου караδοκεί στα παρασκηνιακά υπόγεια κάτι σαν μια διαχρονική “Ιερατική Ελίτ” που στις κρίσιμες πολιτισμικές καμπές του πλανήτη παρεμβαίνει και με τεχνικές “ποιμένα”, είτε προκαλεί τα γεγονότα είτε “καναλιζάρει” τη ροή τους, αλλά πάνω απ’ όλα φροντίζει να ελέγχει τις ερμηνείες και τα σχόλια γύρω από αυτά. Με άλλα λόγια, όπου κρίνεται αναγκαίο, η Ιστορία της ανθρωπότητας και του πολιτισμού παίρνει τον δρόμο που η “Ιερατική Ελίτ” επιλέγει. Εδώ θα πρέπει να θυμηθούμε τα σοφά λόγια του Καντ που έλεγε: «Ο έχων τον πολιτισμό στα χέρια του, έχει τον κόσμο στα χέρια του». Λόγια που είχε υιοθετήσει και επαναλάμβανε και ο Μαρξιστής Γκράμσκι.

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΔΙΕΙΣΔΥΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΤΙΚΗΣ ΣΥΝΑΡΧΙΑΣ

Μια διεισδυτική έρευνα που θα έφθανε στο βάθος του παρασκηνίου, θα μπορούσε να αποκαλύψει πολλά από τα ποσινιατικά αίτια διαφόρων

καπιταλιστική, τοκογλυφοκεντρική συναρχία των μεγαλοτραπεζιτών της υδρογείου. Φαίνεται ότι το αρχαίο ιερατείο της λατρείας της ύλης επιβιώνει ως τις μέρες μας.

Οι “αμόλυντοι” από αμφιβολίες υπήκοοι του πλανήτη Γη ίσως να άρχιζαν να γίνονται επιτέλους καχύποπτοι για τα γραφόμενα που παρουσιάζονται σαν δήθεν ιστορικές αλήθειες, αν μάθαιναν πώς, ακριβώς μαζί με όλα τα άλλα, ελέγχεται και η γνώση από την εξουσία. Οι βασικότερες πηγές, που είναι τα αρχαία κείμενα των λαών όλου του πλανήτη, είναι δυστυχώς ή κατεστραμμένα ή καλά κρυμμένα σε μυστικές βιβλιοθήκες, μακριά από τα μάτια των αμύητων. Ωστόσο οι καταστροφές αρχαίων συγγραμμάτων είναι μικρότερης έκτασης απ’ ό,τι μας έχουν αφήσει να πιστεύουμε. Σχετικά με τις κρυφές βιβλιοθήκες σε κομβικούς ιερούς χώρους στον πλανήτη, αξιόλογες αναφορές κάνουν ο Λούι Πάουελς και ο Ζακ Μπερζιέ στο βιβλίο τους *Η Αυγή των Μάγων*. Ο Ιωάννης Μαλάλας γράφει στην Ιστορία του ότι τα βιβλία της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας δεν κήκαν, αλλά φορτώθηκαν και εστάλησαν σε βιβλιοθήκες της Ανατολής και της Ρώμης. Αργότερα ένας αρκετά σημαντικός όγκος των βιβλίων αυτών συγκεντρώθηκε στις βιβλιοθήκες του Βατικανού ή έφτασε μέχρι το Θιβέτ. Η γνώση είναι δύναμη και η εξουσία τη θέλει δική της. Οι μορφές εξουσίας αλλάζουν. Εκείνο που παραμένει σαν κοινός παρονομαστής είναι ο έλεγχος. Ο καπιταλισμός σε όλο του το μεγαλείο. Ευτυχώς φαίνεται πως υπάρχουν και κέντρα εσωτερικής γνώσης που όντως ενδιαφέρονται για το καλό της ανθρωπότητας, όμως μοιάζουν να βρίσκονται εδώ και πολλά χρόνια σε κατάσταση άμυνας, μπροστά στην επέλαση των δυνάμεων του υλιστικού ισοπεδωτισμού. Υπάρχει μια αιώνια σύγκρουση μεταξύ αλήθειας και ψεύδους, αλτρουισμού και σκληρότητας, αρετής και κακίας.

Η Παγκοσμιοποίηση των καιρών μας, π.χ. με άξονα τα μεγάλα οικονομικά κέρδη, βρίσκεται στην ακριβώς αντίθετη θέση από την “παγκοσμιοποίηση” του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που είχε ως πυρήνα της κριτήρια αρετής. Σε όλη αυτή την ιστορική διαχρονία, ενώ πολλά φαίνεται να μοιάζουν, υπάρχει κάτι πολύ σημαντικό που αλλάζει και αυτό είναι η ποιότητα του πολιτισμού.

Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, οι εκδόσεις, η διακίνηση βιβλίων, η βιομηχανία του θεάματος και γενικότερα κάθε μορφή μαζικής κουλτούρας βρίσκονται, τουλάχιστον στη Δύση, κάτω από αυστηρό έλεγχο όπως είπαμε και πιο πάνω. Υλικό πραγματικής ριζοσπαστικής πληροφόρησης βρίσκεται μόνο στα Underground (υπόγεια-περιθωριακά) ρεύματα, που επειδή αποφεύγουν δυναμικά τα γρανάζια της εξουσίας δεν μπορούν να ελεγχθούν και να χρησιμοποιηθούν από αυτήν.

Ίσως δεν είναι συμπτωματικό ότι τα πρώτα πολιτικά βιβλία του γνωστού γλωσσολόγου Νόαμ Τσόμκι πριν μερικές δεκαετίες, τότε που εβάλλετο με ιδιαίτερη σφοδρότητα από το σύστημα, εκδίδονταν από το “Πλούτων Press”, τον Πλούτωνα δηλαδή, τον Θεό του Underground, του κάτω κόσμου. Η ριζοσπαστική κίνηση αναβιώνει και πάλι αντιστεκόμενη στη Νέα Τάξη Πραγμάτων και ένα δείγμα της δυναμικής της ήταν τα γεγονότα του Σιάτλ, της Πράγας, της Γένοβα, αλλά και τα δικά μας, της Θεσσαλονίκης και του Ναυπλίου, καθώς και τόσων άλλων πόλεων στον κόσμο. Πάνω απ’ όλα όμως τη φοβερή του δύναμη έδειξε το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα με αφορμή τον πόλεμο του Ιράκ.

Το δίλημμα “Φονταμενταλισμός” ή “Νεοταξίτικη Παγκοσμιοποίηση” δεν πρέπει να αφορά κανέναν ελεύθερα σκεπτόμενο άνθρωπο. Και τα δύο είναι το ίδιο “κακά” και δεν φαίνεται να υπάρχει το “μη χείρον”.

Το ερώτημα είναι γιατί να συμβαίνουν όλα αυτά. Εάν τελικά κάποιες “υπεροντότητες” κρύβονται πίσω από τα ιερατεία της εξουσίας και έχουν ήδη τόση δύναμη, τι μας χρειάζονται εμάς τους κακομοίρηδες ;

Φαίνεται ότι μας χρειάζονται για πολλά και διάφορα. Σε ένα κατώτερο επίπεδο για τα πολύτιμα μέταλλά μας, για να δώσουμε ένα παράδειγμα. Έχετε ποτέ σκεφθεί πού μπορεί να έχει πάει όλος αυτός ο χρυσός που θα έπρεπε λογικά να είχε συσσωρευτεί όλα αυτά τα χρόνια; Γνωρίζουμε ότι τα ρινίσματα χρυσού είναι ένα ιδανικό υλικό για τις υάλους των διαστημοπλοίων. Γνωρίζετε ότι διάφοροι μελλοντολόγοι επίσης μιλούν για τη χρησιμοποίηση ρινισμάτων χρυσού σε καλύπτρες ατμόσφαιρας σε πλανήτες που θα κινδύνευαν από ακτινοβολίες; Φαντασθείτε κάποιον γειτονικό εξωγήινο πολιτισμό –σε περίπτωση που υπήρχε κάποιος τέτοιος– ο οποίος ίσως είχε προβλήματα και χρειάστηκε να χρησιμοποιήσει τεράστιους όγκους χρυσού για να διασωθεί. Υπάρχουν δε και κάποιες περίεργες αναφορές στους πιο κρυμμένους χώρους του Εσωτερισμού περί της χρήσης ενός είδους διατομικού χρυσού, γνωστού και ως «μονοδιάστατου» (ο χρυσός είναι πολυατομικό μέταλλο), από κάποια ιδιαίτερα είδη ανθρωπίνων οντοτήτων για να εξασφαλίσουν μακροζωία, υγεία και ολική δραστηριοποίηση της εγκεφαλικής ουσίας.

Όμως φαίνεται ότι αν υπάρχουν “υπεροντότητες”, εκτός των άλλων προφανώς έχουν ανάγκη και την ψυχή μας και ακόμη πιο συγκεκριμένα την ψυχική μας ενέργεια. Ο Κάρλος Καστανέντα μας λέει στο *Δώρο του Αετού* ότι είμαστε τροφή για τον Αετό. Ο δε Ουσπένσκι στο βιβλίο *Αναζητώντας τον Κόσμο του Θανμαστού* μας περιγράφει σκέψεις και γνώσεις του Γκουρτζιέφ, που ήταν ο δάσκαλός του, όπου εξηγεί πώς ο οργανικός κόσμος γίνεται τροφή για τη σελήνη και οι άνθρωποι τροφή για ανώτερες

οντότητες. Προτείνει όμως τρόπους μέσω των οποίων οι άνθρωποι μπορούν να πάψουν να είναι αναλώσιμοι και “βρώσιμοι” και υποδεικνύει απλά αλλά ουσιαστικά τη λύση, που είναι η σφυρηλάτηση της συνειδητότητάς μας και το πέρασμά της σε ανώτερες ποιότητες.

Προσωπικά πάντα το καταλάβαινα αυτό ως θωράκιση της ψυχής, που την κάνει να μην είναι “ευκολοφάγωτη”. Αν αυτά ακούγονται σαν γρίφος, μπορείτε να τα δείτε και ως συμβολισμούς. Κυριολεκτικά όμως θα μπορούσαμε να θεωρήσουμε την ψυχή ως μια μορφή βιοενέργειας η οποία μπορεί να αποτελεί, κάτω από ιδιαίτερες συνθήκες, τροφή για κάποιες οντότητες. Αυτές φαίνεται ότι αποφεύγουν τις συνειδητοποιημένες ψυχές. Αν για παράδειγμα τρώγαμε φιστίκια Αιγίνης, δεν θα καθόμασταν να σπάμε τα νύχια μας για να φάμε κάποια λίγα που έχουν κλειστό το κέλυφός τους, τη στιγμή που υπάρχει πλήθος από άλλα που είναι καλοανοιγμένα. Η συνειδητότητα θωρακίζει την ψυχή. Η Γνώση για τις “ιδιαιτέρες καταστάσεις” της Βιοενέργειας βρίσκεται καλά φωλιασμένη στις απόκρυφες διδαχές των Ιερατείων, καθώς και των Μυστικών Εταιρειών που τα εκπροσωπούν.

Οι σύγχρονες Μυστικές Εταιρείες, αλλά και τα Ιερατεία, ακόμη και αυτών των θρησκειών που έχουν επικρατήσει, θα πρέπει να έχουν κάποιο παρελθόν και μια που έχουμε αναφερθεί και στη Νέα Τάξη Πραγμάτων, αξίζει να δούμε πόσο παλιά μπορεί να είναι όλα αυτά. Στην πορεία της εργασίας αυτής, θα αναφερθούμε σε αρκετές περιπτώσεις σε κομβικά ιστορικά γεγονότα, όπου τα ιερατεία από το παρασκήνιο επέβαλαν τις τροχιές της ιστορίας σε κρίσιμες καμπές της. Οι υπόγειες παρεμβάσεις των ιερατείων, στις περισσότερες περιπτώσεις, περιγράφονται λεπτομερώς στην εργασία αυτή. Επίσης λεπτομερώς περιγράφεται και ο τρόπος με τον οποίο τα ιερατεία δημιουργούν τις υπόγειες διαδικτυώσεις τους. Σε αρκετές όμως περιπτώσεις τα ιστορικά γεγονότα παρουσιάζονται όπως αυτά αναδύονται μέσα από τα εσωτερικά της Ιστορίας, χωρίς όμως να αποκαλύπτονται οι υπόγειες διαδρομές τους. Αυτό συμβαίνει επειδή η εργασία αυτή είναι εισαγωγική σ’ ένα έργο ιστορικό που ήδη προαναφέραμε και ως εκ τούτου υπάρχει “στενότητα χώρου”. Το ιστορικό έργο “Η άλλη Ιστορία της ανθρωπότητας” θα προχωρά στην λεπτομερή καταγραφή όλων των ιστορικών γεγονότων που βρίσκονται σε άμεση συσχέτιση με τον απόκρυφο κόσμο των ιερατείων. Όπου δεν αναφέρεται, στην παρούσα εργασία, αυτή η σχέση ιστορικών γεγονότων και ιερατείων θα προκύπτει ως αποτέλεσμα εύλογων σκέψεων τις οποίες θα ενδυναμώνει το “κλίμα” και η “ατμόσφαιρα” του κειμένου.

ΑΡΧΑΙΑ ΙΕΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΤΑΞΗ

Για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, η Νέα Τάξη στην ουσία είναι ένα θρησκευτικοπολιτικό φαινόμενο, που έχει ως στόχο την αναπαλαίωση της εξουσίας. Γι' αυτό είναι αναγκαία η εμφάνιση νέων θρησκειών, που να μπορούν να γίνουν παγκόσμιες, προκειμένου να αναζωογονηθεί η Εξουσία και να ισχυροποιήσει τον έλεγχό της πάνω στις μάζες. Οι ψυχές των ανθρώπων ανάλογα με το τι πιστεύουν αποτελούν στήριγμα και προσφέρουν ενέργεια στις ανώτερες οντότητες. Ο μηχανισμός είναι κάτι σαν παιχνίδι αλληλεπίδρασης του συνειδητού με το υποσυνείδητο. Τα σύγχρονα ιερατεία είναι κάτι σαν "μάσκα" για τα παλιά, και έτσι καμουφλαρισμένα λειτουργούν ως συντονιστές της Νέας Τάξης, π.χ. Μπίλντερμπεργκ, Λέσχη της Ρώμης, Τριμερής Επιτροπή κ.λπ.

Τα ιερατεία μπορεί να είναι τόσο αρχαία όσο αρχαία είναι και η θρησκευτική πίστη του ανθρώπου. Η δε πίστη είναι τόσο παλιά όσο η σκέψη και το συναίσθημα. Στις ιστορικές παραδόσεις των εσωτεριστών, που από ό,τι έχει φανεί μέσα στο χρόνο έχουν ίσως την πιο βαθιά γνώση για την πραγματική Ιστορία της ανθρωπότητας, πολλές φορές γίνονται αποκαλυπτικότερες αναφορές, συχνά με κωδικοποιημένο τρόπο. Έτσι ακούμε για κάποια ήπειρο, π.χ. τη Λεμουρία ή την Ατλαντίδα, και ενώ όλα αυτά φτάνουν σαν μύθοι στα αυτιά μας, στην πραγματικότητα βρισκόμαστε στην, κατά πάσα πιθανότητα, σωστότερη οπτική για να κατανοήσουμε γεγονότα τόσων μακρινών περιόδων που φτάνουν σε βάθος δεκάδων χιλιάδων χρόνων από σήμερα.

Σύμφωνα λοιπόν με την εσωτερική ιστορική παράδοση, γύρω στο 40.000 π.Χ. έχουμε μια πρώιμη ίδρυση ενός είδους μυστηριακών θρησκευτικομαγικών «Σχολών», των οποίων εικόνες τελετουργικών απεικονίζονται στις σπηλαιογραφίες του Λασκό. Το ότι ένας ανώτερος τεχνολογικός πολιτισμός μπορεί να συνυπάρχει με πρωτόγονες ομάδες λαών δεν είναι κάτι παράξενο. Στις μέρες μας, τη στιγμή που διαστημόπλοιά μας προσεδαφίζονται σε διάφορους πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος, στον Αμαζόνιο, αλλά και αλλού στη Γη, ιθαγενείς ακόμη κυνηγούν με τόξα, βέλη και ακόντια, οι δε μάγοι τους μπορούν να προκαλούν καταρρακτώδεις βροχές και να σταματούν πυρκαγιές στα δάση, όπως πρόσφατα πληροφορηθήκαμε από τον ημερήσιο Τύπο σχετικά με τις πυρκαγιές στα δάση του Αμαζονίου. Αν κάποιος μετά από χιλιάδες χρόνια, σε μια καταπλακωμένη από τον χρόνο Γη, ερευνώντας την περιοχή του Αμαζονίου έβρισκε τόξα και βέλη, θα μπορούσε να βγάλει λάθος συμπεράσματα και να υποθέσει ότι ο γήινος πολιτισμός του 2000 βασιζόταν σε πρω-

τόγωνα εργαλεία και όπλα. Έτσι και τα ευρήματα του Λασκό αποδεικνύουν ότι στις περιοχές εκείνες της Ευρώπης υπήρχαν άνθρωποι με ένα συγκεκριμένο επίπεδο πολιτισμού, που, ιδιαίτερα σε ό,τι είχε σχέση με τα ψυχοπνευματικά, φαίνεται πως ήταν πολύ προηγμένος. Αυτό δεν αποκλείει την ίδια περίοδο, αλλού στον πλανήτη, κάποιου άλλου είδους πολιτισμός, περισσότερο τεχνολογικός, να είχε πολύ μεγάλη ανάπτυξη. Ίσως την ίδια εκείνη περίοδο να είχαμε στις περιοχές της Λεμουρίας, στον Ειρηνικό και στην πρωτοϊνδική χώρα πιητικές συσκευές, όπως είναι τα γνωστά *βιμάνας* που έφτασαν μέχρι εμάς μέσα από την ινδική βεδική παράδοση. Αλλά και στην περιοχή μας – Ηπειρο, Μακεδονία, Θράκη – μας επιτρέπεται να υποθέσουμε ότι ήταν δυνατόν να υπάρχει συνεχής ανώτερος πολιτισμός με μεταβολές στην ποιότητά του.

Σύμφωνα πάντα με εσωτερικές παραδόσεις, γύρω στο 30.000 π.Χ. αποικίστηκε η Ασία και η Αυστραλασία από τους κατοίκους της χαμένης ηπείρου της Λεμουρίας ή Μου, η οποία καταστράφηκε αφήνοντας έναν πολιτισμικό πυρήνα παρακαταθήκη για τον επόμενο πολιτισμό, της Ατλαντίδας, που φαίνεται να υπήρχε πάντα παράλληλα με τον πολιτισμό της Αιγηίδος, ακόμη και από την εποχή της Λεμουρίας. Μέσα από το πέρασμα των χιλιετιών αποκτά όλο και πιο ολοκληρωμένη μορφή η Λατρεία της Μεγάλης Θεάς και ένας μητροκεντρικός πολιτισμός απλώνεται παντού στον κόσμο. Στην Αυστραλία θα πρέπει να βρίσκονταν ήδη από εκείνη τη μακρινή εποχή, από το αποκαλούμενο «Ντριμ Τάιμ» (ονειροχρόνο) οι Αμπορίτζιναλς, που ζουν μέχρι σήμερα σε αυτή την ήπειρο και που φέρονται να έχουν άμεση σχέση με τους ανθρώπους του Νεάντερταλ, οι οποίοι άφησαν ελάχιστα σαφή απομεινάρια μετά την ξαφνική μυστηριώδη εξαφάνισή τους από ορισμένες, τουλάχιστον, περιοχές του πλανήτη. Ο μεγάλος πληθυσμιακός κορμός τους ήλθε σε άμεσες επιμειξίες με τους Κρομανιόν, δημιουργώντας έναν νέο τύπο ανθρώπου, τον δικό μας σημερινό τύπο, με εξαιρέσεις ίσως στις μαύρες φυλές. Οι Νεαντερτάλιοι πέρασαν πολλά από τα ξεχωριστά χαρακτηριστικά τους, μέσα από τις επιμειξίες με τους Κρομανιόν, στην ανθρωπότητα. Οι Νεαντερτάλιοι, από πολλές πλευρές, ήταν εντελώς διαφορετικοί από τους αντιπάλους τους Κρομανιόν. Στους ανθρώπους του Νεάντερταλ εντοπίζουν πολλοί ερευνητές στοιχεία ενός άλλου είδους ψυχισμού και αυτό αποτελεί μία από τις βασικότερες ιδιαιτερότητές τους.

Ένας από τους σημαντικότερους ερευνητές της Νεαντερτάλιας περιόδου, ο ιστορικός και ανθρωπολόγος Σταν Γκουτς, στο βιβλίο του *Οι πόλεις των ονείρων*, παραθέτει πλήθος στοιχείων για τον πολιτισμό αυτόν. Έναν πολιτισμό που, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχει συγκεντρώσει,

έχει καταφέρει να επιβιώσει στον πυρήνα ακόμη και του δικού μας σύγχρονου πολιτισμού. Η γνωστή ανθρωπολόγος Μάργκαρετ Μάρεϊ, αν και δεν προχωρεί τόσο βαθιά στο χρόνο, δεν παύει να θεωρεί τις μάγισσες του Μεσαίωνα ως επιβίωση μιας παλαιάς προϊστορικής θρησκείας, όπου η λατρεία της Μεγάλης Μητέρας και οι γυναίκες ιέρειες ενέπνεαν τις κοινωνίες.

Ο άνθρωπος του Νεάντερταλ πέρα από τις επιμειξίες εξαφανίστηκε εντελώς ξαφνικά. Εν μια νυκτί, θα λέγαμε. Αυτή η ξαφνική εξαφάνιση αποτελεί γρίφο μέχρι τις μέρες μας. Το πιθανότερο, όπως αποδεικνύεται από τελευταίες έρευνες, είναι ότι σε πρώτη φάση είχαμε μια μαζική γενοκτονία των Νεαντερτάλιων από τους Κρομανιόν και στην πορεία μια ταχύτατη διαδικασία επιμειξιών. Ωστόσο κάποιες ομάδες κατάφεραν να επιβιώσουν χωρίς να επιμειχθούν. Επειδή ο πολιτισμός που είχε δημιουργήσει ο Νεαντερτάλιος τύπος βασιζόταν στις δυνάμεις της ψυχής, ήταν πολύ διαφορετικός από τον σημερινό. Οι δυτικότροπα σκεπτόμενοι άνθρωποι μπορούν να θεωρήσουν ως πολιτισμό μόνο αυτόν που έχει υψηλή τεχνολογία.

Οι κοινωνίες του ανθρώπου του Νεάντερταλ θα μπορούσαν να θεωρηθούν οι πρώτες μήτρες της μαγείας και της θεουργίας, καθώς και των ιερατειών που είχαν βαθιά γνώση αυτών των μυστικών ατραπών που οδηγούν στην ουσία του Όντος. Ακόμη και σύγχρονες κοινωνικοπολιτικές τάσεις και κινήματα φέρεται να έχουν σχέση με την επιβίωση πολιτισμικών στοιχείων από την εποχή εκείνη. Αυτό υποστηρίζουν ο Γκουτς, η Μάρεϊ, αλλά και άλλοι αξιόλογοι συγγραφείς, όπως ο δικός μας σημαντικός διανοούμενος, ο αείμνηστος Χρήστος Μαλεβίτσης. Ο Μαλεβίτσης θεωρούσε πολύ σημαντική την επίδραση των πολιτισμικών καταλοίπων των Νεάντερταλ στο σημερινό πολιτισμό. Έλεγε μάλιστα ότι η επιρροή τους έχει φτάσει μέχρι τις μέρες μας ακόμη και στα σύγχρονα κοινωνικοπολιτικά ρεύματα (σοσιαλισμό, αναρχισμό, κομμουνισμό και εθνικοσοσιαλισμό).

Ο νεοεμφανισθείς τότε Κρομανιόν παρουσιάστηκε σαν νέο ανώτερο είδος. Αυτό όμως δεν μπορεί να αποδειχθεί, μόνο εικασίες έχουν γίνει. Το πιθανότερο είναι ότι ο Κρομανιόν ήταν απλώς διαφορετικός από τον Νεάντερταλ που βάσισε τον πολιτισμό του στην ψυχή του και το συναίσθημά του περισσότερο, και λιγότερο στη διάνοιά του. Ίσως αυτό να είναι το κλειδί για να κατανοήσουμε τους πολιτισμούς που στηρίχτηκαν κυρίως στη νόηση και άλλους που στηρίχτηκαν κυρίως στην αγάπη και το συναίσθημα. Ο Ελληνικός πολιτισμός φαίνεται ότι με τον Απόλλωνα και τον Διόνυσο τα συνδύασε και τα δύο. Ίσως επειδή και φυλετικά οι

Μεσογειακοί λαοί, λόγω γειννίασης με την Αφρική, είναι τόσο Κρομανιόν όσο και Νεαντερτάλιοι σε ισορροπημένα ποσοστά. Τα πελασγικά φύλα ήταν σίγουρα μελαψά, με πολλά από τα σημερινά Μεσογειακά ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά. Ο πελασγικός πολιτισμός ήταν ένας πολιτισμός ψυχής, αγάπης, έρωτα και σοφίας (που είναι άλλου είδους και επιπέδου καταστάλαγμα σκέψης). Η Προϊστοριολόγος Μαρία Τζιμπουτάς, στο βιβλίο της *Goddesses and Gods of old Europe* (Θεές και Θεοί της Παλαιάς Ευρώπης), γράφει ότι στη χερσόνησο του Αίμου, με κέντρο την περιοχή Μακεδονίας - Ηπείρου και τον Αιγαϊακό χώρο, υπήρξε ένας πολιτισμός το 8000 π.Χ., πρωιμότερος και ανώτερος σε ποιότητα από αυτόν των Σουμερίων. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι αυτός ο πολιτισμός ήταν Ερωτοκεντρικός και φλειρηνικός, σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μην υπάρχει κανένα ίχνος πολέμου σε όλη τη διάρκειά του, για 4.000 χρόνια περίπου. Δηλαδή ίσχυε κάτι σαν προϊστορικό «make love not war». Ο πολιτισμός αυτός είναι γνωστός ως πολιτισμός της Βίντσα, από το όνομα μιας περιοχής κοντά στα Σκόπια, όπου πρωτοβρέθηκαν αρχαιολογικά στοιχεία του. Το γεγονός ότι ο πολιτισμός αυτός της 8ης χιλιετίας π.Χ. είναι πολύ κοντά στο 9000 π.Χ., που θεωρείται από πολλούς μελετητές ως χρονολογία καταβύθισης της Ατλαντίδος, πρέπει να μας βάλει σε σκέψεις. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Πλάτων στον *Τίμαιο* αποφασίζει να κάνει αυτές τις συγκλονιστικές αποκαλύψεις περί παλαιών πολιτισμών και περί Ατλαντίδας την ιερή ημέρα των Απατουρίων, που είναι η ημέρα μύησης των νεαρών Αθηναίων στις γνώσεις των πατέρων τους, γνώσεις που έπρεπε να έχει ο συνειδητός πολίτης. Με τη σειρά της, αυτή η ιερή μύηση προέρχεται από μία παλαιότερη μητροκεντρική τελετή, τα «ομομήτρια». Αυτό το σημείο που αποφεύγουν να αναλύσουν οι φιλόλογοι δείχνει πόσο σημαντικό ήταν για τον Πλάτωνα αυτό που είχε να αποκαλύψει. Όταν μάλιστα ο ίδιος αποσυμβολίζει τον μύθο του Φαέθοντα και αποκαλύπτει ότι πρόκειται για περίπτωση μετεωρίτη, δείχνει ξεκάθαρα την πρόθεση και την επιθυμία του, που είναι να μας μυήσει στην πραγματική ιστορία του πλανήτη, αποσυμβολίζοντας τους μύθους, και όχι να προσθέσει και άλλους στους ήδη υπάρχοντες, όπως θέλουν να μας το παρουσιάσουν οι μεγάλοι φιλόλογοι. Και μάλλ' αυτό δεν συμβαίνει από άγνοια, μια που σχεδόν όλοι τους είναι μύστες στοών εσωτερισμού· απλώς δεν θέλουν να μας φωτίσουν και πολύ, μια που η γνώση, σύμφωνα με τα πιστεύω τους, είναι μόνο για λίγους.

Ένα από τα πιο σημαντικά στοιχεία που αναφέρει ο Πλάτων είναι οι πληροφορίες για άλλους πολιτισμούς, που προϋπήρξαν του Ατλάντιου. Ο γνωστός φυσικομαθηματικός και διανοούμενος Φρ. Κάπρα στο βιβλίο

του *Κρίσιμη Καμπή* μιλά για τέσσερις πολιτισμούς που πολύ πιθανώς υπήρξαν πριν τον δικό μας. Επίσης στην εσωτερική μυστική παράδοση ανακαλύπτουμε αναφορές που ταιριάζουν με ιστορίες και θρύλους λαών, περιγραφές πανάρχαιων γεγονότων, ακόμη και σημαντικά αρχαία κείμενα που υποδηλώνουν μια πρόωμη επαφή μεταξύ κάποιων παράξενων, μη ανθρώπινων οντοτήτων με φυλές της Λίθινης εποχής, αλλά και μια ιδιαίτερη σχέση αυτών των οντοτήτων με τους κατοίκους των περιοχών του σημερινού Θιβέτ και της Αιγίδος, δηλαδή της σημερινής Ελλάδος. Όλα αυτά μάλιστα θα μπορούσαν να χρονολογηθούν ως γεγονότα που συνέβησαν γύρω στη 10η π.Χ. χιλιετία, κάτι που μας φέρνει αμέσως στο νου τις αναφορές για την Αιγίδα και την Ατλαντίδα τόσο του Πλάτωνα όσο και άλλων αρχαιοελλήνων συγγραφέων, π.χ. του Διόδωρου του Σικελιώτη, του Πρόκλου, του Κάντωρα και άλλων.

Καλό είναι να λάβουμε υπόψη μας, σύμφωνα πάντα με τις απόκρυφες παραδόσεις, ότι το Ατλάντειο Ιερατείο, διέφυγε μετά την καταβύθιση της μεγάλης αυτής Ηπείρου για να ιδρύσει στο πέρασμα των χρόνων αποικίες στις Βρετανικές Νήσους, τη δυτική Ευρώπη, τη βόρεια Αφρική, καθώς και τη νότια Αμερική. Από αυτόν τον Ατλαντικό ιερατικό κύκλο δημιουργήθηκαν οι βάσεις για να ακμάσει αργότερα η Βόρεια Μυστηριακή παράδοση με κέντρο το νησί της Θούλης «στις βόρειες θάλασσες», και αιχμή τον Πολιτισμό των Αρίων. Υπάρχει λοιπόν μεγάλη πιθανότητα το όνομα Θούλη να είναι παραφθορά της λέξης «θόλος», εννοώντας το Βόρειο ημισφαίριο, τον θόλο της βόρειας γης. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι ακόμη και η Ατλαντίδα ήταν αρκαδική αποικία του ήρωα πρίγκιπα Αρκά Άτλαντα. Στην πορεία όμως, με τη μέθοδο του εισοδισμού, μαύρες δυνάμεις ερεβαίων (όντων του ερέβους), πήραν την εξουσία της Ατλαντίδας στα χέρια τους και στη συνέχεια άνοιξαν πόλεμο με την Αρκαδική Αιγαιακή μητρόπολη.

Μετά την καταβύθιση της Ατλαντίδος και ενός μεγάλου μέρους της Αιγίδος όσοι από τους Αιγιδαίους σώθηκαν οργάνωσαν πόλεις-οικισμούς στα υψώματα των περιοχών που είχαν μετατραπεί σε ένα αρχιπέλαγος από νησάκια. Αυτό το γεγονός στη δική μας μυθολογία, ή καλύτερα στα ιστορικά μυθολογούμενά μας, έχει καταγραφεί ως κατακλυσμός του Ωγύγου. Το ότι στον λιμναίο πολιτισμό του Δισπηλιού της Καστοριάς ανακάλυψαν σχετικά πρόσφατα γραφή της 6ης χιλιετίας π.Χ. δείχνει ότι τα Αιγαιακά ιερατεία, που στην ουσία ήταν κύκλοι σπουδαίων επιστημόνων, διατήρησαν τη γνώση και φυσικά την επτασφράγισαν. Γι' αυτό και τα μυστικά της γραφής έμεναν για χιλιετίες κρυμμένα από τον πολύ κόσμο και γνωστά μόνο στους μύστες. Εκεί που άνοιξαν όλα για όλο τον

λαό ήταν μόνο στην αναρχοδημοκρατική Μινωική Κρήτη για να ξανακλείσουν πάλι μετά την πτώση του Μινωικού πολιτισμού.

Αιγυπτίτες όμως έφτασαν και στον Βορρά και στη Δύση, και αποτελούν παρ' όλες τις επιμειξίες περίπου το 80% των δυτικοευρωπαϊκών πληθυσμών. Γενάρχες τους είναι ο Κελτός και ο Γαλάτης, παιδιά του Έλληνα Ηρακλέους (πρόκειται για τον πανάρχαιο, τον πρώτο Ηρακλή) και της Γαλάτειας, συνεπώς είναι αδελφές προς τους Έλληνες φυλές. Από αυτή την πρωτοκελτογαλατική πολιτισμική επιρροή προκύπτει και το ρουνικό αλφάβητο, το οποίο οικειοποιείται το Βόρειο ιερατείο και χρησιμοποιείται απ' όλους τους λαούς του Βορρά. Αυτά συμβαίνουν γύρω στο 5000 π.Χ. Την ίδια περίπου περίοδο στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο οι πρώτες πανάρχαιες πόλεις φτάνουν στην ακμή τους. Η γεωργία αναπτύσσεται, ενώ προχωρά και η εξημέρωση των ζώων, όπως το πρόβατο και η κατσίκα. Οι "παράξενες οντότητες", που μοιάζουν να περιτριγυρίζουν τη γη, φαίνεται να αναπτύσσουν ιδιαίτερες επαφές κατ' αυτή την περίοδο με τους πρώιμους πολιτισμούς της Μέσης Ανατολής, με αιχμή τη Σουμερία. Δημιουργείται μάλιστα ένα πολιτισμικό κέντρο που μένει γνωστό στην ιστορία ως πολιτισμός των Ανουνάκι. Μάλιστα αυτών των Ανουνάκι φαίνεται η κινητήριος δύναμη να είναι οι μη ανθρώπινες "παράξενες οντότητες", κάτι που αποκαλύπτει κυρίως ο συγγραφέας Ζαχαρίας Σίτσιν, καθώς και ο Ντέιβιντ Άικ αλλά και άλλοι. Δυστυχώς οι προαναφερθέντες ερευνητές αγνοώντας τον κύριο όγκο της πλούσιας Ελληνικής μυθολογίας και γλώσσας δεν καταφέρνουν να αποκωδικοποιήσουν το όνομα *Ανουνάκι*, που φαίνεται να σημαίνει «άνω άνακ κι», δηλαδή οι άνακτες της άνω, ουράνιας γης (κι = γη).

Σε αυτή την περίοδο, και για δύο περίπου χιλιάδες χρόνια, σημαντικές αλλαγές έχουμε και στην περιοχή της Αιγύπτου. Από το 5000 π.Χ. έως το 3000 π.Χ., κατά προσέγγιση, έχουμε τον σχηματισμό των δύο χωρών στην προ-δυναστική Αίγυπτο, της Άνω και της Κάτω, ανάλογα με τις πηγές και την εκβολή του Νείλου. Το ζεύγος που κυβερνά είναι η Ίσις και ο Όσιρις, και κατά πάσα πιθανότητα πρόκειται για ανθρώπους που κυβερνούν στο όνομα των Θεών αυτών. Στην πορεία το Αιγυπτιακό Πάνθεον ανοίγει και έχουμε καθιέρωση και άλλων Θεών όπως του Ωρου, του Θωθ, του Σεθ, του Ρα και του Χαθώρ. Οι Φαραώ θεωρούνται θεϊκοί εκπρόσωποι των θεών. Γύρω στο 3.000 - 2.000 χτίζονται ταφικοί τύμβοι και θαλαμωτοί τάφοι στην Δ. Ευρώπη καθώς και στην περιοχή της Μεσογείου. Όσο για τη Σφίγγα και τις Μεγάλες Πυραμίδες της Γκίζας και του Χέοπος, ο χρόνος οικοδόμησής τους είναι πολύ παλαιότερος από ό,τι υπολογίζεται, σύμφωνα με τον συγγραφέα Κόλιν Γουίλσον, τον Γκράχαμ

Χάνκοκ και άλλους. Τότε εμφανίζονται τα αρχιτεκτονικά αριστουργήματα, τα *ζιγκουράτ* (πύργοι της Βαβέλ) στην Ουρ. Και εκεί, μέσα σε αυτή τη γεμάτη ενδιαφέρον περίοδο, μεταξύ 4ης και 3ης χιλιετίας, θεμελιώνεται η Αδελφότητα του Σαρμούνγκ στη Βαβυλώνα, που θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη του πολιτισμού και της ανθρώπινης ιστορίας. Γι' αυτό το ιερατικό κέντρο μάθαμε πολλά όταν στα μέσα του 20ού αιώνα εμφανίστηκε ο μεγάλος εσωτεριστής, Έλληνας εκ πατρός, Γεώργιος Γεωργιάδης, γνωστότερος ως Γκουρτζιέφ.

Αξίζει εδώ να τονιστεί ότι ακόμη παλαιότερα, γύρω στο 8000 - 7000 π.Χ., έχουμε μετακινήσεις μεγάλων ομάδων πληθυσμών από τη Μεσόγειο προς την Ασία. Ο ιστορικός Ινδολόγος Σαρτέτζι, Ινδός ο ίδιος, μιλά γι' αυτές τις μετακινήσεις που έγιναν αιτία για την πολιτισμική ενδυνάμωση και αναβίωση του πρωτοϊνδικού εκείνου πολιτισμού. Ίσως αυτές να ήταν οι πρώτες εκστρατείες από την Ελλάδα προς την Ινδία μετά τα προβλήματα καταβυθίσεως της Ατλαντίδας και της Αιγηίδας, που έμειναν στη μυθολογία γνωστές ως εκστρατείες του Θεού Διονύσου. Δεν είναι συμπτωματικό ότι ο Διόνυσος ταυτίζεται με τον Σίβα και τον Όσιρη, φέρνοντάς μας μνήμες αυτού του πανάρχαιου κοινού πολιτισμού.

Από το 2000 έως το 1000 π.Χ., στη Μεσόγειο και στον ευρωπαϊκό χώρο γενικότερα, η εσωτερική δύναμη που δρα στο παρασκήνιο γίνεται αιτία για νέες κινήσεις που τα αποτελέσματά τους στο προσκήνιο, αν και φαίνονται άσχετα μεταξύ τους, στο βάθος μοιάζουν να αλληλοσυνδέονται. Στο Ισραήλ ο βασιλιάς Σολομών, Μπεντζαμίτης στην καταγωγή, τελετουργούσε στο όνομα της Μεγάλης Θεάς σε ιερό της στην Ιερουσαλήμ, το οποίο είχε κτίσει περίπου το 900 π.Χ. ο μέγας αρχιτέκτων Χιράμ Αμπίφ, που δολοφονήθηκε στην πορεία τελετουργικά – ίσως επειδή ήταν μέγας μύστης του κύκλου των Τεχνητών ή Αρχιτεκτόνων του Διονύσου, μιας πανάρχαιας μυστικής εταιρείας που αποτελείτο κυρίως από Έλληνες και που χάνεται στα βάθη δεκαχιλιετιών, με επαφές κοσμικές με όντα ανωτέρων κόσμων. Όμως από τους πρωτοϊσραηλίτες λατρεύονταν και άλλοι θεοί και θεές, λατρείες που κατέργησε βίαια ο Ιεροβοάμ και αντικατέστησε με άλλες “πολυθεϊστικές” ζωολατρικές, εξοβελίζοντας τη Μεγάλη Θεά και προδίδοντας παράλληλα τις εντολές του Γιαχβικού Ιερατείου που τον είχε τοποθετήσει ως βασιλιά για να κτυπήσει τον πολυθεϊσμό. Ο στενός φίλος του Ιεροβοάμ και εκλεκτός αρχιερέας του, Χιλκάθ, ισοπέδωσε όλους τους ναούς της Μεγάλης Θεάς Ασορέθ. Ο Ιεροβοάμ, όταν μέσα από δολοπλοκίες που παρουσιάστηκαν προς τα έξω ως “επιταγές” του Γιαχβέ οργάνωσε μία ανεπιτυχή επανάσταση εναντίον του Σολομώντα, κατέφυγε στο Αιγυπτιακό κέντρο, στην αυλή του

Φαραώ Σισάκ για να πάρει νέες εντολές-“επιταγές” του Γιαχβέ. Η διαδοχή δεν ήταν απλή υπόθεση. Αμέσως μετά τον Σολομώντα έγινε βασιλιάς για λίγο ο Ροβοάμ, του οποίου τη βασιλεία αμφισβήτησε μαζί με ένα μέρος του λαού ο Ιεροβοάμ, δημιουργώντας έναν –άνευ προηγούμενου για την εβραϊκή ιστορία– ενδοεθνικό πόλεμο. Αποτέλεσμα ήταν να χωριστούν οι 12 φυλές του Ισραήλ: οι 10 δημιούργησαν το Βόρειο βασίλειο του Ισραήλ με βασιλιά τον Ιεροβοάμ, ενώ η φυλή του Βενιαμίν και του Συμεών, μαζί με ένα σημαντικό κομμάτι της φυλής του Ιούδα, το νότιο βασίλειο με βασιλιά τον γιο του Ροβοάμ, Αβιά, και κέντρο την Ιερουσαλήμ. Ενάμιση αιώνα μετά, το κίνημα της Θεάς στο Ισραήλ ενδυναμώθηκε από την κόρη του βασιλιά της Σιδώνας και ιέρεια της μεγάλης Θεάς, τη σοφή Ιεζαβέλ (το όνομά της σημαίνει «αυτή που δεν υπανδρεύεται, δεν τίθεται υπό ανδρός») η οποία μαζί με τον σύζυγο της βασιλιά Αχαάβ έχτισαν πολλούς ναούς της Ασορέθ και του Βάαλ, δημιουργώντας παράλληλα και ένα κέντρο λατρείας της Ασάρτης στην Ιερουσαλήμ. Μετά χρειάστηκαν πολύ χρόνο οι Γιαχβιστές, με μπροστάρη τον προφήτη Ηλία, για να επαναφέρουν την ισοπεδωτική φαλλοκρατική λατρεία του θεού τους – αφού δολοφόνησαν άγρια πρώτα περίπου 500 Ισραηλίτες ιερείς του Βάαλ και φυσικά και την Ιεζαβέλ. Ο Αχαάβ σκοτώθηκε με ύποπτο τρόπο σε μάχη σύμφωνα με το “θέλημα” του Γιαχβέ.

Αυτός ο μακροχρόνιος ενδοεθνικός πόλεμος μεταξύ των Ισραηλιτών είχε πάνω από μισό εκατομμύριο θύματα. Όλα αυτά συνέβησαν γύρω στο 1000 - 800 π.Χ. Είναι δε πόλεμος ενδοεθνικός και όχι εμφύλιος, διότι όσοι διαβάσουν διάφορους συγγραφείς γι’ αυτό το κομμάτι της ιστορίας, και ιδιαίτερα τον Ιώσηπο, θα καταλάβουν ότι οι Μπεντζαμίτες δεν είναι εβραϊκή φυλή, αλλά μια σύνθεση πρωτοελλήνων Αρκαδοκρητοκυπρίων. Από τον Φίλωνα, έναν άλλο εξελληνισμένο Ιουδαίο, που εξαιτίας της μεγάλης του αγάπης για την Ελλάδα είχε κατηγορηθεί από πολλούς φανατικούς Γιαχβιστές Ιουδαίους ως προδότης της Ιουδαϊκής παράδοσης, μαθαίνουμε πολλά για τον συμβολισμό ενός μεγάλου μέρους των ιουδαϊκών βιβλικών κειμένων, ιδιαίτερα στο έργο του *Εξαήμερον*. Είναι σίγουρο ότι υπήρχε ένα υπόγειο ρεύμα που ένωνε σε επίπεδο παραδόσεων τις προγιαχβικές ιουδαϊκές λατρείες με τις ελληνικές πολυθεϊστικές θρησκευτικές παραδόσεις. Περισσότερα θα αναφέρουμε σε άλλο σημείο. Λέτε ένας εσωτερικός εβραϊκός πόλεμος να συνεχίζεται ακόμα; Και να μην είναι τυχαίο που ο μεγάλος Ισραηλινός ηγέτης Γιτζάκ Ράμπιν δολοφονήθηκε τόσο άγρια και τόσο ανοιχτά, ίσως επειδή ήταν Μπεντζαμίτης; Αξίζει να σημειωθεί, όπως έχει ακουστεί, πως Μπεντζαμίτης είναι και ένας άλλος μεγάλος Ισραηλινός πολιτικός, βαθιά πατριώτης και ταυτό-

χρονα φιλειρηνιστής, ο Σιμόν Πέρες. Μπεντζαμίτης ήταν και ο Παύλος.

Όλα τα προαναφερθέντα, ιδιαίτερα τα σχετικά με τον Σολομώντα και τον αγαπημένο του ναό στην Ιερουσαλήμ, τον ναό της Μεγάλης Θεάς, έχουν βάσεις που φτάνουν πίσω στον χρόνο, και πιο συγκεκριμένα στο 1500 π.Χ., στη βασιλεία του Φαραώ Τούθμωση Γ΄ στην Αίγυπτο, με κέντρο την Ηλιούπολη. Από ό,τι μάς πληροφορεί ο Διόδωρος ο Σικελιώτης, η Ηλιούπολη δημιουργήθηκε από Ρόδιους πρίγκιπες τα πανάρχαια χρόνια, οι οποίοι μετέφεραν εκεί τη λατρεία του αγαπημένου τους θεού Ήλιου, αλλά και όλες τις επιστήμες, τις τέχνες και τα γράμματα. Ο Τούθμωσης είναι αυτός που, σύμφωνα με τις εσωτερικές παραδόσεις, ίδρυσε το Ροδοσταυρικό Τάγμα, ένα τάγμα αφιερωμένο στη Μεγάλη Θεά, αφού το Ρόδον συμβολίζει τη γυναικεία ερωτική δύναμη και ο σταυρός τον ουράνιο ηλιακό έρωτα. Με την ηλιακή λατρεία όμως ενθουσιάστηκε και ο βασιλιάς Αχενατόν (1364-1347 π.Χ.), ο οποίος ίδρυσε τη μυστική Αδελφότητα του Ατόν που αφιερώθηκε στη λατρεία του Ηλίου ως σύμβολο του υπέρτατου Δημιουργού. Στη συνέχεια, όμως, ο γιος του Αχενατόν, Τουταγχαμών, επανέφερε το παλαιό πάνθεον των Αιγυπτίων θεών και θεαινών. Στους χρόνους της βασιλείας του Ραμσή Β΄, ο Μωυσής που φέρεται να είναι της φυλής Λευί, κατά τον Φρόιντ είναι Αιγύπτιος πρίγκηψ, οδηγεί τα τέκνα του Ισραήλ μακριά από τη δουλεία στην Αίγυπτο, στη γη της Επαγγελίας, Χαναάν.

Στη Δύση, και συγκεκριμένα στις Βρετανικές νήσους, οι μύστες ορθώνουν το Στόουνχεντζ και άλλους μεγαλιθικούς πέτρινους κύκλους, λατρεύοντας και εκεί, μέσα από τη μυθολογία Άβαλον, τη μεγάλη μητέρα Θεά που θα φτάσει μέσα από τους αιώνες να γίνει η Κυρά της Λίμνης στους παγανοχριστιανικούς πια μύθους του Βασιλιά Αρθούρου (ή Αρκτούρου, εάν το αποκωδικοποιήσουμε – παιδί αφιερωμένο στη Μεγάλη Θεά Άρτεμη-Αρκτημη, τη θεά των ιερών τελετών των Αρκτείων).

Το Πάνθεον των Ολυμπίων Θεών υποκαθιστά μέσα από μια νέα ισοροπία έξι θεών και έξι θεαινών την προηγούμενη λατρεία της Μεγάλης Θεάς. Μεταξύ 1300 - 600 π.Χ. είναι μια κρίσιμη καμπή για την Ελλάδα. Τότε έχουμε την τελευταία αναλαμπή του μεγάλου Κρητομινωικού πολιτισμού, τον Τρωικό πόλεμο (που ενδέχεται να έγινε και πολύ πιο πριν), στη συνέχεια την κάθοδο των Δωριέων, την ενδιάμεση γκριζόμαυρη περίοδο που χαρακτηρίζεται και ως «Δωρικός Μεσαίωνας» και τέλος τη φιλοσοφική και θρησκευτική επανάσταση του 6ου π.Χ. αιώνα με τους Ίωνες και Ελεάτες (Μεγάλη Ελλάδα-Κάτω Ιταλία) φιλοσόφους και την ανατρεπτική θρησκευτικοπολιτική δύναμη του Θεού Διονύσου και των βακχικών του θιάσων.

Η ίδρυση της Ρώμης, γύρω στο 750 π.Χ., έχει άμεση σχέση με τον αρκαδικό κύκλο αποικιών, καθώς οι Τρώες και συνεπώς και ο Αινείας που έφτασε στην Ιταλία ήταν αρκαδικής καταγωγής. Αρκάς όμως είναι και ο Εύανδρος που με κέντρο τον Παλατίνο λόφο τής μετέπειτα Ρώμης δημιουργεί τον πρώτο σημαντικό αποικιακό οικισμό στην περιοχή του Λατίου. Αργότερα ο θηλασμός του Ρώμου και του Ρωμύλου από μια λύκαινα θα μας φέρει μπροστά σε ένα νέο δυναμικό ιερατικό κέντρο, αυτό των «Λυκαίων». Τα «Λύκαια» είναι η γνωστότερη αρκαδική εορτή προς τιμήν του Απόλλωνα, με πολύ ιδιόμορφα τελετουργικά. Στη Ρώμη θα συνεχίσουν ως «Λουπερκάλια» – *λούπος* είναι ο λύκος. Όλα αυτά έχουν να κάνουν με τον ιερό οργασμό και την ιερή πορνεία. *Λούπα* λοιπόν είναι η πόρνη-λύκαινα που έθρεψε τους ιερούς ιδρυτές της Ρώμης. Ακόμη και η φράση της ελληνικής αργκό «μου έκανε λου(μ)πινιά» σημαίνει ακριβώς ότι «μου φέρθηκε πρόστυχα». Είναι πολλά όσα μπορεί να πει κανείς για όλα αυτά, αλλά χρειάζεται όντως ένα ολόκληρο βιβλίο.

Η Δημοκρατία στη Ρώμη ολοκληρώνεται σαν θεσμός το 506 π.Χ. Ένα χρόνο πριν, στην Αθήνα, ο Κλεισθένης μέσα από έξυπνους χειρισμούς εγκαθιδρύει τη Δημοκρατία. Το Ιερατείο της Ελευσίνας σίγουρα και στην περίπτωση των Αθηνών, αλλά και στην περίπτωση της Ρώμης, με τη βοήθεια του εκεί ευρισκόμενου μητρογραμμικού κέντρου, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην παγίωση του δημοκρατικού πολιτεύματος. Αξίζει να τονιστεί ότι ο Κλεισθένης ανήκε στην οικογένεια των Ευμολπιδών που «κληρονομικώ δικαίωματι» χρίζονταν Ιεροφάντες των Ελευσινίων Μυστηρίων. Ανοικτά, το Ιερατείο της Ελευσίνας δεν έλαβε ποτέ μέρος σε πολιτικές διαμάχες ή προβλήματα της Αθηναϊκής Δημοκρατίας. Είναι όμως σε μεγάλο βαθμό σίγουρο ότι έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην εμφάνιση και την προστασία της Δημοκρατίας. Στα χρόνια των Μηδικών πολέμων, στις μεγάλες επιθέσεις των ηλιολατρών Μήδων, με τα δεσποτικά καθεστώτα, το Ιερατείο των Δελφών “αλληθώριζε” υπέρ των Περσών με Πύθιους χρησμούς που δεν βοηθούσαν τη δύσκολη για τους Έλληνες κατάσταση, ενώ η Ελευσίνα κατάφερνε με επιμονή να φέρνει τα πράγματα εκεί που ήθελε. Θυμηθείτε ότι ο χρησμός για τα «Ξύλινα Τείχη» των Αθηναίων ήλθε ως δεύτερος χρησμός, μετά από επιμονή του Ελευσινίου Ιερατείου, μέσω του Θεμιστοκλή, να ζητηθεί και δεύτερος χρησμός, αφού ο πρώτος δεν διευκόλυνε τα σχέδια των Ελλήνων. Ίσως αυτός ο δεύτερος χρησμός των «Ξύλινων Τειχών», που ερμηνεύτηκε ως τα ξύλινα πλοία (τείχη) των Αθηναίων, να ανάγκασε τους Πέρσες να φέρουν τον στόλο τους στην Ελευσίνα, απέναντι από το Θριάσιο Πεδίο, ώστε ο Ελευσίνιος Μυστικός Ίακχος να πέσει σαν δύναμη φωτιάς από άλλους κό-

σμούς και να καταστρέψει ένα σημαντικό μέρος του στόλου των Περσών.

Στην άλλη μεριά του κόσμου, προχωρώντας λίγο μέσα στον χρόνο, βλέπουμε να κτίζονται στο Μεξικό και στη Βορειοδυτική Αμερική οι πρώτοι ναοί. Στην Ευρώπη εμφανίζονται δυναμικά οι Κελτογαλάτες και πλημμυρίζουν, με όχι και τόσο ειρηνικό τρόπο, κυρίως τα δυτικά της. Αναμειγνύονται με τους ντόπιους πληθυσμούς, φύλα έτσι και αλλιώς πολύ συγγενικά με αυτούς, τόσο φυλετικά όσο και πολιτισμικά, και διαμορφώνουν με αυτό τον τρόπο τον βασικό πληθυσμιακό κορμό της Ευρώπης, με κυρίαρχο πολιτισμικό άξονα τη λατρεία της Μεγάλης Θεάς, μέχρι την εισβολή των αλλόφυλων και αλλόθρησκων Σαξόνων, που αν και ολιγάριθμοι, με τη συνεργασία των αδελφών τους φυλών Φράγκων και Τευτόνων και την τακτική του «διαίρει και βασίλευε», κατακτούν την πληθυσμιακά κυρίαρχη κελτογαλατική Ευρώπη. Στη συνέχεια οι Νορμανδοί αλλού θα εκτοπίσουν και αλλού θα συγχωνευτούν με τους Σάξονες, προχωρώντας ακόμη περισσότερο τις φυλετικές ζυμώσεις στην Ευρώπη. Παρ' όλα αυτά όμως, οι Κελτογαλάτες –παιδιά του δικού μας γενάρχη Ηρακλή και της Γαλάτειας– θα παραμείνουν ακόμη και μέχρι σήμερα το πολυπληθέστερο κομμάτι της Ευρώπης.

Επανερχόμενοι στην περιοχή της χερσονήσου του Αίμου αξίζει να δούμε πώς εκτυλίχθηκε ο ιστορικός μίτος σ' αυτόν τον χώρο. Φαίνεται πως πληθυσμοί από τους χώρους του πολιτισμού της Πίνδου-Βίντσα και κυρίως από τον Αιγαιακό χώρο, μετακινήθηκαν και έφτασαν μέχρι την Ινδία, στα ανατολικά, και την Ιρλανδία, στα Δυτικά, από την 7η χιλιετία π.Χ. – ήδη από τότε έχουμε τους πρωτοκελτογαλάτες στην Ευρώπη.

Η Ιρλανδία είναι η «ιερή λαντ» (εκ του *λίνδος-λάνδος* = δένδρο), πρωτοκατοικήθηκε δε από αποίκους που ξεκίνησαν από τον χώρο του Αιγαίου, από ό,τι μας πληροφορεί στη μυθολογία του ο Γκιράντ. Από αρχαιολογικών χρόνων φαίνεται ότι η Ιρλανδία ανήκε στις καθαρά Κελτογαλατικές πρωτοελληνικές περιοχές. Αν και γεωγραφικά ανήκε στον Βορρά, οι πολιτισμικές κατευθύνσεις που ακολουθούσε προέρχονταν κυρίως από τα Ιερατεία του Νότου. Εδώ πρέπει να τονιστεί ότι, σύμφωνα με πρόσφατες επιστημονικές μελέτες, παρουσιάζεται μια μεγάλη φυλετική συγγένεια των Ιρλανδών με τους νότιους Ευρωπαίους και ιδιαίτερα με εμάς τους Έλληνες.

Υπάρχει μια καλοπροστατευμένη μυστική σύνδεση των σύγχρονων ιερατείων με τα παλιά, με άξονα τις ερωτοκεντρικές λατρείες θρησκευτικοκοινωνικού μητρογραμμικού τύπου, που διαχρονικά εμφανίζονται ως λατρείες της Μεγάλης Μητέρας Θεάς ή ως Διονυσιασμός ή Ορφικο-

διονυσιασμός. Αυτές οι λατρείες σχετίζονται με διάφορα φύλα και φυλές που, με τη σειρά τους, βρίσκονται σε μια διαχρονική υπόγεια διασύνδεση με τους πολιτισμούς του Νεάντερταλ και του Κρομανιόν.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ, ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΘΕΟΥ

Από τα ευρήματα των Πετραλώνων γνωρίζουμε ότι στη Μακεδονία υπάρχει συνεχής ευφυής ανθρώπινη παρουσία εδώ και ένα εκατομμύριο χρόνια. Δεν είναι τυχαίο ότι οι μυστικές εταιρείες πρωτοδημιουργούνται στην περιοχή της Μακεδονίας-Θράκης και της Ιωνίας. Όμως και γενικότερα στην Ελλάδα έχουμε παρόμοια φαινόμενα, όπως στην Αττικο-Βοιωτία της Στερεάς Ελλάδος, π.χ., όπου αγαπημένος και λατρεμένος Θεός είναι ο Αγαθοδαίμων, ο μετέπειτα Διόνυσος, κατεξοχήν Θεός της ψυχής και του συναισθήματος.

Ο Αγαθοδαίμων λατρεύτηκε ως Κάνωψ ή Κνούφης για να γίνει αργότερα Γνόφος στα κρυπτοπαγανιστικά χριστιανικά κείμενα του Διονυσίου. Από τα πλέον αρχαία ονόματα μυστών που έχουν ακουστεί στους χώρους του εσωτερισμού είναι οι «Τεχνίτες ή Αρχιτέκτονες του Διονύσου». Οι ερευνητές Βιρτζίνια Έσενς και Σέλντομ Νιντλ, στο βιβλίο τους *Είσαι άνθρωπος του Γαλαξία*, τους τοποθετούν πολλές δεκάδες χιλιάδες χρόνια πριν.

Ο γνωστός ερευνητής Τζον Ράποπορτ θεωρεί ότι οι διονυσιακοί θίασοι της αρχαιότητας, με αιχμές τους μεγάλους τραγικούς ποιητές, ήταν απόρρητες μυστικές διονυσιακές εταιρείες ανώτερης μύησης. Η λατρεία του Διονύσου ήταν παγκόσμια από τα πανάρχαια χρόνια. Ο Διόνυσος είναι ο παγκόσμιος Θεός. Ο Πλούταρχος τον ταυτίζει με τον Όσιρη και τον θεωρεί μυστικό θεό των κρυπτοπολυθεϊστών καμπαλιστών Εβραίων. Ο Αλέν Ντανιελού αποδεικνύει ότι οι Ινδοί τον λατρεύουν ως Σίβα. Ο Ρόμπερτ Γκρέιβς βρίσκει ομοιότητες με τον μεγάλο θεό του Μεξικού, Τλαλόκ. Στην Ιαπωνία τον λατρεύουν μέχρι σήμερα μέσα από τις μεγάλες εορτές του φαλλού. Επίσης φαίνεται ότι από όλους τους Εβραίους, του είχαν περισσή αγάπη και λατρεία οι Μπεντζαμίτες, αν και η λατρεία αυτή ήταν κρυφή. Στο βιβλίο του Καρλς Χέκτορ *Οι Μυστικές Εταιρείες Όλων των Εποχών και Λαών*, αναφέρεται ως η σημαντικότερη, αρχαιότερη και μυστικότερη εταιρεία, αυτή που καθόριζε τη σύνθεση του Ιερατείου στη φυλή των Μπεντζαμιτών του Ισραήλ. Οι Μπεντζαμίτες έχουν ως σύμβολο-τοτέμ τον λύκο, όπως ακριβώς οι Αρκάδες, αλλά και οι Αργείοι. Ας θυμηθούμε και τις προηγούμενες αναφορές μας στα Λύκαια και τα Λου-

περκάλια. Οι Μπεντζαμίτες ήταν αυτοί που κυρίως κτυπήθηκαν από τις άλλες φυλές του Ισραήλ, όπως αποκαλύπτει ο Ιώσηπος στους *Ιουδαϊκούς Πολέμους*. Το γεγονός ότι έχουν ως σύμβολο τον λύκο, τους φέρνει σε άμεση σχέση με τον Αρκαδικό Λύκαιο Απόλλωνα, που είναι η άλλη όψη του Διονύσου. Φαίνεται δε ότι οι ίδιοι οι Μπεντζαμίτες είναι Αρκαδο-Κρητο-Κυπριακής καταγωγής και είναι αυτοί που κυρίως ευθύνονται για την παράδοση της Καμπάλα εντός του Ιουδαϊσμού. Αυτός ίσως είναι και ο λόγος που η Καμπάλα δεν θεωρείται από τους σκληροπυρηνικούς δογματικούς Εβραίους ως καθαρή Ιουδαϊκή παράδοση. Βρίσκεται άλλωστε σαν παράδοση σε βαθιά μυστική σχέση με τον Πυθαγορισμό, που και αυτός με τη σειρά του έχει άμεση σχέση με τον Ορφικοδιονυσιασμό. Στο βιβλίο των Michael Baigent, Richard Leigh και Henry Lincoln *Holy blood, Holy Grail (Άγιο Αίμα και Άγιο Δισκοπότηρο)*, παρατίθενται σημαντικά στοιχεία για τη σχέση Μπεντζαμιτών και Αρκάδων, καθώς και για τον καθοριστικό ρόλο που παίζει αυτή η αρχαία παράδοση σε μια από τις μεγαλύτερες σύγχρονες μυστικές εταιρείες, γνωστή ως *Μονή της Σιών* (Prieuré de Sion), που και αυτή με τη σειρά της βρίσκεται σε άμεση σχέση με βασιλικούς οίκους, όπως των Αψβούργων, των Στιούαρτ και ιδιαίτερα των Μεροβίγγειων. Ίσως να μην είναι καθόλου συμπτωματικό ότι στο κινηματογραφικό έργο *Μάτριξ 2* ο “κακός” αποκαλείται Μεροβίγγιαν.

Δεν είναι επίσης σύμπτωση, όπως ήδη αναφέραμε, ότι ο πρώτος βασιλιάς του Ισραήλ, Σαούλ, όπως και ο δημιουργός, ουσιαστικά, του χριστιανικού κινήματος, Παύλος, είναι Μπεντζαμίτες στην καταγωγή. Ο βασιλιάς Σαούλ μπροστά στις μεγάλες δυσκολίες του κατέφυγε στη μάγισσα Εν-δώρ, γεγονός όμως που οδήγησε στην τιμωρία και την εγκατάλειψή του από τον Θεό. Ο Ρόμπερτ Γκρέιβς και ο Ραφαέλ Πατέ στους *Εβραϊκούς Μύθους* γράφουν ότι επειδή οι Μπεντζαμίτες ήταν οι μοναδικοί Εβραίοι σφενδονιστές (οι άλλοι γνωστοί σφενδονιστές της αρχαιότητας ήταν οι Έλληνες), θεωρούν τον Δαβίδ πιθανότατα Μπεντζαμίτικης καταγωγής. Άλλωστε είχε παντρευτεί την Μπεντζαμίτισσα κόρη του Σαούλ και επομένως και τα παιδιά τους ήταν σίγουρα εκ μητρός Μπεντζαμίτες. Αφού και ο Χριστός κατάγεται από τη γενεά Δαβίδ αξίζει να δοθεί μεγάλη προσοχή σε αυτή την πληροφορία.

Η παλαιά μητροκεντρική πολυθεϊστική θρησκεία φαίνεται ότι δεν είχε ακόμα ηττηθεί σε όλα τα μέτωπα. Στους *Εβραϊκούς Μύθους* επίσης διαβάζουμε για «Χαναανίτικες διαστροφές» που τελούνταν στο Όρος Σιών προς τιμήν του Βάαλ, γιου του Φιλισταίου θεού Δαγών και της Ασερά (Ασορέθ - Παλαιστινιακή Αφροδίτη) πριν από τη μονοθεϊστική μεταρρύθμιση των τελετών του Ναού. Μήπως τελικά οι ιδεολόγοι Σιωνιστές

αποτελούν ένα προγιαχβικό κίνημα πιστών της Μεγάλης Θεάς μέσα στον Ιουδαϊσμό; Γι' αυτό τους κατηγορούν σήμερα ότι προωθούν τον σατανισμό; Οι αντιθέσεις δεν πρέπει να μας θολώνουν το τοπίο. Η έρευνα στην Ιστορία πρέπει να γίνεται χωρίς εμπάθεια. Πρέπει να γίνεται σαφής διαχωρισμός ανάμεσα στους ακραίους Σιωνιστές και τους Σιωνιστές με μακράιωνα και σαφές ιδεολογικό υπόβαθρο.

Είναι εμφανές ότι υπάρχουν δύο θρησκευτικές τάσεις μέσα στις φυλές του Ισραήλ. Μια κρυπτοπολυθεϊστική μητροκεντρικού τύπου και μια μονοθεϊστική, αυστηρά πατριαρχική. Επίσης, το γεγονός ότι οι Μπεντζαμίτες είναι η εκλεκτή φυλή του Θεού, όπως αναφέρεται στο *Δευτερονόμιο*, μας υποχρεώνει να σκεφτούμε ότι ο Ιουδαϊσμός έχει σχέση με τη λατρεία δύο Θεών, ενός που συμβολίζεται με το τρίγωνο που στρέφει την κορυφή του προς τα πάνω και ενός άλλου που συμβολίζεται με το τρίγωνο που στρέφει την κορυφή του προς τα κάτω. Από αναλογίες τέτοιες είναι γεμάτη η Ιουδαϊκή εσωτερική γνώση. Μια ακόμη αντιστοιχία, σχετική με την προηγούμενη, αφορά τον Άβελ και τον Κάιν, που φαίνεται να σχετίζονται ο μεν Άβελ, με τον Άπελ-Απόλλωνα, ο δε Κάιν με τον γήινο Γάινο-Γάιν-Κάιν-Διόνυσο. Στην παράδοση των Φοινίκων ως κρυφός Θεός του Ισραήλ θεωρείται ο Κρόνος. Ο βαθιά όμως μνημένος Πλούταρχος μας αποκαλύπτει στο σύγγραμμά του *Τις ο Θεός των Ιουδαίων* ότι ο Θεός των Ιουδαίων είναι ο Διόνυσος, και μάλιστα η σημαντικότερη εορτή των Ιουδαίων, η Σκηνοπηγία, ήταν αφιερωμένη στον Θεό Διόνυσο. Ας θυμηθούμε ότι «ο Φοίβος είχε καλύβη και ο Διόνυσος σκηνή» στους Δελφούς, όπου λατρεύονταν.

Τώρα επειδή «λύκος» σημαίνει *φως* (εξού και *λυκανγές*, το φως της αυγής) και επειδή ο μέγιστος θεός του έρωτα Φάνης είναι και θεός του φωτός, σε συνδυασμό επίσης με τον μέγα θεό Πάνα-Φάνα-Φάουνους, που επίσης ταυτίζεται με τον Διόνυσο, μπορούμε να θεωρήσουμε πως δεν είναι τυχαίο ότι ο φέρων το φως, ο φέρων τον «Λυκ-Λουσ», ο Λούσιφερ δηλαδή, αποκτά στους χώρους των αντίπαλων θρησκευτικών συστημάτων τη μορφή του Πανός-Φάουνους, του τραγόμορφου Θεού. Άλλωστε στο θηλυκό του γίνεται και Φένους-Βένους, Αφροδίτη, Θεά του έρωτα και άστρο της αυγής, Εωσφόρος. Ο Διόνυσος, εκτός από ταύρος, λατρευόταν και ως Διόνυσος έριφος - ερίφιον (τράγος). Επειδή δε *λύκος* είναι αναγραμματισμός της λέξης *σκύλος*, κατανοούμε ότι η Λουσιφεριανή θρησκευτική παράδοση μάλλον βρίσκεται σε σχέση με τις θρησκευτικές παραδόσεις που περιδινίζονται γύρω από τις μύσεις τις σχετικές με το άστρο του Κυνός. Στην Αττική αυτά ήταν γνωστά ως Μυστήρια των Κυνιδών, που στην ουσία ήταν τα μικρά Ελευσίνια που τελούνταν στους πρό-

ποδες του Υμηττού, στις όχθες του Ιλισού. Εκεί ακριβώς βρίσκεται σήμερα η εκκλησία της Αγίας Φωτεινής, πάνω στα ερείπια του ναού της θεάς Εκάτης, θεάς της Σελήνης (Σέλας-φως-Σελήνη-Φωτεινή), που είχε ως σύμβολό της «κύνες». Άλλωστε η λέξη *Κοέν*, που είναι όνομα των εβραίων ιερέων, στη συνηρημένη μορφή *Κουν* έχει σχέση με τη ρίζα *κυν-* του κυνός (το «υ» προφέρεται σε μερικές περιπτώσεις σαν «ου»). Πολύ πιθανόν και το όνομα *Κόης* των ιερέων των Καβειρίων Μυστηρίων να έχει κάποια σχέση με το Κοέν. Δεν είναι επίσης συμπτωματικό ότι το ανεστραμμένο ελληνικό «Θεός» μας δίνει το «Σεόθ-Σωθ-Σώθις», τον θεό του κάτω κόσμου και του σκότους των Αιγυπτίων, που σε μια άλλη μορφή του εμφανίζεται και ως ζωόμορφος, σκυλοπρόσωπος Άνουβις.

Αξίζει να προσεχθεί ότι και η αγγλική λέξη «GOD» (θεός) ανεστραμμένη μας δίνει τη λέξη «DOG» (σκύλος). Δεν είναι συμπτωματικό ότι η λέξη «DOG» έχει άμεση σχέση με το ρήμα *δαγκώνω* (*δαγκάνω*, βυζαντινός τύπος του «δάκνω»), του οποίου η ρίζα *δαγκ-* αποτελεί τον πυρήνα της λέξης-έννοιας «DOG» που σε ένα άλλο επίπεδο σημαντικής σημαίνει και κύριος, εξ ου και Δόγης στη Βενετία. Δαγών είναι επίσης ο μεγάλος θεός των Φιλισταίων και είναι αμφίβιος. Το ίδιο πίστευαν και οι Γκαραμάντες –απόγονοι της Αθηνάς, με γενάρχη τον Γκαραμάντη, που ως φυλή αργότερα έγιναν γνωστοί ως Ντόγκον– για τους θεούς από τον Σείριο. Η συλλαβή «Δο» διατηρείται και στη λέξη *Dom-Dominus* από την οποία προέρχεται το *δεσπότης*, κύριος και το *Δον-Δων*, που συνήθως βρίσκουμε στις τελευταίες συλλαβές κάποιων ελληνικών ονομάτων, όπως Ποσειδών, και σημαίνει *κύριος*. Στη Μεγάλη Ελλάδα έχει παραμείνει ως τίτλος τιμής (Δον Κορλεόνε). Όλες αυτές οι παραδόσεις έχουν επιβιώσει στις μυστικές εταιρείες του Μεσογειακού χώρου, που ανήκουν σε αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε «Ιερατείο του Νότου».

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΑΤΕΙΩΝ ΒΟΡΡΑ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ

Ο Ιουδαϊσμός, αν και φαίνεται ενοποιημένος, στο βάθος του έχει δύο πόλους: ο ένας είναι ο Ιουδαϊσμός μέχρι την εποχή των Προφητών, που στην ουσία είναι προγιαχβικός και συνεπώς φιλικός προς τις ιδεολογίες των λαών της Μεσογείου, και ο άλλος ο ακραία Σιωνιστικός Ιουδαϊσμός, που είναι ανταγωνιστικός και εχθρικός προς τον Νότο.

Η Αίγυπτος επίσης υπήρξε σίγουρα σημαντικότερο ιερατικό κέντρο και επηρέασε σε μεγάλο βαθμό την Ιστορία των λαών της περιοχής, με

την Άνω (πηγές του Νείλου) να βρίσκεται σε σχέση με τους μαυρομαγικούς κύκλους της Ατλαντίδος, καθώς και με αυτό που ονομάζουμε Βόρειο κέντρο, και την Κάτω (Αιγαίο) σε άμεση σχέση με την Αιγηίδα-Ελλάδα και την Αθήνα ειδικότερα. Η ενοποίηση Άνω και Κάτω Αιγύπτου ήταν μια προσπάθεια σύγκλισης των δύο αυτών πόλων. Κάτι αντίστοιχο επιδιώκεται και σήμερα με τη σύγκλιση Ελληνισμού και Ιουδαϊσμού. Σύμφωνα με απόκρυφες αιγυπτιακές παραδόσεις, ο Μωυσής ήταν ιερέας του Όσιρη-Διονύσου και ονομαζόταν Χοσαρήφ, όμως έλαβε το μυητικό όνομα Μωυσής και ακολούθησε τον δρόμο του «άρρενα Θεού», δημιουργώντας ένα θρησκευτικό κίνημα που είχε ως χαρακτηριστικά τη θεοποίηση του ιερατείου και τη σκληρή θρησκευτική πειθαρχία. Σε αντίθεση ο Ορφέας, που ήταν επίσης αρχιερέας του Διονύσου-Όσιρη, ακολούθησε τον δρόμο της Μεγάλης Θεάς Δήμητρας-Ίσιδος και του Διονύσου-Όσιρη-Ίακχου, που ήταν ο δρόμος του Έρωτα, της φιλευσπλαχνίας και της Δημοκρατίας. Αναφερθήκαμε ήδη στις δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις στην Αθήνα που άρχισαν με τις ευλογίες του ιερατείου της Ελευσίνας, προωθώντας στην ηγεσία της πόλης τον Κλεισθένη, από το γένος των Ευμολπιδών.

Οι θρησκευτικοπολιτικές αντιθέσεις εντός του Ιουδαϊσμού είχαν αρχίσει ήδη από τα χρόνια του Μωυσή και ακολουθούσαν μια υπόγεια όξυνση, μέχρι την εποχή των Εβραίων προφητών – ενός θεσμού που εμφανίζεται κατά την περίοδο των Κριτών, γύρω στο 1000 π.Χ. Από εκεί και πέρα κυριαρχεί το κέντρο που θα εξελιχθεί σε Ιουδαϊκό Φαρισαϊσμό, ένα είδος ακραίου «πρωτοσιωνισμού». Εκεί, λίγες εκατοντάδες χρόνια πριν την 1η π.Χ. χιλιετία, έχουμε και τον μικρό παγκόσμιο πόλεμο της εποχής, τον Τρωικό Πόλεμο. Για τη σχέση μάλιστα των Σημιτών και ενός τουλάχιστον μέρους των Τρώων, καθώς και του βασιλικού οίκου των τελευταίων, μας μιλά ο Γάλλος καθηγητής της Ιστορίας, Λουί Μπενλό στο βιβλίο του *Οι Σημίτες στο Έλλον*. Ίσως οι Κιτιείς που αναφέρει ο Όμηρος μεταξύ των άλλων ως συμμάχους των Τρώων να είναι οι Σημίτες Φοίνικες εκ Κιτίου Κύπρου. Αποσυμβολίζοντας τους μύθους μπορούμε να εξηγήσουμε ορισμένα σκοτεινά σημεία της Ιστορίας.

Μετά τον «Δωρικό Μεσαίωνα», στον οποίο ήδη αναφερθήκαμε, και τις θρησκευτικοφιλοσοφικές και πολιτικές επαναστάσεις του 6ου π.Χ. αιώνα, μπαίνουμε στον 5ο αιώνα, με σημαντικότερα γεγονότα αυτά των Μηδικών Πολέμων. Το πυρολατρικό ηλιοκεντρικό ιερατείο των Περσών είχε ως στόχο τη μητρογραμμική Ελλάδα και τον πολιτισμό της. Η Ελευσίνα και το Ιερατείο της έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην προστασία των δημοκρατικών θεσμών και των μητρογραμμικών παραδόσεων.

Κάποιες δεκαετίες μετά ξεκινά ο Πελοποννησιακός Πόλεμος που θα φέρει σε σκληρή σύγκρουση την Αθήνα με τη Σπάρτη. Το 399 π.Χ. ο μεγάλος φιλόσοφος Σωκράτης καταδικάζεται με μόλις τριάντα ψήφους διαφορά επί πεντακοσίων δικαστών, διχάζοντας τους Αθηναίους. Πίνει το κώνειο και μένει στην Ιστορία, ενώ η Αθήνα δεν ανακτά ποτέ την αίγλη της. Στη Χαιρώνεια, αργότερα, και με αιχμή τους Θηβαίους, η Δημοκρατία στην Ελλάδα φτάνει στο τέλος της και μια νέα δύναμη εμφανίζεται, αυτή των Ελλήνων Μακεδόνων, με έναν ασύγκριτο ηγέτη, τον Μέγα Αλέξανδρο.

Από το 500 π.Χ. μέχρι την αρχή των χριστιανικών χρόνων η Ευρώπη υφίσταται σημαντικές αλλαγές, με συγκλονιστικότερη την κατάλυση των ελληνοιστικών βασιλείων και την κυριαρχία των Ρωμαίων.

Ο κελτικός πολιτισμός εμφανίζεται στη Βρετανία. Σύλλογοι Δρυϊδικής σοφίας που παρέμεναν για χιλιάδες χρόνια απόκρυφοι, έρχονται στο φως στη Γαλικία (Γαλλία) και τα Βρετανικά νησιά. Ο Οντίν αναγνωρίζεται ως ο μέγιστος Θεός των Μυστηρίων του Βορρά, αντικαθιστώντας τη Μητέρα Θεά και θεωρείται ότι ήταν αυτός που εφηύρε τους ρούνους. Παρόλο που ο Οντίν έχει ως αντίστοιχό του τον Δία, τον βλέπουμε να βρίσκεται και σε σχέση με τον Ερμή που ανακαλύπτει τη γραφή. Στην Ασία, αυτό το τελευταίο ήμισυ της προ Χριστού χιλιετίας, φωτισμένοι άνθρωποι δείχνουν τον δρόμο προς τους ανώτερους κόσμους. Ο Βούδας, ο Λάο Τσε, ο Κομφούκιος δίνουν τη θρησκευτική και πολιτισμική κατεύθυνση στους εκεί πληθυσμούς. Ο Ηράκλειτος, ο Πυθαγόρας, ο Σωκράτης, ο Πλάτων δίνουν μια άλλη κατεύθυνση στον τρόπο της φιλοσοφίας. Μάλιστα μπορούμε να πούμε ότι με τον Σωκράτη ξεκινά η ανθρωπιστική φιλοσοφία που κάποιες αντιστοιχίες της βρίσκουμε και στους Ασιάτες φιλοσόφους. Για τον Πυθαγόρα λέγεται ότι έφτασε μέχρι την Ινδία και την Κίνα όπου έγινε γνωστός με το όνομα Γιαβαναβαταρίγια. Η Πυθαγόρεια φιλοσοφία αποτέλεσε βασικό πυρήνα της βουδιστικής φιλοσοφικής παράδοσης, ιδιαίτερα όταν ο Βουδισμός υποστηρίχθηκε από τον Έλληνα βασιλιά της περιοχής των Ινδιών και του σημερινού Θιβέτ, Μένανδρο. Εγγονός του Μενάνδρου ήταν ο βασιλιάς Ασόκα, που προώθησε στην κρίσιμη καμπή του Βουδισμού αυτό το φιλοσοφικο-θρησκευτικό ρεύμα. Ειδικό βιβλίο για την επιρροή της Πυθαγόρειας φιλοσοφίας στην Κίνα και την Ινδία έχει γράψει ο μεγάλος μύστης Μάνλι Χολ, με τίτλο *Έλληνες Μύστες στην Ανατολή*, αλλά και ο Στέφαν Μπάτσλαρ, με πρόλογο του Δαλάι Λάμα, όπου μιλά καθαρά για «Ελληνοβουδισμό».

Στους γειτονικούς μεσογειακούς πληθυσμούς ο Ζωροάστρης διδάσκει τις νέες ιδέες της θρησκείας του. Παράλληλα ανατέλλει η πυθαγόρεια

σέκτα των Εσσαίων στην Παλαιστίνη και την Ιουδαία. Φτάνουμε έτσι στη γέννηση του Χριστού στη Ναζαρέτ, του οποίου οι δεσμοί με τους Εσσαίους φαίνεται να ήταν ισχυροί. Η ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού είναι ένα θέμα που προσεγγίζεται από πολλές οπτικές από διάφορους συγγραφείς. Κάποιοι έχουν αποφανθεί ότι ο βίος του Χριστού είναι μια διασκευή των βίων του Απολλώνιου Τυανέα και του Σωκράτη, εμπλουτισμένη με στοιχεία του Εσσαϊκού κύκλου. Αυτή είναι μια άποψη που δίνει νέους προσανατολισμούς στην ιστορική έρευνα. Όμως η γέννηση του Χριστού – είτε μέσα στη φάτνη είτε μέσα στα μυαλά μιας ελίτ μυημένων – είναι αλήθεια ότι συντάραξε την ανθρωπότητα.

Στην άλλη μεριά του Ατλαντικού, στην Αμερική, οι πολιτισμοί των Μάγια, των Αζτέκων και των Ίνκας φτάνουν σε υψηλά επίπεδα ανάπτυξης.

Στους εσωτερικούς κύκλους που θέλουν τον Χριστό ως ιστορική οντότητα έχουμε διάφορες παραδόσεις. Σύμφωνα με αυτές, στην εφηβεία του ο Ιησούς ταξίδεψε στην Ινδία, το Θιβέτ και τη Βρετανία και μνήθηκε στις απόκρυφες παραδόσεις της Δύσης και της Ανατολής. Σταυρώθηκε για τις ριζοσπαστικές πολιτικές και θρησκευτικές του ιδέες (σε ηλικία περίπου 33 ετών). Στην πορεία, ο Ιωσήφ της Αριμαθαίας ίδρυσε την πρώτη Κελτική Εκκλησία στο Γκλαστονμπέρι (περίπου το 37 μ.Χ.). Σύμφωνα με κάποιες παραδόσεις ο Χριστός δεν πέθανε στον σταυρό, αλλά μετά την αποκαθήλωσή του έφυγε για την Ευρώπη. Ακόμη και θρύλος να είναι όλα αυτά, είναι πολύ σημαντικά για την Ιστορία γιατί σε τέτοιους θρύλους που έχουν σχέση με τον Χριστό, την ιερή λόγχη και το Άγιο Δισκοπότηρο, βασιζουν πολλοί βασιλικοί οίκοι τις οικογενειακές τους παραδόσεις και το δικαίωμά τους να βασιλεύουν. Αν σκεφτούμε το πόσο καθοριστικό ρόλο έπαιξαν οι διάφοροι βασιλικοί οίκοι στην πορεία της ευρωπαϊκής Ιστορίας, αντιλαμβανόμαστε τη σπουδαιότητα αυτών των πληροφοριών – ακόμη και αν πρόκειται απλώς για θρύλους.

Στα πρωτοχριστιανικά χρόνια η Ρώμη βρίσκεται πλέον στο ζενίθ της δύναμής της. Ξεκινά η εισβολή στη Βρετανία από ρωμαϊκές λεγεώνες και αρχίζει η καταπίεση των Κελτογαλατών, καθώς και του Δρυϊδικού τους Ιερατείου, γύρω στα 40-60 μ.Χ. Ο Παύλος ταξιδεύει στη Μ. Ασία και την Ελλάδα διδάσκοντας τη δική του εκδοχή του Ευαγγελίου το 50 μ.Χ. Το 66 μ.Χ. ξεκινά μια αιματηρή επανάσταση κατά των Ρωμαίων από τους Εβραίους Ζηλωτές. Την ίδια περίοδο αρχίζει η καταπίεση των Εσσαίων από τους Ρωμαίους και τους υπόλοιπους Ιουδαίους και έτσι αναγκάζονται οι Εσσαίοι ιερείς να κρύψουν τους παπύρους της Νεκράς Θάλασσας σε σπηλιές.

Το 70 μ.Χ. έχουμε την καταστροφή του ναού στην Ιερουσαλήμ από τους Ρωμαίους με τον Τίτο. Αυτό αναγκάζει πολλούς Ισραηλίτες να περάσουν σε ένα ακόμη μεγάλο κύμα διασποράς που αποβαίνει καθοριστικό για τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Ορισμένοι Ναζωραίοι εγκαταλείπουν τον Ιουδαϊσμό και βρίσκουν καταφύγιο στη Χριστιανική Εκκλησία. Πρέπει να τονιστεί ότι ήδη από την εποχή του Παύλου οι πρώτοι Χριστιανοί προέρχονται από τις εβραϊκές συναγωγές και γενικά η νέα θρησκεία, ο χριστιανισμός, θεωρείται από όλο τον τότε γνωστό κόσμο ιουδαϊκή αίρεση. Στην πορεία ο Μάρκος μετατρέπει παραδόσεις άλλων θρησκειών και τελετουργικά σε αυτό που αργότερα θα ονομαστεί Εσωτερικός Χριστιανισμός.

Ο Μιθραϊσμός και τα Μυστήρια της Ίσιδος συναγωνίζονται τον Χριστιανισμό εκείνη την περίοδο της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο Μάνης, ένας Πέρσης Αρχιερέας του Ζωροαστρισμού, σταυρώνεται το 276 μ.Χ. Ο Μιθραϊσμός και ο Ζωροαστρισμός είναι οι πιο διαδεδομένες λατρείες στις στρατιές των Ρωμαίων Λεγεωνάριων. Δεν αποτελεί σύμπτωση το γεγονός ότι η 25η Δεκεμβρίου που είναι η ημέρα γέννησης του Μίθρα είναι και η ημέρα γέννησης του Χριστού. Ο νοών νοείτω. Μέσα από πολλές διαδικασίες, ίντριγκες και δολοπλοκίες ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος καθιερώνει τον Χριστιανισμό ως επίσημη θρησκεία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο μεγάλος μας ιστορικός Κωνσταντίνος Σάθας, αναφερόμενος σε εκείνες τις ταραγμένες εποχές, μας δίνει μεταξύ άλλων και την πληροφορία ότι η Ελένη, μητέρα του Κωνσταντίνου, παρόλο το ελληνικό της όνομα ήταν εβραϊκής καταγωγής, κόρη Εβραίου ιερέα. Μέσα σε όλη αυτή την αναταραχή και τις θρησκευτικοπολιτικές ανακατατάξεις έρχεται η σύνοδος της Νίκαιας, η οποία καθορίζει τα κριτήρια για το ποιοι θα θεωρούνται αιρετικοί και ποιες χριστιανικές τάσεις θα αποτελούν αιρέσεις. Η ίδια σύνοδος καταδικάζει τη θρησκεία των εθνικών και θέτει τα θεολογικά θεμέλια για την Καθολική ή Παγκόσμια Εκκλησία το 325 μ.Χ.

Ο διάδοχος του Κωνσταντίνου, Ιουλιανός, ο αποκαλούμενος από τους Χριστιανούς Παραβάτης (361-363 μ.Χ.), αποκαθιστά για μια μικρή περίοδο την παλαιά εθνική θρησκεία. Δυστυχώς ένας από τους λίγους αυτοκράτορες που άξιζε να χαρακτηριστεί μέγας, αποκαλέστηκε παραβάτης! Αργότερα ο αυτοκράτωρ Θεοδόσιος θέτει εκτός νόμου τη λατρεία των εθνικών στη Ρώμη και κλείνει τους ναούς τους το 378 μ.Χ. Λίγο αργότερα, εν μέσω μιας αναβράζουσας ιστορικής περιόδου, έχουμε την εισβολή βαρβάρων στη Ρώμη, την Ελλάδα και την Ευρώπη, με ηγέτη τον -ασήμαντο μέχρι τότε- Ατίλα Χαν. Αυτά συμβαίνουν γύρω στο 395-480

μ.Χ. Εξαιτίας των πιέσεων που δέχεται η αυτοκρατορία, οι ρωμαϊκές λεγεώνες φεύγουν από τη Βρετανία το 395 μ.Χ.

Γύρω στο 400 μ.Χ., έχουμε μια σημαντική στιγμή για τις εσωτερικές παραδόσεις. Πρόκειται για την ίδρυση της Τάξης των Κομασίνων από πρώην μέλη του ρωμαϊκού κύκλου Αρχιτεκτόνων, εκ των οποίων σημαντικότερη μορφή υπήρξε ήδη από τον 1ο μ.Χ. αιώνα, ο Βιτρούβιος, μέλος και των «Τεχνιτών του Διονύσου», των οποίων η βαθιά επιρροή στην τέχνη φτάνει μέχρι τις μέρες μας. Στην ουσία πρόκειται για ευρωπαϊκές πρωτοτεκτονικές στοές υπό τη σκέπη της τάξης των Κομασίνων.

Ο ρωμαϊκός κύκλος Αρχιτεκτόνων-Τεχνιτών του Διονύσου εξελίχθηκε στο Ρωμαϊκό Κολέγιο των Αρχιτεκτόνων, του οποίου δυνατός πυρήνας υπήρξε και ο Καίσαρ Αύγουστος. Το Ρωμαϊκό Κολέγιο θα το δούμε και αργότερα στην Αναγέννηση, μέχρι και τα τέλη της ιστορικής της φάσης, να εμφανίζεται ως το Σαιξπηρικό «αόρατο κολέγιο». Η έκφραση «αόρατο κολέγιο» θα χρησιμοποιηθεί και από κύκλους σπουδαίων επιστημόνων, που έχουν κυρίως ως αντικείμενό τους τη διαστημική έρευνα. Φυσικά η ΝΑΣΑ αποτελεί κέντρο αυτής της άγνωστης εσωτερικής επιστημονικής διαδικτύωσης. Ο γνωστός επιστήμονας και συγγραφέας Ζακ Βαλέ θεωρείται ως ένας από τους ιδιαίτερα δραστηριοποιημένους εγκεφάλους μέσα στο αόρατο κολέγιο. Το αόρατο κολέγιο, οι Τεχνίτες του Διονύσου, όπως και οι δραστηριότητες των Κομασίνων έχουν έναν κοινό άξονα στην ιστορική διαχρονία, που έχει να κάνει με μια γνώση που χάνεται στο πανάρχαιο παρελθόν.

Οι πιο σημαντικοί μύθοι που κωδικοποιούν θρησκευτικοπολιτικές ανακατατάξεις είναι αυτοί του Διονύσου-Όσιρη-Σίβα, επειδή είναι κυριολεκτικά ο επαναστάτης Θεός. Όμως και στους ιστορικούς χρόνους η οντότητα του Διονύσου βρίσκεται πίσω από τις περισσότερες κοινωνικοπολιτικές και θρησκευτικές ανακατατάξεις. Το 186 π.Χ., 7.000 άνθρωποι σφαγιάζονται στην Ιταλία επειδή κατηγορήθηκαν ότι, χρησιμοποιώντας τα «Βακχανάλια» –τελετές προς τιμήν του Διονύσου-Βάκχου– ως κάλυψη, στόχευαν στην κατάληψη της εξουσίας στη Ρώμη και την κατάλυση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Στην ουσία, στόχος ήταν το Διονυσιακό κίνημα στη Ρώμη, που θεωρείτο ότι καθοδηγείτο από το ελληνικό κέντρο της ανατολικής Μεσογείου, αυτό που ονομάσαμε ιερατείο του Νότου, το οποίο, ως μητροκεντρικής καταγωγής κίνημα, έφερνε τη γυναίκα στα επίπεδα που αξίζει να είναι το φύλο που αντιστοιχεί στη μισή ανθρωπότητα. Το αντιδραστικό όμως κίνημα της Ρώμης, με ηγέτη τον μισογύνη, μισέλληνα και δικτατορικό Κάτωνα τον Πρεσβύτερο, κατάφερε να πνίξει στο αίμα τη Διονυσιακή κίνηση. Φαίνεται ότι όλοι οι μονο-

μάχοι της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας είχαν προσχωρήσει στο μυστικό Διονυσιακό κίνημα. Γι' αυτό άλλωστε και στην περικεφαλαία τους, κάτω από το λοφίο, είχαν παραστάσεις των Διονυσιακών Μυστηρίων. Δεν είναι συμπτωματικό ότι ο Έλληνας Θράκας μονομάχος Σπάρτακος ηγήθηκε επανάστασης εναντίον της Ρώμης. Ούτε είναι συμπτωματικό ότι εκατοντάδες χρόνια αργότερα, ο ηγέτης των πεφωτισμένων «Ιλλουμινάτι» της Βαυαρίας, επέλεγε για ψευδώνυμο το όνομα Σπάρτακος, για ευνόητους λόγους. Εξάλλου δεν αποτελεί επίσης σύμπτωση ότι η ηγέτιδα του γερμανικού προλεταριάτου, Ρόζα Λούξεμπουργκ, ονόμασε το κίνημά της «Κίνημα των Σπαρτακιστών». Η Μεγάλη Θεά κωδικοποιημένα πέρασε ως Μαρία Μαγδαληνή, Μαρία των περιστεριών, Αφροδίτη με σύμβολο το περιστέρι σε κρυπτοπολυθεϊστικούς κύκλους ανθρώπων που εμφανίζονταν σαν χριστιανοί. Μια ταινία που προβλήθηκε για λίγο στα μέσα του 2002, και πέρασε απαρατήρητη, ήταν *Η Αποκάλυψη (Revelation)* που δίνει πολλά στοιχεία για όλη αυτή τη διαχρονική εσωτερική μυστική παράδοση. Είτε σαν "πλέμπα" είτε σαν προλεταριάτο, οι πλατιές μάζες πρέπει στην ουσία να μένουν απληροφόρητες, ώστε να είναι πιο εύκολα χειραγωγήσιμες. Σίγουρα οι μάζες των προλεταρίων έχουν μια αντιστοιχία με τις μάζες των πληβείων της Ρώμης. Ο Ευσέβιος θα ισχυριστεί ότι και ο Μαξέντιος θα χρησιμοποιήσει μαγικά τεχνάσματα που είχε μάθει στην επαφή του με την κίνηση των Διονυσιαστών, κατά τον πόλεμο εναντίον του Κωνσταντίνου.

Για να λειτουργήσουμε υπεύθυνα με την Ιστορία δεν είναι αναγκαίο μόνο να μελετήσουμε τι πραγματικά συνέβη στη ροή του χρόνου, αλλά και να λάβουμε υπόψη μας εξίσου σοβαρά το τι πίστευαν ή πιστεύουν ότι είναι η πραγματική Ιστορία οι σημαντικοί άνθρωποι, ηγέτες, πολιτικοί, στρατηγοί και άλλοι που έπαιξαν ρόλο στα παγκόσμια γεγονότα. Δηλαδή, αν, για παράδειγμα, το φυλετικό είναι το σοβαρότερο στοιχείο που οδηγεί λαούς σε πόλεμο, και αυτό εκτιμηθεί και χρησιμοποιηθεί ως το βασικότερο στοιχείο σε μια ιστορική ανάλυση, τότε ακολουθεί σίγουρα τη διαδικασία της επιστημονικής ιστορικής συνέπειας.

Η Ναζιστική ιδεολογία στηρίχθηκε εξ ολοκλήρου στην υπεροχή της φυλής. Ο μέγας θεωρητικός και διανοούμενος των Ναζιστών Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, στο βιβλίο του *Ο Μύθος του 20ού αιώνα*, θεωρεί αιτία της «Αναγέννησης» το γερμανικό αίμα που υπήρχε στην Ιταλία, από μεγάλο αριθμό Γερμανών που την είχαν αποικήσει και που, μπολιάζοντας με το αίμα τους ιταλικούς πληθυσμούς, τους μετέτρεψαν σε μεγαλοφυΐες. Το συγκεκριμένο βιβλίο αποτελεί ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα της ιδεολογίας του Ναζισμού. Ο Ρόζενμπεργκ, εκφράζοντας τις σκέψεις των Ναζι-

στών, ξεκαθαρίζει το τοπίο. Για όλα ευθύνεται το Ιερατείο της Ανατολικής Μεσογείου που “βρώμισε” με τα φυλετικά του στοιχεία, το πεντακάθαρο Άριο αίμα. Μια μητριαρχία και αμαζονοκρατία χθόνιου τύπου ανέτρεψε την Απολλώνια αρμονία και διεισδύοντας στον υπόλοιπο Δυτικό κόσμο, έφερε και εκεί την ανατροπή. Ο Ηρακλής που εξοντώνει τις αμαζόνες αλλά και ο Ιάσων που εναντιώνεται στις γυναίκες της Λήμνου, παρόλο που στο τέλος ερωτεύεται την Υψιπύλη, είναι Άριοι ήρωες που κτυπούν κατά τον Ρόζενμπεργκ το δυσαρμονικό μητροκεντρικό σύστημα. Η γυναίκα, συνεχίζει ο Ρόζενμπεργκ, βρίσκει τον πραγματικό της ρόλο όταν γίνεται σύζυγος και μητέρα, παντρεμένη (ύπανδρος-υπό ανδρός), σε μια οικογένεια με έναν πατέρα αφέντη. Ο Απόλλων είναι Θεός της καθαρής σκέψης και της ατάραχης ψυχής. Ο Διόνυσος, στη μη Άρια μορφή του, είναι ένας χθόνιος Θεός γεμάτος συναισθηματισμό, αυθορμητισμό και εκστασιασμό, στοιχεία που δεν μπορούν να έχουν καμία σχέση με τον Άριο άνθρωπο. Γυναικείες θεότητες και Διονυσιακή λατρεία έχουν τις ρίζες τους στην προελληνική εποχή, την εποχή των αυτοχθόνων Πελασγών που, σύμφωνα με τον Ρόζενμπεργκ, είναι Φοινικοσημιτικής καταγωγής. Οι πραγματικοί Έλληνες, που είναι οι Αχαιοί και οι Δωριείς, είναι Νορδικής προέλευσης και είναι αυτοί που δημιουργούν το ελληνικό μεγαλείο. Ο Όμηρος με την *Ιλιάδα*, περιγράφει έναν μεγαλειώδη ελληνικό κόσμο μιας ουράνιας ολυμπιακής θρησκείας που εκφράζει την αρμονία του Άριου ελληνικού πνεύματος. Στην πορεία, στην Ελλάδα, σύμφωνα πάντα με τον Ρόζενμπεργκ, εξαφανίζεται κάθε ελληνικό Άριο στοιχείο και ο τόπος κατοικείται πλέον από Ανατολικής προέλευσης πληθυσμούς.

Ό,τι περιγράψαμε παραπάνω, προσπαθώντας να δώσουμε ένα στίγμα της ναζιστικής ιδεολογίας, είναι η αφετηρία αυτού που για πρακτικούς λόγους θα ονομάσουμε Βόρειο Ιερατείο. Πρέπει να προσέξουμε πολύ σε αυτό το σημείο, αφού η Ευρώπη πια, παρ’ όλες τις δυσκολίες και κάποιες ύποπτες φυγόκεντρες δυνάμεις, βαδίζει ολοταχώς προς την ολοκλήρωσή της. Όλοι οι ευρωπαϊκοί λαοί, ακόμη και οι φυλετικά “ιδιαιτέροι” ή “βρώμικοι”, έχουν διαποτιστεί από τη μακραίωνη ελληνική πολιτισμική παρουσία στην Ευρώπη. Συνεπώς, στην ουσία δεν υπάρχει πλέον διαχωρισμός Βορείου και Νοτίου ιερατείου, αλλά χρησιμοποιείται στην παρούσα εργασία ως ένα σύστημα σκέψης-εργαλείο που βοηθά μια εξόχως πολύπλοκη κατάσταση να απλοποιηθεί κατά το δυνατόν μπρος στα μάτια μας. Βόρειο και Νότιο ιερατείο είναι δηλαδή περισσότερο ένας συμβολικός διαχωρισμός παρά ουσιαστικός, που απλώς μας βοηθά να κατανοήσουμε πιο εύκολα τις ιστορικές διαχρονικές αντιθέσεις εντός της Ευρώπης.

Η αλήθεια είναι ότι υπάρχει μια διαμάχη διά μέσου των αιώνων –όχι μόνο σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αλλά και σε πλανητικό– μεταξύ ενός ιερατείου που έχει τον φυλετισμό ως κυρίαρχη ιδεολογία του και λατρεύει θεότητες σκληρές και σαδιστικές και ενός άλλου, όπου κυριαρχεί ο συναισθηματισμός, ο ερωτισμός, ο αυθορμητισμός αλλά και κάποια αμετροπέπεια, όπως και οι αντίστοιχες, σε τέτοιου είδους ποιότητες, θεότητες. Ίσως αυτό το δεύτερο να το εντοπίζουμε περισσότερο σε μεσογειακούς λαούς του Νότου, καθώς και σε λατινοαμερικανικούς, αλλά και σε κάποιους λαούς της Ασίας και της Αφρικής.

Υπάρχει και μία απόκλιση που μπορεί να χαρακτηριστεί ως τρίτο Ιερατείο και είναι αυτό που έχει σχέση με τα φύλα της Βρετανίας, αν και εκεί το φύλο των Σαξόνων και των Νορμανδών μετέχει και ηγείται αυτού που σχηματικά αποκαλούμε Βόρειο Ιερατείο, ενώ από την άλλη οι Ιρλανδοί Κέλτες, αιχμή και των άλλων κελτογενών Ουαλλών και Σκώτων, εκπροσωπούν μια προχωρημένη διείσδυση του νοτίου Ιερατείου στον Βορρά. Δεν είναι συμπτωματικό ότι οι περισσότεροι Ιρλανδοί είναι καστανομελάχροι – γι' αυτό άλλωστε τους αναφέραμε και πριν ως στενούς φυλετικούς συγγενείς μας.

Από τα μέσα της 1ης χιλιετίας μ.Χ., ιδιαίτερα μεταξύ 500 και 1000 μ.Χ., ο παλιός κόσμος ενός ανώτερου πολιτισμού, με πολύπλευρη παρουσία στις τέχνες και τις επιστήμες και μια πολύχρωμη, γεμάτη πνοή, πολυθεϊστική θρησκεία, αρχίζει να φτάνει στο τέλος της. Ο Θεοδόσιος ισοπέδωσε ναούς, έπαυσε μυστήρια χιλιετιών και εξολόθρευσε δεκάδες χιλιάδων εθνικών. Αργότερα ο Ιουστινιανός ολοκληρώνει αυτό το έγκλημα διαρκείας. Στις αρχές του 6ου αιώνα κλείνει την Ακαδημία του Πλάτωνος και μαζί με αυτήν σβήνει και ο πυρσός της φωτεινής ελληνικής σκέψης. Το σκοτάδι τυλίγει πια για τα καλά την ανθρωπότητα. Ευτυχώς πολλοί από τους σοφούς της Ακαδημίας Πλάτωνος περνούν απέναντι, στην Έδεσσα της Συρίας, όπου τους επόμενους αιώνες, αναπτύσσουν σε μεγάλο βαθμό όλα τα πεδία των επιστημών, στην πολύ γνωστή στους κύκλους του εσωτερισμού Ακαδημία της Γιουντισαπούρ.

Ο Μωάμεθ φέρνει μια νέα θρησκεία στον κόσμο, το Ισλάμ και πεθαίνει ως ο μόνος αληθινός προφήτης του Αλλάχ το 632 μ.Χ.

Στην άλλη άκρη της Ευρώπης η Κελτική Εκκλησία κηρύσσεται εκτός νόμου από το Συμβούλιο του Γουίτμπι το 664 μ.Χ., αφού η επίσημη Καθολική εκκλησία θεωρεί την κελτική ως κρυπτοδριυδική συνέχεια των προηγούμενων κελτογαλατικών παραδόσεων. Όμως και μέσα στο Ισλάμ που μόλις πριν αναφέραμε, έχουμε μια υπόγεια διαδικτύωση Ισλαμιστών διανοητών που προσπαθούν να κρατήσουν ζωντανή την ελληνική

φιλοσοφική παράδοση και σκέψη γενικότερα και έτσι προχωρούν στην ίδρυση των πρώτων Μυστικών Εταιρειών των Σούφι, περίπου το 700 μ.Χ.

Και οι Ισμαηλίτες μέσα στο Ισλάμ θα αποτελέσουν έναν δυνατό μυστικό κύκλο και θα επηρεάσουν με τον τρόπο τους σε μεγάλο βαθμό τη μεσογειακή και ευρωπαϊκή ιστορία. Εκείνη την περίοδο έχουμε και την πρώτη γραπτή μετάφραση του Σμαραγδένιου Πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου, του Θεού των ερμητικών επιστημών και προστάτη της εσωτερικής γνώσης. Φτάνοντας στα τέλη του 8ου αιώνα, καθοριστικό ρόλο παίζει η μορφή του Καρλομάγνου, ο οποίος σύμφωνα με μια παράδοση ιδρύει την πρώτη στοά των Ροδόσταυρων στην Τουλούζη. Την ίδια περίοδο εμφανίζονται τα πρώτα ρεύματα των Καθαρών, τάγματα μυστών και ομάδες ανθρώπων των οποίων οι ρίζες φτάνουν μέχρι τους Γνωστικούς που τους πρώτους μεταχριστιανικούς αιώνες έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση της σκέψης και του πνεύματος των διανοητών εκείνων των δύσκολων αιώνων. Ίδρυση ταγμάτων στα τέλη του 9ου αιώνα έχουμε και στους κύκλους των Δρούζων, καθώς και των Γιεζίντι. Οι τελευταίοι μάλιστα, στην πλειονότητα κουρδικής καταγωγής (αρχαίοι Καρδούχοι και Γόρδιοι), θεωρούνται σατανολάτρες εξαιτίας της λατρείας του ιερού παγωνιού, μυστικού συμβόλου ενός άλλου Θεού, με χαρακτηριστικά Αντίχριστου. Στην ουσία όμως απλώς συντηρούν πανάρχαιες εθνικές θρησκευτικές παραδόσεις.

Το 1000 μ.Χ. ήδη αρκετοί αιρετικοί καθολικοί μοναχοί ενδυναμώνουν και στην ουσία ιδρύουν, ή καλύτερα επανιδρύουν, τα πρώτα Ροδοσταυρικά Τάγματα. Το Ροδοσταυρικό ρεύμα θα αποτελέσει τον υπόγειο ποταμό που θα δώσει χυμούς και ενέργεια σε δεκάδες περιοχές της Ευρώπης και του πλανήτη γενικότερα, μέσα από τις οποίες θα εμφανιστούν νέες μορφές τέχνης, τεχνικής και επιστημών. Προσεγγίζοντας το 1000 μ.Χ. όλα τα υπόγεια εσωτερικά ρεύματα βρίσκονται σε αναβρασμό. Δεν είναι φυσικά τυχαίο ότι μερικές δεκαετίες μετά το 1000 μ.Χ. αρχίζουν οι σταυροφορίες, κάτι σαν παγκόσμιοι πόλεμοι αναλογικά με την εποχή τους.

Από τα μέσα του 9ου μ.Χ. αιώνα και μετά, μια άλλη νέα δύναμη θα εμφανιστεί στην Ευρώπη. Είναι το εβραϊκό στοιχείο που ενώ έχει ήδη περάσει πριν πολλά χρόνια στη διασπορά, αυτή τη φορά θα έχει μια συγκεκριμένη ιδεολογία, που εκατοντάδες χρόνια αργότερα θα εμφανιστεί επισήμως και θα ακούει στο όνομα Σιωνισμός. Με πρώτη βάση την περιοχή του Άαχεν και με πρωτοπόρους ομάδες εμπόρων, θα επεκταθούν προς τη Βαλτική και θα δημιουργήσουν έναν ισχυρό πληθυσμιακό, μη γερμανικό, πυρήνα.

Ένα από τα ιδεολογικά όπλα του πρωτοσιωνισμού είναι να πείσει τους Πρόσους της Β. Γερμανίας (περιοχή Βαλτικής) ότι έχουν κοινή καταγωγή. Γι' αυτό χρησιμοποιούν τις λατρείες τους, που όντως έχουν κοινή προέλευση από τη Ζωροαστρική θρησκεία των Περσών μάγων. Οι Γερμανοί κοιτώντας προς την Άρια Περσία, βρίσκουν εκεί τη θρησκευτική τους καταγωγή, το ίδιο και η ραββινεία των πρωτοσιωνιστών.

Πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι άλλες θεότητες λατρεύει η σιωνιστική και τευτονική ηγεσία, και άλλες ο απλός λαός που βρίσκεται, ως συνήθως, στο σκοτάδι της άγνοιας. Το Βόρειο λοιπόν Ιερατείο έχει ως ηγετική αιχμή έναν παράξενο συνδυασμό από Τεύτονες, Σάξονες και ακραίους πρωτοσιωνιστές. Κοινός άξονας είναι η «απολυταρχική» ιδεολογία.

Το Βόρειο Ιερατείο θα χρησιμοποιήσει, μέσω Εβραίων Σιωνιστών, τους Άραβες για να κτυπήσει τον Νότο. Η διαδικτύωση γίνεται μέσω των Αραβικών Ισλαμικών μυστικών εταιρειών. Το Νότιο Ιερατείο που ιδεολογικά βασίζεται στο ελληνορωμαιολατινικό τόξο συσπειρώνεται γύρω από τον Εκκλησιαστικό χριστιανικό άξονα. Ο Χριστιανισμός έχει εμφανιστεί με δύο μορφές: τον Ιουδαιοκεντρικό και τον Ελληνοκεντρικό. Ο πρώτος θα εξελιχθεί εκατοντάδες χρόνια μετά σε μία συγκεκριμένη μορφή πίστης που θα υπηρετήσει το Βόρειο Ιερατείο και θα ονομαστεί Προτεσταντισμός, ο δε Ελληνοκεντρικός Χριστιανισμός θα κτυπηθεί από το Βόρειο Ιερατείο και μετά από ένα επιζήμιο για τον Νότο σχίσμα θα δημιουργήσει δύο νέους κόσμους: τον Καθολικό και τον Ορθόδοξο. Το «διαίρει και βασίλευε» είναι γνωστή τακτική των Σαξόνων. Για τον περιορισμό όμως της δύναμης του Βατικανού και του κέντρου του Νότου φρόντισε με τις κινήσεις του και ο Καρλομάγνος, μνημένος στις μη ελληνοκεντρικές Γνωστικές παραδόσεις και τα τελετουργικά των Μανιχαίων που σχετίζονταν άμεσα με τα δόγματα του Περσικού Ζωροαστρισμού. Ο Καρλομάγνος ανήλθε στην εξουσία το 768 και κτύπησε την Καθολική εκκλησία, ενισχύοντας την ιπποτική παράδοση του Άγιου Δισκοπότηρου και ό,τι χριστιανοπαγανιστικό μπορούσε αυτή η παράδοση να κουβαλά. Στην πράξη αυτό που επεδίωκε ήταν να κτυπήσει μέσω ενός Ιουδαιοκεντρικού Γνωστικισμού την Παπική εκκλησία προς όφελος των Τευτοσαξονοσιωνιστών. Στο τέλος προσκύνησε τον Πάπα. Οι νεοταξίτες όμως των καιρών μας φρόντισαν να τον τιμήσουν γράφοντας μια δήθεν επίσημη Ιστορία για την Ενωμένη Ευρώπη που ξεκινά με τον Καρλομάγνο, αφήνοντας έξω τον Ελληνικό και τον Ελληνορωμαϊκό πολιτισμό. Ευτυχώς στην πορεία έγιναν διορθωτικές κινήσεις από τα Ελληνορωμαϊκά και Κελτογαλατικά Ευρωπαϊκά κέντρα και τα πράγματα πάλι ισορροπήσαν. Καθοριστικής σημασίας για την ελληνικότητα και την ουσία της

που είναι η φιλοσοφία, η τέχνη και η επιστήμη, ήταν η ευνοϊκή για την τέχνη έκβαση της εικονομαχίας, που ξεκίνησε το 728 με την κατάργηση των εικόνων από τους ναούς επί Λέοντα Γ' Ισαύρου και τελείωσε το 842 με την οριστική αναστήλωση των εικόνων.

Το Βυζάντιο από τον 9ο αιώνα μ.Χ. με τους Έλληνες Μακεδόνες βασιλείς και πατριάρχες όπως ο Φώτιος, που συνέλεξε σε περιλήψεις πολλά αρχαία ελληνικά συγγράμματα στην αριστοουργηματική *Μυριόβιβλό* του, αρχίζει και εξελληνίζεται με ταχείς ρυθμούς. Εκεί ακριβώς το τευτοσαξονοσιωνιστικό κέντρο θα οργανώσει τις πρώτες σταυροφορίες για να αναστείλει τον περαιτέρω εξελληνισμό του Βυζαντίου. Ο ιπποτισμός, που εκείνη την εποχή είναι η κυρίαρχη στρατιωτική δύναμη, θα δεχτεί μέσα στις ήδη υπάρχουσες εντός του μυστικές εταιρείες ισχυρές επιρροές από τη ραββινεία του Ναού του Σολομώντος, που εξασκεί μια συγκεκριμένη μορφή μαγείας, γνωστή ακόμη και σήμερα ως «Σολομωνική». Ακόμη όμως και μέσα σε αυτό το σφικτό Ιουδαϊκό κέντρο θα υπάρχουν, έστω και σε συνθήκες ασφυξίας, δύο τάσεις: η μητροκεντρική Καμπαλιστική Ορφικοπυθαγόρεια, που είναι αυτή που κυρίως ασφυκτιά, και η Ταλμουδική φαλλοκεντρική που έχει κατ' εξοχήν επικρατήσει στον Ιουδαϊσμό. Ωστόσο η Καμπαλιστική τάση ενισχύει ενεργειακά τη Σολομώντεια προγιαχβική δύναμη. Στους στρατιωτικούς κύκλους, ήδη από τη ρωμαϊκή εποχή, υπάρχουν σημαντικότερες στρατιωτικές φιλομιθραϊκές μυστικές εταιρείες, όπως είναι αυτή της «Αρβύλης», θυγατρικές της οποίας μέσω του «Ρωμαϊκού Κολεγίου», έφτασαν και μέχρι τους ιππότες των σταυροφοριών.

Το Βατικανό συνεχίζει να κτυπιέται από τον Βορρά, που χρησιμοποιεί για τον σκοπό αυτό ένα κομμάτι της αριστοκρατίας της Ρώμης. Με τη δολοφονία του επισκόπου Ιωάννη 8ου, το 882 μ.Χ., που προοριζόταν για πάπας και είχε σχέδια για την πολιτικοθρησκευτική θωράκιση του Καθολικισμού, το Βατικανό χάνει δύναμη και μαζί με αυτό και ο Νότος. Το μεγάλο όμως κτύπημα το δέχεται όταν αργότερα ο αυτοκράτορας και βασιλέας της Γερμανίας, Όθωνας Α', μετά από τρεις εκστρατείες στην Ιταλία, εκθρονίζει με τη βία τον πάπα Ιωάννη 12ο, και τον αντικαθιστά το 963 με τον Λέοντα τον 8ο, έναν απολύτως υπάκουο σε αυτόν Πάπα. Εδώ αρχίζει η συρρίκνωση της πραγματικά μεγάλης έως τότε δύναμης του Βατικανού. Εφεξής οι παπικές εκλογές και το κολέγιο των καρδινάλιων γίνονται ένα είδος πιονιών στα «χέρια» του Βορρά μέσω των ανθρώπων του στην αριστοκρατία της Ρώμης. Μετά την πρώτη σταυροφορία οι Ναΐτες ιππότες και οι Οσπιτάλιοι ιππότες περνούν στις τραπεζικές επιχειρήσεις και γίνονται κυρίαρχοι τραπεζίτες στην Ευρώπη. Στην ουσία

όμως βασίζονται στην υπόγεια δύναμη και γνώση περί των τραπεζιτικών υποθέσεων των ακραίων Σιωνιστών. Για εκατοντάδες χρόνια θα υπάρχουν μέσα στην καρδιά της Ευρώπης οι ακραίοι Σιωνιστές Ρότσιλντ ως οικογένεια Μπάουερ που αργότερα θα πάρει το μυητικό και συμβολικό όνομα Ρόθτσιλντ για να καταλήξει στο γνωστό Ρότσιλντ. Ο κρυπτοεβραϊσμός είναι μια πολύ δύσκολα αντιμετωπίσιμη υπόθεση. Μπορεί να υπάρχουν οικογένειες Εβραίων μυημένων Ταλμουδιστών που περιμένουν για εκατονταετίες στην αφάνεια μέχρι να τους δοθεί εντολή για να δράσουν και να βγουν στο προσκήνιο. Η τραπεζική οικονομική κίνηση στην Ευρώπη παρόλο που εμφανίστηκε ως Ναϊτική δραστηριότητα είχε ως κινητήριο δύναμη κρυπτοεβραϊκούς κύκλους. Τα δύο ιπποτικά τάγματα όμως που καταπιάστηκαν με τις τραπεζικές επιχειρήσεις άρχισαν βαθμιαία να καταπονούνται από υπόγειους ανταγωνισμούς που προκαλεί η αριστοκρατία Βορρά και Νότου με αιχμή του Βορρά τις περισσότερες φορές τον σιωνιστικό δάκτυλο. Με τις σταυροφορίες αρχίζουν στη Μέση Ανατολή οι ιερές και ανίερες συμμαχίες.

Στην αρχή του 11ου αιώνα στην Περσία εμφανίζεται ένας μύστης με το όνομα Αμπντουλά και συγκεκριμένο κρυφό στόχο να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για επιστροφή του προϊσλαμικού πολυθεϊσμού. Η κίνηση του Αμπντουλά διατηρούσε ισχυρές σχέσεις με τους Ελληνοκεντρικούς Σούφι. Στην πορεία, ένα αποφασισμένο μέλος της κίνησης του Αμπντουλά, ο Χασάμ ι Σαμπάχ, που αργότερα έγινε γνωστός ως Σεΐχης Αλ Τζεμπάλ, περνώντας και στον θρύλο ως «ο γέρος του βουνού», δημιούργησε μια μυστική εταιρεία που ονομάστηκε «Τάγμα των Αφιερωμένων». Αυτό το τάγμα εξελίχθηκε σε μια από τις πιο ισχυρές μυστικές εταιρίες, αυτή των Ασασίνων. Τα μέλη αυτής της δυναμικής και ιδιαίτερα σκληρής μυστικής εταιρείας διαχύθηκαν τόσο στην Περσία όσο και στην Αραβία και την Ινδία. Στην Ινδία μάλιστα μετέδωσαν τις γνώσεις τους και βοήθησαν με την πείρα τους μια άλλη μυστική εταιρεία που στην ουσία ήταν κάτι σαν θυγατρική τους και δεν είναι άλλη από τη μυστική εταιρεία των πιστών της Θεάς Κάλι, γνωστούς με το όνομα «Θάγκς». Οι (Χ)ασασίνοι, που έλκουν το όνομά τους από το ψυχοτρόπο φυτό χασίς, υποτίθεται ότι διαλύθηκαν από τους Μογγόλους το 1256, ωστόσο αποδείξεις συνέχισης της ύπαρξής τους βρίσκουμε και στα μέσα του 18ου αιώνα, αλλά και στα τέλη του 19ου.

Το 1050 δημιουργείται το Τάγμα του Αγίου Ιωάννη, που στη συνέχεια θα γίνει γνωστό ως το τάγμα των Ιωαννιτών Ιπποτών (ή Οσπιτάλιων Ιπποτών). Οι Ιωαννίτες θα έλθουν στην πορεία των χρόνων σε έντονες συγκρούσεις με τους Ιππότες του Ναού (Ναΐτες). Οι Ναΐτες σύναψαν αρ-

κετές φορές μυστικές ανιέρους συμμαχίες με τους Ασσασίους, σε κάποιες δε από αυτές είχαν υποσχεθεί στους Ασσασίους να τους δώσουν την πόλη της Τύρου, που ήταν αρχαίο κέντρο της Μεγάλης Μητέρας Θεάς και γενέτειρα πόλη του Χιράμ Αρμπίφ.

Τον 11ο αιώνα αρχίζει η ρήξη ανάμεσα στο Βυζάντιο και τη Δύση. Η ρήξη αυτή θα κλιμακωθεί και θα επέλθει τελικά το Σχίσμα των εκκλησιών Ανατολής και Δύσης το 1054, με τον αφορισμό του Πατριάρχη Κων/λεως Μιχαήλ Κηρουλαρίου από τον Πάπα Λέοντα Θ'. Έναν χρόνο μετά, το 1055, αρχίζουν οι επιθέσεις των Τούρκων, για να φτάσουμε το 1071 στην καθοριστική μάχη του Ματζικέρτ και τη μεγάλη νίκη των Τούρκων κατά των Βυζαντινών. Στη συνέχεια έρχονται ακόμη περισσότερα προβλήματα για το Βυζάντιο. Αρχίζουν οι Σταυροφορίες.

Το 1095 έχουμε την Πρώτη Σταυροφορία στους Άγιους Τόπους. Η κατάληψη της Ιερουσαλήμ συντελείται γύρω στο 1100 από τον Γκόντφρεϊ ντε Μπουλιάν, ο οποίος είναι και ο ιδρυτής της Μονής της Σιών, που υπενθυμίζουμε ότι είναι ο μυστικός πυρήνας πολλών εταιρειών του εσωτερισμού και είχε ως κύριο στόχο την αποκατάσταση στα βασίλεια της Ευρώπης της δυναστείας των Μεροβίγγειων, που θυρεείται ότι έλκει την καταγωγή της από την οικογένεια που δημιουργήθηκε από τον Ιησού Χριστό και τη Μαρία Μαγδαληνή.

Η ίδρυση του «Τάγματος των Ιπποτών του Ναού του Σολομώντα» συντελείται το 1118 στην Ιερουσαλήμ. Η Πριορέ της Σιών απολαμβάνει ιδιαίτερων προνομίων από τον Πάπα Αλέξανδρο Β', ο οποίος μάλιστα τους εκχωρεί έγγραφες δικαιοδοσίες το 1178. Στη νότια Γαλλία, που συμβαίνει να είναι και περιοχή αρχαίων ελληνικών αποικιών, το κίνημα των «Καθαρών» ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένο. Ας θυμηθούμε ότι οι Καθαροί είχαν δυνατές κρυφές επιδιώξεις για τη δημιουργία μιας θρησκευτικοπολιτισμικής σύνθεσης, όπου θα συνυπήρχαν πολυθεϊστικές παραδόσεις, σε συνδυασμό με τον Χριστιανισμό. Η περιοχή της Ρεν Λε Σατό, με τον γνωστό, γεμάτο ιερά κρυπτοπαγανιστικά σύμβολα, χριστιανικό ναό, βρίσκεται πολύ κοντά στην αρχαία ελληνική αποικία της Νίκαιας.

Η Ιερά Εξέταση ήδη από το 1215 αρχίζει σθεναρά να οργανώνεται για να πολεμήσει τις αιρέσεις. Ένα άγριο κυνηγητό που έχει ξεκινήσει εναντίον των Καθαρών καταλήγει στην εγκληματική σφαγή τους στο Κάστρο του Μονσεγκίρ, στη νότια Γαλλία, στους πρόποδες των Πυρηναίων, τον Μάρτιο του 1244.

Μπορεί η Ιερά Εξέταση να επιτίθεται λυσσαλέα σε κάθε απόχρωση αιρετικών, όμως παντού στην Ευρώπη και ιδιαίτερα στις περιοχές των παλαιών ελληνικών αποικιών, καθώς και στις περιοχές δρυϊδικών κέ-

ντρων, οι τροβαδούροι συνεχίζουν να τραγουδούν τη λατρεία της γεμάτης ρομαντισμό αγάπης, φέρνοντας μνήμες της ελληνικής και κελτογαλατικής μυθολογίας στις σκέψεις των ανθρώπων.

Αγνοώντας την Ιερά Εξέταση, στο βάθος του παρασκηνίου λειτουργούν σχολές αποκρυφισμού που διδάσκουν την Ορφικοπυθαγόρεια Καμπίαλα και την Αλχημεία. Πολλές τέτοιες σχολές ιδρύονται στην Ισπανία από τους Άραβες Μουρς (Μούροι-Μαυριτανοί), οι οποίοι με τη σειρά τους ελπίζουν σε μια επανεμφάνιση των προϊσλαμικών παραδόσεων της Μεγάλης Θεάς. Άλλωστε μέσα από τη λατρεία της ημέρας Παρασκευής, συνεχίζουν κρυφά να τιμούν τη Θεά Φρέγια ή Αφροδίτη, στην οποία είναι αφιερωμένη η μέρα Παρασκευή (Friday).

Το 1273 ο Κόμης Ροδόλφος Φον Χάμπσμπουργκ στέφεται Άγιος Ρωμαίος Αυτοκράτωρ, εξυπηρετώντας και τα συμφέροντα της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Οι Ναΐτες που για πολλές δεκαετίες είχαν φτάσει σε πολύ υψηλά επίπεδα δύναμης, αρχίζουν να δέχονται επιθέσεις. Η καθοριστική επίθεση εναντίον τους γίνεται από τον Φίλιππο τον Ωραίο της Γαλλίας το 1307, με αφορμή κατηγορίες για λατρεία του σατανά και διάφορες σεξουαλικές διαστροφές. Το Τάγμα του Ναού καταργείται από παπικό διάταγμα το 1313. Ο τελευταίος επίσημος Μέγας Μάγιστρος των Ναϊτών, ο Ζακ Ντε Μολέ, συλλαμβάνεται και μετά από άγρια βασανιστήρια βρίσκει τραγικό θάνατο στην πυρά το 1314. Έκτοτε το τάγμα περνά στην παρανομία και συνεχίζει να υπάρχει μέσα από υπόγειες διαδικτυώσεις, ακόμη και μέχρι τις μέρες μας, όπως αρκετοί ερευνητές αποκαλύπτουν.

Κάποιες δεκαετίες πριν, τον Μάιο του 1265, γεννιέται στη Φλωρεντία ένας άνθρωπος του οποίου το έργο θα αποτελέσει κομβικό σημείο στην εξέλιξη του Ευρωπαϊκού πολιτισμού. Είναι ο Ντάντε Αλιγκέρι (Δάντης). Πρέπει να τονίσουμε ότι οι μεγάλες οικογένειες της Ευρώπης αποτελούνται από μέλη που είναι βαθιά μυημένα στην πραγματική ιστορία, όπως και στις γενεαλογίες. Στους ανταγωνισμούς τους επικαλούνται συχνά τη δύναμη των οντοτήτων που τους προστατεύουν, χρησιμοποιώντας ακόμα και τελετουργικά υψηλής μαγείας. Μια περίπτωση τέτοιου ανταγωνισμού που βγήκε στο προσκήνιο είναι ο πόλεμος μεταξύ της οικογένειας Γουέλφ και Χοχενστάουφενς. Εκεί γύρω στο 1125 οι Χοχενστάουφενς θα βγουν νικημένοι από αυτή την μάχη. Η οικογένεια Γουέλφ, που βγήκε νικήτρια σε αυτούς τους αγώνες, θα εκπέσει σε έναν ενδοοικογενειακό πόλεμο. Θα επέλθει ένας διαχωρισμός εκ του οποίου θα προκύψουν οι μαύροι Γουέλφ, που θα γίνουν γνωστοί στην ιστορία ως Μπλάγκουελφ Νομπίλιτι (εκ του Γουέλφ και Νομπίλιτι = αριστοκρατία), οι οποίοι θα είναι

ιδιαίτερα δεσποτικοί και αντιλαϊκοί, και οι Λευκοί Γουέλφ που θα υπερασπιστούν το λαϊκό δίκαιο και τη δημοκρατία. Σε αυτό τον αιματηρό ανταγωνισμό ο Δάντης θα αγωνιστεί στο πλευρό των Λευκών Γουέλφ, όπως μας πληροφορεί ο Νίκος Καζαντζάκης στην εισαγωγή της *Θείας Κωμωδίας*.

Νικητές θα βγουν δυστυχώς τα μέλη της Μπλάκγουελφ, με συνέπεια ο Δάντης μετά από αυτά να δεινοπαθήσει για το υπόλοιπο της ζωής του. Η Μπλακγουέλφ και οι φιλικά προσκείμενοι σ' αυτήν θα οργανώσουν μια μυστική εταιρεία που θα ονομασθεί *Μπλακ Γουέλφ Νορμπίλιτι* της οποίας ο υψηλότερος βαθμός θα είναι ο ονομαζόμενος «Οράνιε» (πορτοκαλόχρους). Η εταιρεία αυτή θα δραστηριοποιείται πάντα στο πλαίσιο του ιερατείου του Βορρά. Από αυτή τη μυστική εταιρεία θα προκύψει ο Ολλανδικός οίκος των Οράνιε με πρώτο βασιλιά της Ολλανδίας τον μεγάλο μύστη Φιλίπ. Μέλος της Μπλακ Γουέλφ φέρεται να είναι και ο πρίγκιπας Βερνάνδος της Ολλανδίας, εμπνευστής και δημιουργός της Λέσχης Μπίλντερμπεργκ αλλά και η βασίλισσα κόρη του Βεατρίκη. Από αυτό το κέντρο θα προωθηθεί το 1154 ένας βόρειος υποψήφιος, ο Νικόλας Μπρέκσπρ, ο οποίος θα γίνει πάπας με το όνομα Αδριανός Δ'. Σχεδόν αμέσως ο πάπας αυτός θα δώσει "δωράκι" στον βασιλιά Ερρίκο Β' της Αγγλίας την Ιρλανδία, η οποία θα παραμείνει σκλαβωμένη μέχρι σήμερα. Δεν είναι συμπτωματικό το πορτοκαλί χρώμα που υπάρχει στη σημαία της Ιρλανδίας. Στην άλλη μεριά, στο Βυζάντιο, που αποδιοργανώνεται όλο και περισσότερο από τις καταστροφικές σταυροφορίες, η Ελλάδα αντιστέκεται και με μια σειρά αυτοκρατόρων, όπως είναι οι Λασκαραίοι και οι Παλαιολόγοι, δίνει τη δική της μάχη. Ο Θεόδωρος Β' ο Λάσκαρης μάλιστα στο βιβλίο του *Περί χριστιανικής φιλολογίας λόγοι* συγγράφει στην ουσία έναν εκπληκτικό ύμνο για την Ελλάδα.

Το 1204 έχουμε την πτώση της Κωνσταντινούπολης στα χέρια των σταυροφόρων που σηματοδοτεί το τέλος του εξελληνισμού του Βυζαντίου. Η τελική πτώση του στα χέρια των Τούρκων είναι πια ζήτημα χρόνου. Ο Νότος δέχεται ένα φοβερό κτύπημα και θα μπορέσει κάπως να συνέλθει μόνο όταν μετά από δύομισι περίπου αιώνες, με έναν Χιώτικης καταγωγής Ιταλό, τον Χριστόφορο Κολόμβο, και χρηματοδότες τους βασιλείς της Ισπανίας, θα ανακαλύψει εκ νέου τον «Νέο Κόσμο», την Αμερική, και θα αντλήσει νέα δύναμη από τον πλούτο της. Ακριβώς εκεί ο Βορράς θα αντεπιτεθεί, προωθώντας έναν ιερέα φιλόσοφο, τον Λούθηρο, για να δημιουργήσει σύγχυση και να προλάβει τις εξελίξεις, μια που και η ελληνοκεντρική Αναγέννηση που έχει υποστηρίξει ο Νότος έχει ήδη ξεκινήσει από τα μέσα του 14ου αιώνα και εξαπλώνεται με ταχύτητα.

Ένα κομμάτι των Ναϊτών παρέμεινε στο Νότο, ενσωματώθηκε στους Οσπιτάλιους Ιππότες και αποτέλεσαν αργότερα τον κύριο όγκο των ιπποτών της Μάλτας, που κατά κάποιο τρόπο αποτελούν το μυστικό ιπποτικό τάγμα προστασίας του Βατικανού.

Το άλλο κομμάτι των Ναϊτών που πέρασε στη Σκωτία έγινε ο πυρήνας της πολύ σημαντικής μυστικής εταιρείας *Μονή της Σιών*, από την οποία προέκυψαν αργότερα οι στοές Σκωτικού τύπου. Ένας σπουδαίος μύστης που έζησε από τα τέλη του 14ου έως τα τέλη του 15ου αι. είναι ο Κρίστιαν Ρόσενκροϊτς (1379-1482). Ένας άνθρωπος που φέρεται ως ο πρώτος δημιουργός του Ροδοσταυρισμού, παρόλο που η κίνηση αυτή θα γίνει γνωστή τρεις αιώνες μετά, τον 16ο προς 17ο αιώνα. Ο Ρόσενκροϊτς βρισκόταν σχεδόν για όλη του τη ζωή σε στενή επαφή με καμπαλιστές και Άραβες Σούφι. Ο Ίντριχς Σαχ συγκρίνει την κίνηση του Ρόσενκροϊτς με μια Σούφικη μυστική εταιρεία που ονομαζόταν *Το Μονοπάτι του Ρόδου* και είχε ως έδρα της τη Βαγδάτη. Ηγέτης της εταιρείας ήταν ο Αβντελκαντίρ Γκιλανί και σύμβολό της ένα κόκκινο ρόδο.

Ο βασιλιάς Εδουάρδος Γ΄ της Αγγλίας το 1348 ιδρύει ένα τάγμα Ιπποτών, γνωστό ως Τάγμα του Γκάρτερ. Επειδή αυτό το τάγμα χρησιμοποιεί ως σύμβολό του το κόκκινο ρόδο σε συνδυασμό με ένα χρυσαφένιο υπόβαθρο, στους εσωτερικούς κύκλους θεωρείται ότι είχε διαδικτυώσεις με τις πρώιμες κινήσεις των Ροδόσταυρων. Ο Εδουάρδος Γ΄ ήταν μύστης της παράδοσης του Αρθούρου και είχε έναν ειδικά διαμορφωμένο χώρο στον Πύργο των Γουίνδσορ για μυστικές τελετουργίες. Το γεγονός ότι και σήμερα η βασιλική οικογένεια της Αγγλίας κατάγεται από την οικογένεια Γουίνδσορ σημαίνει πολλά. Παρόλο που φαινομενικά οι Γουίνδσορ συγκρούστηκαν, ως έναν βαθμό, με το κίνημα των Ροδόσταυρων, στην ουσία υπογείως υπήρχε πάντα μια δυνατή διασύνδεση μεταξύ τους. Ένας από τους πιο γνωστούς μεγάλους διδασκάλους του τάγματος των Ροδόσταυρων, ο δόκτωρ Τζον Ντι (1527-1608), ήταν ο εξ απορρήτων συνεργάτης της βασίλισσας Ελισάβετ Α΄, η οποία υπήρξε σύμβολο της δυναστείας Γουίνδσορ. Ο Εδουάρδος Γ΄ μετέφερε τις γνώσεις του στον γιο του και διάδοχο του θρόνου, ο οποίος μάλιστα, σαν διάδοχος πρωταγωνίστησε στις επιχειρήσεις στη Μ. Ανατολή και βρέθηκε να δραστηριοποιείται πολύ βαθιά στους εσωτερικούς πυρήνες των Ναϊτών Ιπποτών.

Οι στρατιές των ιπποτών και γενικότερα των σταυροφόρων είχαν ήδη κοστίσει από το 1204 μια πρώτη μεγάλη ήττα στο ελληνικό κομμάτι της Βυζαντινής εξουσίας. Επίσης η εμφάνιση των Τουρκικών φύλων και η σημαδιακή ήττα των Βυζαντινών από τους Τούρκους στο Μάτζικερτ το 1071 έδειχνε ήδη από τους πρώτους αιώνες της 2ης χιλιετίας ότι το

Βυζάντιο, ιδιαίτερα τώρα που είχε εξελληνισθεί σε μεγάλο βαθμό, θα δεχόταν συνεχώς χτυπήματα μέχρι την τελική του πτώση. Αυτή η πτώση ήλθε στις 29 Μαΐου 1453, βρίσκοντας τον Έλληνα ήρωα βασιλιά Κωνσταντίνο Παλαιολόγο να πολεμά, ελπίζοντας στη διατήρηση κάποιων ελληνικών εστιών στις περιοχές της πρώην Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ο Μυστράς, που ήταν και ο τόπος άνδρωσης του Παλαιολόγου, είχε χάσει έναν άλλο σημαντικό Έλληνα έναν χρόνο πριν, το 1452, τον Πλήθωνα τον Γεμιστό, τον ελληνολάτρη διανοητή. Ένα χρόνο μετά την πτώση της Κωνσταντινούπολης έπεσε και ο Μυστράς. Η Ελλάδα ακριβώς τη στιγμή που η υπόλοιπη Ευρώπη ετοιμαζόταν να περάσει στην Αναγέννηση έπεφτε στη μαύρη σκλαβιά.

Σίγουρα το χτύπημα στην καρδιά της Ελλάδας από τους Τούρκους ανάγκασε πολλούς Έλληνες διανοούμενους να φύγουν προς την Ευρώπη και πυροδότησε κάποιες πολύ σπουδαίες πολιτισμικές ανατροπές στη γηραιά ήπειρο εξαιτίας των Ελλήνων της διασποράς. Η πνευματική φωτιά της Αναγέννησης άναψε κυρίως εξαιτίας της ελληνικής φλόγας.

Το 1460 έχουμε την πρώτη έκδοση του *Κόρπους Ερμέτικου* από τους Μεδίκους στην Ιταλία. Οι Μεδικοί παίζουν επίσης εξέχοντα ρόλο στους χώρους του εσωτερισμού και διακρίνονται για τις βαθιές τους γνώσεις στις αποκρυφιστικές παραδόσεις. Στο ιστορικό προσκήνιο είναι επίσης καθοριστικές οι δραστηριότητές τους.

Το 1484 εκδίδεται ένα φοβερό βιβλίο από δύο Δομινικανούς μοναχούς, τον Ενρίκο Κράμερ και τον Τζέιμς Σπρένγκερ, μέλη της Ιεράς Εξέτασης. Στο βιβλίο αυτό περιγράφονται τα πάντα γύρω από το κυνήγι των μαγισσών. Ο πάπας Ιννοκέντιος το 1521 ξεκινά μία ανηλεή καταδίωξη εναντίον των μαγισσών. Το 1530, στους εσωτερικούς κύκλους ακούγεται το όνομα του Κορνήλιου Αγρίππα, μεγάλου αλχημιστή και θεουργού. Μυημένος ο ίδιος αφήνει να βγουν προς τα έξω σημαντικές πληροφορίες για τον κόσμο του απόκρυφου. Από τις πιο σημαντικές αποκάλυψεις του είναι οι αναφορές του στους Ναϊτες, τους οποίους παρουσιάζει ως συνέχεια των Γνωστικών, τονίζοντας μάλιστα την ιδιόμορφη λατρεία των Ναϊτών προς τον φαλλικό Θεό Πρίαπο.

Αναφερθήκαμε ήδη στην επιρροή του δόκτορος Τζον Ντι στη βασίλισσα Ελισάβετ Α', αλλά και γενικότερα στην αυλή. Η στενή του σχέση με τον βασιλικό οίκο δείχνει ότι ακόμη και βασιλείς και πρίγκιπες ήταν πολύ καλά πληροφορημένοι γύρω από τις αποκρυφιστικές πρακτικές. Είναι λογικό λοιπόν, εξαιτίας των δραστηριοτήτων των μυστικών εταιρειών, να ιδρυθούν και μυστικές υπηρεσίες ελεγχόμενες από την κεντρική εξουσία, ώστε το σύνολο των πληροφοριών να το διαχειρίζονται

άνθρωποι του κράτους-βασιλείου. Έτσι ιδρύονται από τον σερ Φράνσις Γουάλοινγκχαμ οι Μυστικές Βρετανικές Υπηρεσίες.

Το 1586 γεννιέται ο Γιόχαν Βαλέντι Αντρέα, ένας άνθρωπος που θα παίξει κυρίαρχο ρόλο στη διάδοση του προτεσταντισμού. Είναι ο ίδιος επίσης δραστήριος ηγέτης της ροδοσταυρικής κίνησης και προσωπικός φίλος του Λούθηρου, που είναι η αιχμή της θρησκευτικής κίνησης του προτεσταντισμού. Ο ίδιος ο Λούθηρος φαίνεται ότι ήταν μύστης των Ροδοσταύρων, και σίγουρα δεν είναι σύμπτωση ότι στο προσωπικό έμβλημά του κυριαρχούσε το σύμβολο του σταυρού και του ρόδου. Ο Ντέιβιντ Άικ στο βιβλίο του *Το Μυστικό όλων των Εποχών* τονίζει ιδιαίτερα αυτές τις ροδοσταυρίτικες καταβολές του Λούθηρου.

Το 1561 γεννιέται μια μεγάλη μορφή της ευρωπαϊκής ιστορίας, ο άνθρωπος που θα μείνει γνωστός ως σερ Φράνσις Μπέικον. Στον πολύ εσωτερικό κύκλο των αποκρυφιστών υπήρχαν πάντα έντονες φήμες ότι ο Φράνσις Μπέικον ήταν νόθος γιος της Ελισάβετ Α΄ και του Κόμη του Λέιτσεστερ. Άρχισε την καριέρα του σαν δικηγόρος, το μεγάλο του όμως ενδιαφέρον ήταν στραμμένο προς τις απόκρυφες επιστήμες. Έγινε ηγετικό μέλος μιας μυστικής εταιρείας που ονομαζόταν το *Τάγμα της Περικεφαλαίας*. Τα μέλη αυτού του τάγματος λάτρευαν την Ελληνίδα Μεγάλη θεά της σοφίας, την Παλλάδα Αθηνά, που στα αγάλματά της απεικονίζεται να φορά περικεφαλαία και να κρατά δόρυ. Η θεά της σοφίας σίγουρα έχει άμεση σχέση με την παράδοση των Γνωστικών που κυρίως περιγράφεται μέσα στις σελίδες του βιβλίου *Πίστις, Σοφία*. Ο Μπέικον θεωρείται ένας σημαντικός Νεοπλατωνικός, με όραμα την επιστροφή σε μια κατάσταση αντίστοιχη με τον χρυσό αιώνα της αρχαίας Ελλάδας. Το σημαντικότερό του βιβλίο που εκδόθηκε το 1620 είχε τον τίτλο *Νέα Ατλαντίδα* και προσπαθούσε να δώσει μηνύματα για πολιτισμικό προσανατολισμό των νέων αγγλικών πόλεων που δημιουργούνταν στον Νέο Κόσμο. Ο Νέος Κόσμος είχε ανακαλυφθεί εκ νέου το 1492, από τον μεγάλο θαλασσοπόρο Χριστόφορο Κολόμβο, ο οποίος ακολούθησε θαλάσσιες οδούς προς την Αμερική, βασισμένες σε χάρτες αρχαίων Ελλήνων θαλασσοπόρων. Ο Μπέικον πέθανε δοξασμένος το 1626, έχοντας προσφέρει πολλά στα γράμματα και τις επιστήμες, καθώς και στον αγώνα εναντίον της Ιεράς Εξέτασης.

Η Ισπανία εν τω μεταξύ προωθεί τα δικά της συμφέροντα στον Νέο Κόσμο. Λογικά έρχεται η σύγκρουση με τη Μ. Βρετανία. Κρίσιμη καμπή σ' αυτή τη σύγκρουση θεωρείται το έτος 1588 όταν η "αήττητη" Ισπανική αρμάδα, που στηριζόταν σε 130 γαλέρες υπέστη μια ταπεινωτική ήττα. Λέγεται ότι η ήττα του ισπανικού ναυτικού ήλθε γιατί σε αυτή την κρί-

σιμη ναυμαχία καθοριστικό ρόλο έπαιξαν οι δυνάμεις των μαγισσών του Νιου Φόρεστ, που κατάφεραν να ελέγξουν τον καιρό. Το Νιου Φόρεστ βρίσκεται στη νότια Αγγλία, στην περιοχή του Χαμσάιρ, κοντά στο Σαουθάμπτον. Ο Φίλιππος Β΄ για τη συγκεκριμένη καταστροφή έλεγε: «Έστειλα τον στόλο μου να ναυμαχήσει με τους Άγγλους, όχι με τα στοιχεία της φύσης!» Κάτι αντίστοιχο θα δούμε αιώνες αργότερα από τους Δρυίδες της Βρετανίας και στον πόλεμο εναντίον των Ναζί.

Το 1606 ιδρύεται η Εταιρεία της Βιρτζίνια από τον Ιάκωβο Α΄, ο οποίος δίνει αυτό το όνομα και σε μια ολόκληρη περιοχή της Αμερικής στο όνομα της Ελίζαμπεθ Α΄, αφού η βασίλισσα αυτή ήταν γνωστή στον απλό λαό και ως η Παρθένα Βασίλισσα. Η σημαία της Αγγλίας, το «Γιούνιον Τζακ», σηκώνεται για πρώτη φορά στον Νέο κόσμο, στα εδάφη της Βιρτζίνια, στην πόλη Τζέιμσταουν, όπου εγκαθίσταται και ο πρώτος κυβερνήτης των νέων αποικιών.

Αλλού στην Ευρώπη, και ιδιαίτερα στη Ρωσία, οι εξελίξεις είναι επίσης σημαντικές. Η δυναστεία των Ρομανόφ ανεβαίνει στον θρόνο το 1613 και έχουμε μια νέα γενιά τσάρων από αυτή την οικογένεια με το τραγικό τέλος. Η δυναστεία των Ρομανόφ θα βασιλεύσει για περίπου τρεις αιώνες μέχρι τη ρωσική επανάσταση. Οι Ρομανόφ θα βρεθούν συχνά και αυτοί αναμειγμένοι σε κινήσεις του εσωτερισμού, ενός εσωτερισμού που ριζώνει όλο και περισσότερο με τις νέες του μορφές στην Ευρώπη, αλλά και στον Νέο Κόσμο.

Το 1614 από τους βαθύτερους πυρήνες του εσωτερισμού, τους Ροδόσταυρους, θα εκδοθεί ένα είδος μανιφέστου.

Σε αυτόν τον βαθύτερο εσωτερικό κύκλο των Ροδοσταύρων μια μορφή θα εμφανιστεί και θα κινήσει τα νήματα της ιστορίας με τον δικό του τρόπο. Είναι ο Ελίας Άσμολ (1617-1692), προσωπικός φίλος του Καρόλου Β΄, ηγετικό μέλος του Τάγματος των Ιπποτών του Γκάρτερ και, το κυριότερο, ο άνθρωπος που δημιουργεί το φημισμένο Ασμόλειο μουσείο, καθώς και την ασύλληπτης αξίας Βιβλιοθήκη της Οξφόρδης. Ο Άσμολ στην πορεία θα πρωτοστατήσει στη δημιουργία της λεγόμενης «Βασιλικής Κοινωνίας» (Royal Society), που βασίζεται σε Ροδοσταυρικές παραδόσεις. Αδελφικός φίλος του Άσμολ θα είναι για σχεδόν όλη τη ζωή ο Άρθουρ Ντι, γιος του Τζον Ντι, σπουδαίος Αλχημιστής, ο οποίος από το 1621 έως το 1644 θα είναι ο προσωπικός γιατρός του πολύ γνωστού Ιβάν του Τρομερού. Μέσω του Άρθουρ Ντι ο Άσμολ θα επηρεάσει από το παρασκήνιο σε ορισμένες περιπτώσεις καθοριστικά τις ιστορικές εξελίξεις στη Ρωσία, προς μεγάλη ικανοποίηση των Μυστικών Υπηρεσιών της Βρετανίας των οποίων δραστήριοι μυστικοί

πράκτορες ήταν σχεδόν σε όλο τους τον βίο και ο Άσμολ και ο Άρθουρ Ντι.

Μέσω της Εταιρείας της Βιρτζίνια αρκετοί μύστες Ροδόσταυροι έφτασαν στον Νέο Κόσμο. Όμως και σε περιπτώσεις θρησκευτικών συγκρούσεων ομάδες έφευγαν από τη Βρετανία με προορισμό τον Νέο κόσμο. Έτσι συνέβη και με τους αποκαλούμενους «Πίλγκριμ Φάδερς» που έφευγαν με το πλοίο «Μεί Φλάουερ» από τη Μ. Βρετανία για να διασώσουν μια κίνησή τους που ονομαζόταν Πουριτανική και είχε αναπτυχθεί στους θρησκευτικούς κόλπους της Βρετανίας. Έφτασαν στην Αμερική και εκεί δημιούργησαν τις αποικίες της Νέας Αγγλίας και της Μασαχουσέτης. Υπήρχαν όμως στη Βρετανία και υπόγεια θρησκευτικά κινήματα που είχαν σχέσεις πιο άμεσες με το προχριστιανικό παγανιστικό παρελθόν. Σημαντικός εκπρόσωπος μιας τέτοιας τάσης ήταν ο Τόμας Μόρτον, ο οποίος εγκαθίδρυσε μια κρυπτοπαγανιστική κοινότητα στο Μέριμαουντ, κοντά στη Μασαχουσέτη. Εξαιτίας του σεβασμού του προς τις παγανιστικές θρησκείες σύναψε συμμαχίες με τους φυσιολάτρες Ινδιάνους της περιοχής. Ο Μόρτον που ήταν δικηγόρος και ήξερε να βρίσκει παράθυρα στους νόμους κατάφερε να δημιουργήσει ένα είδος αυτονομίας στην πόλη του, που έμοιαζε να είναι δική του αποικία. Τον Μάιο του 1628 κατασκεύασε ένα είδος μεγάλου οβελίσκου στο κέντρο της πόλεως που έμοιαζε πολύ με φαλλικό σύμβολο και γύρω από αυτό άρχισαν να χορεύουν οργιαστικά πολίτες του Μέριμαουντ, καθώς και Ινδιάνοι ιθαγενείς της περιοχής, ξεκινώντας έτσι μια θρησκευτική επανάσταση εναντίον των καταπιεστικών Πουριτανών και της κίνησής τους. Αυτή η σύγκρουση του Μόρτον με τους Πουριτανούς της Βρετανίας κράτησε για όλη του τη ζωή, επηρεάζοντας σε αρκετές περιπτώσεις ιστορικές εξελίξεις στη γηραιά Αλβιόνα, καθώς και στην Αμερική. Η σκληρή αντιπαράθεση του Μόρτον με τους Πουριτανούς ουσιαστικά σταμάτησε το 1642, όταν ξεκίνησε ο Αγγλικός εμφύλιος πόλεμος.

Τα υπόγεια ρεύματα βρίσκονται σε μεγάλη σύγκρουση και η σύγκρουση αυτή φυσικά βγαίνει με την ίδια ένταση και στο ιστορικό προσκήνιο. Οι μυστικές εταιρείες στον εσωτερικό χώρο οργανώνονται ακόμη περισσότερο.

Η πρώτη αγγλική συντεχνία μασόνων δέχεται στις συναντήσεις της και μη-λιθοξόους γύρω στο 1646. Ο Κάρολος Α΄ καταδικάζεται για προδοσία εναντίον του λαού και αποκεφαλίζεται το 1649. Ο Όλιβερ Κρόμβελ, που είναι ο αρχηγός των επαναστατών, υποστηρίζεται από τους κύκλους του εσωτερισμού, παρόλο που αρκετοί αριστοκράτες ανήκουν σε σημαντικές μυστικές εταιρείες. Φημολογείτο την περίοδο εκείνη,

εξαιτίας των σχέσεων του Κρόμβελ με αποκρυφιστικές οργανώσεις, ότι είχε προωθηθεί για να κτυπήσει εκτός από το καθεστώς και την επίσημη θρησκεία. Ψιθυρίζοταν δε μεταξύ των απλών ανθρώπων ότι ο μεγάλος επαναστάτης είχε κάνει συμβόλαιο με τον διάβολο με σκοπό να αποκτήσει δύναμη.

Μια δεκαετία περίπου μετά αρχίζει η ανάπτυξη του Ελευθεροτεκτονισμού στις αμερικανικές αποικίες από Ολλανδούς αποίκους. Το 1658 δημιουργούνται οι πρώτες στοές στον Νέο Κόσμο. Λίγες δεκαετίες μετά εμφανίζεται και το τάγμα των Πιετίστ που ιδρύεται στην Πενσυλβανία το 1694 και αποτελεί για την κίνηση του εσωτερισμού στον Νέο Κόσμο τον συνδετικό κρίκο μεταξύ Ροδόσταυρων και Τεκτόνων.

Η μασονία ως κίνηση "επισήμως" βγαίνει προς τα έξω το 1717 με την ίδρυση της «Μεγάλης Μασονικής Στοάς της Αγγλίας» και του «Τάγματος των Δρυίδων». Αυτή είναι και η περίοδος που επανεμφανίζεται, παίζοντας μάλιστα καθοριστικό ρόλο, ο πολύ γνωστός στους χώρους του εσωτερισμού Κόμης Σεν Ζερμέν. Λίγα χρόνια μετά, το 1721, ιδρύεται η πρώτη Μασονική Στοά στη Γαλλία. Στην άλλη μεριά του Ατλαντικού, μια δεκαετία αργότερα, ο Βενιαμίν Φραγκλίνος μυείται στα μυστικά του ελευθεροτεκτονισμού το 1731.

Υπάρχουν όμως άνθρωποι που οι γνώσεις τους γύρω από τις εσωτερικές παραδόσεις φτάνουν σε μεγάλα βάθη. Ένας από αυτούς είναι ο Ιππότης Αλέξανδρος Ράμσεϊ, ο οποίος το 1736, γνωρίζοντας όλη τη μυστική παράδοση, φροντίζει να πληροφορήσει τους Γάλλους μασόνους ότι στην ουσία αυτοί είναι οι διάδοχοι της παράδοσης των Ναϊτών.

Είναι λογικό λοιπόν να ξεσπάσει δυνατός πλέον πόλεμος και συγκρούσεις σε όλα τα επίπεδα με την κατεστημένη χριστιανική θρησκεία και τα υπόγεια εσωτερικά κινήματα. Η Ρωμαϊκή Εκκλησία κατηγορεί τη μασονία το 1738 για πρωτοβουλίες εναντίον του χριστιανικού κόσμου. Σε τέτοιου είδους συγκρούσεις είναι επόμενο η κάθε πλευρά να παραθέτει τις καλύτερες από τις δυνάμεις της. Είναι η εποχή που από τη μεριά του εσωτερισμού προωθείται ένας μεγάλος μύστης και γνώστης του απόκρυφου, ο γνωστός κόμης Καλιόστρο.

Εν τω μεταξύ, το 1743, ο κόμης Σεν Ζερμέν, που ήδη έχει μπει για τα καλά στη μάχη, αναμειγνύεται σε συνωμοσία των Ιακωβιτών για την επαναφορά στον θρόνο της δυναστείας των Στιούαρτ. Ίσως με αυτή την προσπάθεια να έχουμε μια αντεπίθεση του Νότιου Ιερατείου που προπαθεί να χρησιμοποιήσει κάποια ελληνορωμαϊκά κέντρα του Καθολικισμού για να κτυπήσει την πρωτο-προτεσταντική κίνηση που έχει τις ρίζες της, όπως ήδη έχουμε πει, στη Γιαχβική Βίβλο. Ο οίκος των Στιούαρτ

είναι Καθολικός. Όμως οι απόγονοι της Ελισάβετ έχουν προσχωρήσει στη Βιβλική Γιαχβική “Χριστιανική” κίνηση με στόχο μια νέα επιστροφή των λαών της Ευρώπης στην εβραϊκή βίβλο. Οι Σπιούαρτ αποτελούν μια ελπίδα για να περισωθεί ό,τι είναι δυνατόν από τον ελληνορωμαϊκό κόσμο, ακόμη και αν χρειαστεί να χρησιμοποιηθεί ως όχημα ο Καθολικισμός. Δυστυχώς όμως το καίριο χτύπημα θα το δεχτούν οι Σπιούαρτ στο πρόσωπο της Μαίρης Σπιούαρτ, της γυναίκας που εδικαιούτο να γίνει βασίλισσα, αλλά δεν έγινε.

Ο εσωτερισμός, ωστόσο, συνεχίζει την υπόγεια διάχυσή του σε όλη την Ευρώπη. Στη Ρωσία ιδρύεται η εταιρεία των Φλάγκελαντς και Σκόποκι το 1750. Η μυστική εταιρεία των Σκόποκι θα αποκτήσει στην πορεία μια θυγατρική οργάνωση που θα γίνει γνωστή με το όνομα *Κλωστοί*, λέξη που κατά πάσα πιθανότητα σχετίζεται με την έννοια «κύκλος». Σ’ αυτή την οργάνωση θα παίξει σημαντικό ρόλο πολλά χρόνια μετά ο Ρασπούτιν.

Στην Αμερική ο ελευθεροτεκτονισμός αρχίζει και αναρριχάται σε ολοένα υψηλότερες βαθμίδες της εξουσίας. Ο Τζ. Ουάσινγκτον μυείται στη μασονία το 1752. Από την άλλη μεριά στη μητρόπολη, στη Βρετανία, ο σερ Φράνσις Ντάσγουντ ιδρύει τη λέσχη της *Φωτιάς της Κολάσεως* (Hell Fire Club). Η λέσχη *Φωτιάς της Κόλασης* είναι γνωστή στους εσωτερικούς χώρους για τις οργιαστικές της τελετές, παράλληλα όμως και για τη μεγάλη της δύναμη. Το 1758 ο Φραγκλίνος επισκέπτεται τον Ντάσγουντ για να συζητήσουν για το μέλλον των Αμερικανικών αποικιών.

Και σε άλλες όμως μυστικές εταιρείες οι δυνάμεις ενισχύονται, επιδιώκοντας να αποκτήσουν μεγαλύτερη σπιβαρότητα. Δημιουργείται ένα τελετουργικό στις εταιρείες που έχουν σχέση με τον «Κύκλο των Ναϊτών». Το τελετουργικό αυτό που στηρίζεται στην παράδοση των Ναϊτών ονομάζεται «Τελετή της Αυστηρής Τήρησης» και εισάγεται στις μυστικές εταιρείες από τον μεγάλο γνώστη των ναϊτικών παραδόσεων, Βαρόνο Φον Χαντ. Στη Γερμανία ένας ακόμη σημαντικός μύστης εργάζεται πυρετωδώς για να ενισχύσει την αναβίωση των ναϊτικών παραδόσεων. Ονομάζεται Γιόχαν Αύγουστος Σταρκ. Είχε στενές επαφές με τις ναϊτικές παραδόσεις της νότιας Γαλλίας, ιδιαίτερα με περιοχές κοντά στη Ρεν Λε Σατό. Αυτή η ναϊτική κίνηση εμφανιζόταν χρησιμοποιώντας ως περίβλημα το κίνημα των Καθαρών. Στη Σουηδία ο Γουσταύος Γ΄ προστάτευε τον Νεοναϊτισμό επειδή πίστευε ότι η νέα εμφάνιση των Ναϊτών οφειλόταν στον Σκωτσέζικο οίκο των Σπιούαρτς και συγκεκριμένα στον Τσάρλς Σπιούαρτ, ο οποίος είχε σχέση και με τους Ιακωβίτες.

Το 1767 ο Φρειδερίκος της Πρωσίας ίδρυσε το Τάγμα των Αρχι-

τεκτόνων της Αφρικής, που βασιζόταν σε ένα είδος μανιχαϊκής αιρέσεως με ιδιαίτερη προσήλωση στην υψηλή Μαγεία. Ο Φρειδερίκος επίσης στήριζε οικονομικά και την τεκτονική κίνηση· μάλιστα το 1768 έκτισε ένα κτίριο ειδικά για τους Πρώσους τέκτονες. Ο ίδιος αρεσκοίταν να χρησιμοποιεί για τον κύκλο των μυστών με τους οποίους συνεργαζόταν το όνομα Ιλλουμινάτι και το ίδιο όνομα έδινε και στις νεο-Μασονικές Στοές.

Πολλά έχουν γραφεί για τους Ιλλουμινάτι που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στα πολιτικά γεγονότα και τις επαναστάσεις της Ευρώπης του 18ου αιώνα. Η οργάνωση των Ιλλουμινάτι ιδρύθηκε την 1η Μαΐου του 1776, λίγους μήνες πριν από την Αμερικανική Επανάσταση. Είχε κέντρο την Βαυαρία και προπύργιό της το Πανεπιστήμιο του Ίνγκολστατ. Αρχηγός της ήταν ο νεαρός προφέσορ Αδάμ Βάισχαουπ, εβραϊκής καταγωγής, που είχε όμως ανατραφεί από Ιησουίτες της Καθολικής Εκκλησίας. Υποστήριξε παρ' όλα αυτά τον Προτεσταντισμό στη Γερμανία. Είχε ασχοληθεί και με τις παραδόσεις των Ελευσινίων Μυστηρίων, καθώς και με την Πυθαγόρεια Γνώση. Ίσως η ίδρυση της οργάνωσης των Ιλλουμινάτι την 1η Μαΐου να μην είναι άσχετη με την εργατική πρωτομαγιά, η οποία επισήμως συμβολίζει την εξέγερση των εργατών στο Σικάγο των ΗΠΑ. Το τάγμα των Ιλλουμινάτι πρωτοπαρουσιάστηκε με το όνομα «Περφεκτίμπλις». Η Γαλλική Επανάσταση επίσης λίγες δεκαετίες μετά τροφοδοτήθηκε ενεργειακά και από τους Ιλλουμινάτι, αλλά και από άλλες μυστικές εταιρείες.

Ο Φραγκλίνος που ήταν Κουακέρος και είχε ήδη μνηθεί στον τεκτονισμό το 1731, εξελέγη Μέγας Μάγιστρος στη Στοά «Εννέα Αδελφές», στο Παρίσι το 1770, κατά τη διάρκεια της θητείας του στην Ευρώπη ως διπλωμάτης. Μέλος της ίδιας Στοάς ήταν και ο Νταντόν, ο οποίος έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη Γαλλική Επανάσταση, όπου ως υπουργός Δικαιοσύνης καταδίκασε και εκτέλεσε τον βασιλιά Λουδοβίκο ΙΣΤ', για να εκτελεστεί και ο ίδιος στη συνέχεια από τον Ροβεσπιέρο. Επίσης μέλη της ίδιας Στοάς ήταν ο Λαφαγιέτ και ο Πολ Τζόουνς που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στον πόλεμο για την ανεξαρτησία της Αμερικής. Λίγα χρόνια πριν, έχει ήδη ιδρυθεί η «Μεγάλη Ανατολή» στη Γαλλία.

Στην Αμερική το 1775 ο Ουάσινγκτον διορίζεται αρχιστράτηγος του νέου Αμερικάνικου στρατού και έτσι παίρνει όλη τη δύναμη στα χέρια του. Ένα χρόνο μετά, στις 4 Ιουλίου του 1776, ξεσπά η Αμερικάνικη επανάσταση. Στη Ρωσία, ο Τσάρος Πέτρος Α' ιδρύει τον *Μυστικό Κύκλο* το 1778 και έτσι έρχεται σε πολύ στενή επαφή με τον "υπόγειο ποταμό".

Η εξουσία δεν βλέπει με καλό μάτι τις δραστηριότητες των Ιλλου-

μινάτι και έτσι στη Γερμανία τίθενται εκτός νόμου το 1785. Συνεχίζουν όμως να δρουν υπογείως. Από τους κύκλους τους ξεκινά μια συνωμοσία για να ανατρέψουν τους Αψβούργους το 1794.

Στην άλλη μεριά της Ευρώπης, στη Ρωσία, ο τσάρος Αλέξανδρος Α΄ από το 1801 έως το 1825 θα επιτρέψει στις μυστικές εταιρείες να διαδικτυωθούν στα υπόγεια της ρωσικής αυτοκρατορίας και να καθορίσουν ουσιαστικά τις ιστορικές εξελίξεις. Ένα από τα άτομα που δραστηριοποιήθηκαν έντονα στο προσκήνιο και στο παρασκήνιο και συνδύασαν τον αποκρυφισμό με την πολιτική, τόσο στη Ρωσία όσο και στη Γαλλία, ήταν ο κόμης Θαδαίος Γκραμπιάνκα, που πίστευε ότι σύμφωνα με τις εσωτερικτικές παραδόσεις ήταν ο θεϊκά εκλεκτός για να γίνει βασιλιάς της Πολωνίας. Δημιούργησε στη Γαλλία ένα κέντρο και έκτισε ένα κτίριο δομημένο σύμφωνα με την αρχιτεκτονική του Ναού του Σολομώντος. Κυκλοφορούσαν φήμες ότι εκεί ο κόμης και ο κύκλος του ασχολούνταν με την μαγεία. Όλα αυτά συμβαίνουν στην Αβινιόν που υπήρξε μια από τις περιοχές του Μεσαίωνα με πλούσια παράδοση γύρω από την κίνηση των Καθαρών. Ο Γκραμπιάνκα εκδιώχθηκε από τη Γαλλία και πήγε στη Ρωσία. Το 1803 ίδρυσε στην Αγία Πετρούπολη μια μυστική εταιρεία που στηριζόταν στον Μαρτινισμό και τον Ροδοσταυρισμό. Το 1808, αναγεννημένο, το Τάγμα των Ναϊτών εορτάζει το μαρτύριο του Ντε Μολέ με δημόσιο ρέκβιεμ στη Γαλλία. Το 1809 θα ακολουθήσει η ίδρυση του Τάγματος των Θείων Τελείων. Ο Ελιφάς Λεβί (1810-1875) αποκαλύπτει τον μυστικό συμβολισμό του ναϊτικού ειδώλου Μπαφομέτ. Ο Τσάρος Αλέξανδρος Α΄ και ο Αυτοκράτωρ Φράνσις φον Χάψμπουργκ ενώνονται για να καταπολεμήσουν την Ιταλική επανάσταση που υποκινήθηκε από τις μυστικές εταιρείες. Ο Τζον Κούνινο Άνταμς μνειται στη Στοά του Δράκου και εκλέγεται Πρόεδρος των ΗΠΑ το 1820.

Πίσω στην Γαλλία τα πράγματα συνεχίζουν να βρίσκονται σε αναβρασμό. Μια από τις μεγάλες προσωπικότητες του πλανήτη, ο Ναπολέων, θα παίξει καθοριστικό ρόλο στα πολιτικά και στρατιωτικά πράγματα της Ευρώπης για αρκετές δεκαετίες. Ο Ναπολέων γεννήθηκε το 1769 στο Αιάκειο της Κορσικής και το πιθανότερο είναι ότι έλκει καταγωγή από τους Μανιάτες της Κορσικής και συγκεκριμένα από την οικογένεια των Καλομέρηδων. Το όνομά του «Μπουοναπάρτε» είναι ακριβής μετάφραση στα γαλλικά του ελληνικού οικογενειακού του επιθέτου.

Μετείχε στη Γαλλική επανάσταση ως λοχαγός και διακρίθηκε για τον ηρωισμό του. Ανήλθε στα αξιώματα στον στρατό μετά από μεγάλες νίκες κατά των Αυστριακών, των Ιταλών, των Ρώσων και των Άγγλων. Το 1799 πήρε την εξουσία ως ύπατος. Λίγα χρόνια μετά, το 1804, ανακηρύχθηκε

αυτοκράτορας και βρέθηκε ενώπιον του νέου συνασπισμού Αυστρίας, Αγγλίας, Ρωσίας και Πρωσίας που ενώθηκαν εναντίον του.

Μετά από πολλές πετυχημένες εκστρατείες έχασε μια σημαντική μάχη στη Λειψία το 1814 και εξορίστηκε στη νήσο Έλβα, για να επιστρέψει αργότερα στη Γαλλία και τους Γάλλους που τον νοσταλγούσαν και να αρχίσει έτσι νέος αγώνας εναντίον των εχθρών του. Όμως και στο εσωτερικό της Γαλλίας ο Ναπολέων είχε να αντιμετωπίσει συχνά τα χτυπήματα “κάτω από τη μέση” από τις δυνάμεις του παρασκηνίου. Καθοδηγούμενοι από μυστικές εταιρείες, με ηγέτη τον αποκρυφιστή Φαμπρ Ολιβέτ, Γάλλοι συνωμότες επιχείρησαν να δολοφονήσουν τον Ναπολέοντα βάζοντας βόμβα στην άμαξά του. Αυτό έγινε αιτία να χτυπήσει με τη σειρά του ο Ναπολέων τη γαλλική μασονία το 1805. Ο ίδιος ήταν μεγάλος μύστης με γνώσεις γύρω από τις παραδόσεις των Ελευσινίων Μυστηρίων. Άλλωστε δεν ήταν σύμπτωση ότι σύμβολό του ήταν οι μέλισσες, που ήταν άλλωστε και το όνομα που έφεραν οι Ιέρειες της Δήμητρας στην Ελευσίνα. Είχε γνώση της ελληνικής του καταγωγής και ένας από τους κρυφούς του πόθους ήταν η απελευθέρωση της Ελλάδας. Συνδεόταν φιλικά με τον Ρήγα Φεραίο, με τον οποίο διατηρούσε αλληλογραφία. Μάλιστα ο Ρήγας συνελήφθη στην Αυστρία και εκτελέστηκε ενώ βρισκόταν καθ’ οδόν για μια κανονισμένη συνάντησή του με τον Ναπολέοντα. Μέσα από όλες τις περιπέτειες και μετά την επιστροφή του από τη νήσο Έλβα, καθώς και μετά τους αιματηρούς πολέμους του εναντίον σχεδόν όλης της Ευρώπης, τελικά ο Ναπολέων έχασε τη μάχη στο Βατερλό και πέθανε εξόριστος στην Αγία Ελένη το 1821.

Την ίδια χρονιά ξεσπά και η Ελληνική Επανάσταση. Το γένος των Ελλήνων μετά από 400 χρόνια μαύρης σκλαβιάς στους Οθωμανούς βρίσκεται πια στην τροχιά της απελευθέρωσης. Οι μυστικές εταιρείες θα παίξουν πρωταγωνιστικό ρόλο στην ελληνική επανάσταση, με πιο γνωστή σε όλους μας τη Φιλική Εταιρεία. Ωστόσο είναι πολλές οι μυστικές εταιρείες που δραστηριοποιούνται για να οργανώσουν το επαναστατικό δίκτυο, όπως *Το ρόπαλο του Ηρακλέους*, *Η Φιλόμουσος Εταιρεία* και άλλες.

Ο πρώτος κυβερνήτης της Ελλάδας Ιωάννης Καποδίστριας, αν και ξεκίνησε ως μέλος της μυστικής εταιρείας *Φοίνιξ*, στην πορεία εναντιώθηκε στη δράση των μυστικών εταιρειών και με διάταγμά του προσπάθησε να ανακόψει τη δράση τους. Όμως η δραστηριότητα των μυστικών εταιρειών συνεχίστηκε, ιδιαίτερα μετά τον θάνατο του Ιωάννη Καποδίστρια. Ο Καποδίστριας, πριν κυβερνήσει την Ελλάδα, είχε διατελέσει Υπουργός στη ρωσική κυβέρνηση του τσάρου Αλεξάνδρου. Ο Τσάρος Αλέξανδρος ήταν εγγονός της Αικατερίνης της Μεγάλης και γιος του Παύλου. Ο

Παύλος εν αντιθέσει με την μητέρα του Αικατερίνη που είχε εναντιωθεί στις μυστικές εταιρείες, ιδιαίτερα στους Μαρτινιστές και τους Τέκτονες, τις περιέβαλε με συμπάθεια· άλλωστε λέγεται ότι και ο ίδιος υπήρξε μέλος τους όταν ήταν νέος. Ο Παύλος κυβέρνησε σχεδόν δικτατορικά και σ' αυτό εναντιώθηκε ο γιος του Αλέξανδρος, που είχε πιο φιλελεύθερες ιδέες. Ο Αλέξανδρος είχε επίσης επαφές με διάφορες μυστικές εταιρείες, όμως όταν κατάλαβε τη δύναμή τους φοβήθηκε και προσπάθησε να συνασπιστεί με άλλους βασιλικούς οίκους της Ευρώπης. Όταν λοιπόν γύρω στο 1820 είδε ότι το κίνημα των Καρμπονάρων στην Ιταλία είχε φτάσει να έχει 60.000 μέλη και σαφώς υποδαύλιζε επαναστάσεις στη χώρα, προχώρησε σε συμμαχία με τους Αψβούργους. Οι Καρμπονάροι είχαν ως κέντρο τους τη νότια Ιταλία και ιδιαίτερα τη Νάπολη. Σαν εσωτερική κίνηση διατηρούσαν διαδικτυώσεις και με τους Τέκτονες της Σκοτίας. Με τον τρόπο τους οι Καρμπονάροι βοήθησαν ακόμη και την ελληνική επανάσταση.

Μπροστά σε όλη αυτή τη δύναμη των μυστικών εταιρειών, ο τσάρος Αλέξανδρος έθεσε εκτός νόμου τη μασονία στη Ρωσία το 1822. Μια ακόμη κίνηση με έντονη επαναστατική δράση θα εμφανιστεί την ίδια περίοδο και θα γίνει γνωστή ως κίνημα των Δεκεμβριστών, οι οποίοι είχαν ανάμειξη και στα γεγονότα στην επαναστατημένη Ελλάδα. Έτσι η Δεκεμβριανή μυστική εταιρεία επιχειρεί πραξικόπημα όταν ο Τσάρος Αλέξανδρος πεθαίνει άρρωστος στην Κριμαία, το 1825.

Στην άλλη μεριά του Ατλαντικού το 1828 ιδρύεται ένα αντιμασονικό κόμμα για να καταπολεμήσει τις μυστικές εταιρείες που δρουν στην αμερικανική πολιτική.

Στην Ευρώπη ο μεγάλος συνθέτης κλασικής μουσικής Βάγκνερ γίνεται μέλος της *Φατερλαντσβεράν*, μιας μυστικής εταιρείας που είχε σκοπό να δημιουργήσει μια πανευρωπαϊκή αδελφότητα των εθνών. Το όνειρο του Βάγκνερ για μια ενωμένη Ευρώπη υπήρξε για πολλά χρόνια όνειρο και άλλων πολλών σημαντικών Ευρωπαίων για να φτάσουμε στις μέρες μας, όπου η Ευρώπη προχωρά πια ενωμένη.

Το 1848 έχουμε την «Κουμμούνα των Παρισίων», αποτέλεσμα μιας νέας επανάστασης. Πολλοί θεωρούν ότι πίσω της βρίσκεται το «Μασονικό Συνέδριο του Στρασβούργου». Ο Μαρξ αφιέρωσε μια μελέτη του στην Κουμμούνα των Παρισίων η οποία δεν κράτησε πολύ.

Επίσης ο Ναπολέων Γ', το 1850, κατηγορεί την υπερστοιά «Μεγάλη Ανατολή» ότι αναμειγνύεται σε κρίσιμα πολιτικά θέματα.

Λίγο αργότερα, το 1858, ο Ροδόσταυρος, Πασχάλ Ράντολφ, αλχημιστής και ταντριστής ιδρύει την «Ερμητική Αδελφότητα του Φωτός».

Θεωρείται δε ότι είχε ισχυρές διασυνδέσεις και με ομάδες-πυρήνες μιας κίνησης που αργότερα θα εξελισσόταν στο «Αρχαίο Μυστικό Τάγμα των Ροδόσταυρων», γνωστό ακόμη και σήμερα ως «Α.Μ.Ο.Ρ.Σ.», με έδρα τις ΗΠΑ, αν και ο ιδρυτής του Σπένσερ Λιούις (1883-1939) θεωρεί ότι η καταγωγή αυτής της ροδοσταυρικής οργάνωσης ξεκινά από κύκλους του Άγγλου επαναστάτη και εσωτεριστή Όλιβερ Κρόμβελ.

Στην Αμερική οι μυστικές εταιρείες ελέγχουν πολλά κομβικά σημεία της εξουσίας. Ο Αβραάμ Λίνκολν εναντιώνεται σε πολλές κινήσεις του παρασκηνίου. Τελικά δολοφονείται το 1865, κατά τη διάρκεια μια θεατρικής παράστασης, από τον Αμερικανοεβραίο Τζον Μπουθ, αναμειγμένο σε αρκετές μυστικές εταιρείες. Δεν είναι συμπτωματικό ότι ακόμη και ο στρατιώτης Μπόστον Κόρμπιτ που παγίδευσε και εκτέλεσε τον δολοφόνο του Προέδρου Λίνκολν ήταν μέλος μιας μυστικής εταιρείας που είχε ξεκινήσει με έδρα τη Ρωσία και άκουγε στο όνομα *Σκόπσι*.

Το 1866 ιδρύεται μια άλλη οργάνωση που θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην ιστορία των ΗΠΑ. Είναι η Κλου Κλουξ Κλαν. Το όνομα Κλου Κλουξ Κλαν είναι κωδικοποιημένο μήνυμα προς τους μνημένους λευκούς και προκύπτει από την παραφθορά της ελληνικής λέξης *κύκλος* που μετατρέπεται συμβολικά σε *κλούκλους* (Ξ) και τη λέξη *κλαν* που σημαίνει *ράτσα-φυλή*.

Στη μητρόπολη των ΗΠΑ, την Αγγλία, ιδρύεται το 1867 το *Τάγμα Ροδοσταύρων*, ενώ κάνει την εμφάνισή της και η *Θεοσοφική Εταιρεία* που ιδρύεται από τη Ρωσίδα Μπλαβάτοκυ με οδηγίες της Μεγάλης Λευκής Αδελφότητας.

Το 1875 γεννιέται ο Άλιστερ Κρόουλι, που θα χαρακτηριστεί στην πορεία, μετά από έναν πολυτάραχο βίο μέσα στη μαγεία και τις διαδικτυώσεις με μυστικές εταιρείες και υπηρεσίες, ως ο «Αντίχριστος» ή αλλιώς ο «666». Άλλωστε θα είναι και ένας από τους πρωταγωνιστές του Τάγματος της *Χρυσής Αυγής*, που θα ιδρυθεί το 1888. Περισσότερα για τον Κρόουλι θα αναφέρουμε σε άλλο σημείο.

Το τέλος του 19ου αιώνα και οι αρχές του 20ού είναι μια περίοδος όπου οι μυστικές εταιρείες κυριολεκτικά κοχλάζουν. Τον αιώνα αυτόν θα σημειωθούν σημαντικά πολιτιστικά γεγονότα, με κορυφαίο την αναβίωση των Ολυμπιακών Αγώνων το 1896 από τον Βαρόνο Ντε Κουμπερτέν που μαζί με άλλους μνημένους των φιλελληνικών κύκλων έκαναν ένα όνειρο πραγματικότητα. Αυτή η περίοδος είναι και μια πολύ δύσκολη εποχή για ορισμένες δυναστείες, ιδιαίτερα για τη δυναστεία των Αψβούργων. Το 1889 σημαδεύεται από τη μυστηριώδη αυτοκτονία του

Αρχιδούκα Ροδόλφου Φον Άψμπουργκ σε κληρονομικό καταφύγιο στο Μάγιερλινγκ.

Το 1898 έρχεται η δολοφονία της αυτοκράτειρας Ελίζαμπεθ Φον Χάψμπουργκ από κάποιον αναρχικό, γνωστό στις μυστικές υπηρεσίες ως δραστήριο μέλος εσωτεριστικών κύκλων. Όλα αυτά φυσικά δεν μπορούν να αποτελούν σύμπτωση αν σκεφτούμε ότι μια εικοσαετία αργότερα θα δολοφονηθεί στο Σεράγεβο και ένας άλλος Αψβούργος, ο αρχιδούκας Φερδινάνδος· μια δολοφονία που θα αποτελέσει μια από τις αιτίες του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Η Γαλλία είναι μια πολύ ιδιαίτερη περίπτωση. Αποτελείται από δύο διαφορετικές εθνότητες: τους ευγενείς και την μπουρζουαζία, που είναι στην καταγωγή Φράγκοι, και τον απλό λαό, που είναι Κελτογαλάτες. Η Γαλλική επανάσταση φαίνεται ότι ήταν μια εθνική επανάσταση των Κελτογαλατών ενάντια στους δυνάστες Φράγκους. Όμως το σιωνιστόκεντρικό κίνημα των Ιακωβίνων είναι αυτό που παρενέβη στην κρίσιμη καμπή της Γαλλικής Επανάστασης και με απάνθρωπη βία εξόντωσε πολλούς λαοπρόβλητους φυσικούς ηγέτες, οδηγώντας στα χέρια του Ιερατείου του Βορρά ένα σημαντικό μέρος της εξουσίας. Η Γαλλία λοιπόν, μέσα από αυτή την ιστορική της ιδιαιτερότητα διαδραμάτισε έναν αντίστοιχα ιδιαίτερο ρόλο. Ήλθε σε συχνούς πολέμους με την Αγγλία. Από την άλλη όμως όποτε έδρασε ως Φραγκικό κέντρο και όχι ως Γαλλικό “σαμποτάρισε” υπογείως κεκτημένα του Γαλλικού λαού. Δεν κατάφερε “ανεξήγητα” να κρατήσει τις δυνάμεις της στα βόρεια του νέου κόσμου, διατηρώντας μέχρι σήμερα μια μόνο μικρή δύναμη στο καναδικό Κεμπέκ. Στους Ναπολεόντειους πολέμους ο Ελληνογενής Βοναπάρτης κτυπήθηκε υπογεια από το Γαλλοεβραϊκό και Φράγκικο κέντρο. Ο Καθολικισμός όμως συνεχίζει να έχει δύναμη στην Καθολική Λατινική Αμερική.

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΒΟΡΡΑ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΤΕΡΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ (1900-2003)

Το 1900 έχουμε την ίδρυση του ΟΤΟ (Ordo Templi Orientis), που βασίζεται στα Τεκτονικά τελετουργικά Μέμφις Μισραήμ που έχουν με τη σειρά τους τις ρίζες τους στις Αιγυπτιοβαβυλωνιακές και Ορφικοδιονυσιακές παραδόσεις. Ιδρυτές του ΟΤΟ ήταν οι ελευθεροτέκτονες Καρλ Κέλνερ, Θεοντόρ Ρέους και ο δρ Φρανς Χάρτμαν. Δύο χρόνια μετά, το 1902, ιδρύεται η διεθνής τάξη των Ελευθερομασόνων. Το 1905 έχουμε την περίφημη έκδοση των Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών στη Ρωσία

με στοιχεία που συγκεντρώθηκαν από τον Σέργκεϊ Νίλους, πράκτορα των μυστικών υπηρεσιών του Τσάρου. Το αν τα πρωτόκολλα της Σιών είναι γνήσια ή όχι είναι αντικείμενο μιας ιδιαίτερης μελέτης που θα παρουσιαστεί στις σελίδες του βιβλίου που θα κυκλοφορήσει προσεχώς. Η θέση μας είναι –και έτσι άλλωστε αποδεικνύεται– ότι τα πρωτόκολλα ήταν αυθεντικά.

Το 1909 έχουμε την ίδρυση του αρχαίου και μυστικού Τάγματος των Ροδοσταύρων που ήταν υπεύθυνο για την οργάνωση των Ροδοσταυρικών κινήσεων. Το 1911 ιδρύεται η Εταιρεία της Μαύρης Χειρός που ευθύνεται για τις δολοφονίες του Αρχιδούκα Φρανς Φερδινάνδου και της Αρχιδούκισσας Σοφίας Φον Χάψμπουργκ. Οι δολοφόνοι είναι μία μικρή ομάδα τριών ατόμων με αρχηγό τον Σερβοεβραίο Γαβρίλο Πρισιπ. Η δολοφονία του Φερδινάρδου και της Σοφίας γίνεται αφορμή για να ξεσπάσει ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος το 1914. Τα γεγονότα περνούν σε μια εκρηκτική φάση, παραιτείται ο Κάιζερ Γουίλιαμ ενώ ανατρέπεται η δυναστεία των Αψβούργων μετά από μακροχρόνια παραμονή στην εξουσία, στο κέντρο των αποφάσεων του δυτικού κόσμου. Η κατάσταση είναι εξαιρετικά κρίσιμη και στη Ρωσία ήδη από τις αρχές του 20ού αιώνα ο πόλεμος με την Ιαπωνία και η επανάσταση του 1905 δείχνουν ότι και άλλα σημαντικά γεγονότα θα ακολουθήσουν. Τον Οκτώβριο του 1917 ξεσπά η επανάσταση των Μπολσεβίκων με αρχηγό τον Λένιν και ηγέτη του κόκκινου στρατού τον Τρότσκι (Λεβί Μπροστάιν). Ο Ρωσοεβραίος ηγέτης του κόκκινου στρατού ευθύνεται και για τη δολοφονία δεκάδων αναρχικών του κινήματος του Μάχνο, του μεγάλου αναρχικού επαναστάτη, που είχε καταφέρει μαζί με άλλους συναγωνιστές του να οργανώσουν τα πρώτα αναρχικά συμβούλια στην Ουκρανία και να κυβερνούν τη χώρα αυτή με άμεση δημοκρατία και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία. Όμως οι κόκκινοι νίκησαν και έτσι σχηματίστηκαν τα πρώτα Σοβιέτ. Δεν είναι συμπτωματικό ότι στο πρώτο Σοβιετικό Πολιτμπρό επί πεντακοσίων μελών, 480 περίπου ήταν Εβραίοι. Ο Μπακούνιν είχε ήδη από την εποχή του Μαρξ προειδοποιήσει τους επαναστάτες της γης για τον κίνδυνο των Εβραίων Τραπεζίτων, σε ένα σπάνιο βιβλίο του με τίτλο *Σε εναντίωση με τους Εβραίους*. Άλλωστε ο Τρότσκι, ο δημιουργός του Ερυθρού Στρατού, δημιούργησε αυτό τον στρατό με χρήματα που του έδωσαν Αμερικανοεβραίοι καπιταλιστές πολυεκατομμυριούχοι. Είναι τα γνωστά *κόκκινα δολάρια*.

Το γεγονός ότι η Μπολσεβική επανάσταση στη Ρωσία ήταν επιτυχής καθόρισε σε μεγάλο βαθμό τις εξελίξεις στον ελληνοτουρκικό πόλεμο που κατέληξε στη Μικρασιατική καταστροφή του 1922. Αν υπήρχε

ακόμη ο Τσάρος στη Ρωσία, οι Τούρκοι δεν θα τολμούσαν τέτοια γενοκτονία εις βάρος των Ελλήνων.

Το 1919 δημιουργείται το Γερμανικό Εργατικό κόμμα από την εταιρεία της Θούλης. Ο Χίτλερ γίνεται μέλος του κόμματος αυτού, το οποίο το 1920 αλλάζει το όνομά του σε Εθνικό Σοσιαλιστικό κόμμα. Εκείνη την περίοδο ο Άλιστερ Κρόουλι έχει αρχίσει να εργάζεται για τη μυστική υπηρεσία της Βρετανίας MI6.

Την ίδια περίοδο κυκλοφορούν πληροφορίες ότι ο Καρδινάλιος Ρονκάλι, αργότερα Πάπας Ιωάννης XXIII, γίνεται μέλος του Ροδοσταυρικού Τάγματος. Πάπας Ροδόσταυρος. Αυτό λέει πολλά και είναι απλώς μία περίπτωση από αρκετές παρόμοιες.

Το 1933 ο Χίτλερ γίνεται πρώτος καγκελάριος του Τρίτου Ράιχ. Δύο χρόνια αργότερα ο Ρούσβελτ βάζει σε τρίγωνο των Ιλλουμινάτι, στο δολάριο, το σύμβολο του θεϊκού παντεπόπτη οφθαλμού, παρόλο που αν μεγεθυνθεί δείχνει ότι είναι μάτι “ερπετοειδούς” γεμάτο λέπια.

Η εισβολή των Ναζί στην Αγγλία το 1940 εμποδίζεται από τις μάγισσες του Νιου Φόρεστ, στις οποίες αναφερθήκαμε ήδη στην περίπτωση της καταστροφής της Ισπανικής Αρμάδας το 1588.

Ο Ρούντολφ Ες το 1941 ταξιδεύει στην Αγγλία σε μυστική αποστολή ειρήνης με στόχο να συναντήσει μέλη της βρετανικής Χρυσής Αυγής.

Ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος τελειώνει με την ήττα του Άξονα (Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία) και το κέντρο της αμερικανοναζιστικής συνωμοσίας παίρνει για τα καλά τα ηνία του δυτικού κόσμου στα χέρια του.

Το 1952 το Τάγμα των Ναϊτών επανεμφανίζεται στη Γαλλία. Την ίδια χρονιά έχουμε τις πρώτες ζυμώσεις για τη δημιουργία μιας νέας “Λέσχης” προσωπικοτήτων. Η πρώτη συνάντηση των μελών της “Λέσχης” αυτής γίνεται στην Ολλανδία στο ξενοδοχείο “Μπίλντερμπεργκ”, στις αρχές της δεκαετίας του ’50.

Αργότερα το 1960 ιδρύεται η Στοά «Προπαγάνδα 2», γνωστή και ως Π2. Στην Π2 εμπλέκονται σε μεγάλο βαθμό κέντρα του Βατικανού, της Μαφία και του ελευθεροτεκτονισμού με πρόσωπο κλειδί τον Λούτσιο Τζέλι. Στη συνέχεια ακολουθούν διάφορα γεγονότα μέσα στο Βατικανό. Έχουμε τον θάνατο του πάπα Παύλου 6ου και στη συνέχεια την εκλογή καθώς και τη δολοφονία του πάπα Ιωάννη Παύλου 1ου για να ακολουθήσει η εκλογή του πάπα Ιωάννη Παύλου 2ου το 1978.

Την περίοδο αυτή αποκαλύπτονται πολλά σχετικά με τη συνωμοσία της Π2. Τα δραματικά γεγονότα όμως στο Βατικανό συνεχίζονται και το 1981 έχουμε μια απόπειρα δολοφονίας του πάπα Ιωάννη Παύλου 2ου.

Τρία χρόνια μετά, το 1984, στη Γαλλία ιδρύεται, με οδηγίες του επανεμφανιζόμενου Τάγματος του Ναού, το Διεθνές Τάγμα των Ηλιακών Ιπποτικών Παραδόσεων.

Δραματικά όμως είναι και τα θρησκευτικά γεγονότα στο δεύτερο ήμισυ του 20ού αιώνα και στην Ασία.

Το 1959 οι κόκκινες ορδές των στρατευμάτων του Μάο καταλαμβάνουν το Θιβέτ και ισοπεδώνουν ό,τι πολιτισμικό και θρησκευτικό βρουν μπροστά τους που δεν αποτελεί μέρος της μαρξιστικής κουλτούρας. Οι Θιβετανοί αντιστέκονται περισσότερο με τις υπερφυσικές θεουργικές τους δυνάμεις, παρά με την τεχνολογία οπλικών συστημάτων. Όμως προδίδονται από κάποιους κύκλους του Θιβέτ που δολοφονούν ύπουλα σημαντικούς Βουδιστές θεουργούς, προς μεγάλη ανακούφιση των μαρξιστών Κινέζων. Εδώ θα πρέπει να τονιστεί ότι οι Θιβετανοί γλωσσικά, φυλετικά και πολιτισμικά δεν έχουν καμία σχέση με τους Κινέζους. Είναι σαν να έλθουν οι Ούγγροι να καταλάβουν την Ελλάδα.

Όμως κατά τις δεκαετίες του 1960 και 1970 πολλά δραματικά γεγονότα λαμβάνουν χώρα και στις ΗΠΑ. Το 1963 δολοφονείται με τελετουργικό τρόπο ο Πρόεδρος Τζον Κένεντι. Θα ακολουθήσει η δολοφονία του Μπομπ Κένεντι, αδελφού του Τζον. Ο δολοφόνος του Μπομπ, που ονομαζόταν Σιρχάν Σιρχάν, θεωρήθηκε από πολλούς ερευνητές ένα είδος «υποψήφιου της Μαντζουρίας», δηλαδή ένα ψυχοτρονικό πiónι στα χέρια των Μυστικών Υπηρεσιών. Τη δεκαετία του '60 θα αρχίσει και ο πόλεμος του Βιετνάμ που θα τελειώσει το 1975.

Οι αμερικανοί το 1969 θα φτάσουν επίσης στη Σελήνη και η φιλελληνική ΝΑΣΑ θα συνεχίσει να δίνει ονόματα Ελλήνων θεών στα διαστημόπλοιά της. Στην Ευρώπη, το 1968, θα έχουμε τον Μάιο του Παρισιού, μια τελευταία αναλαμπή επαναστατικής αντίστασης στον καπιταλισμό. Παρ' όλα αυτά ο Μάης του '68 θα χαρακτηριστεί από αρκετούς διανοούμενους ως «η επανάσταση των εβραίων» εξαιτίας του μεγάλου πλήθους νεαρών Εβραίων στην ηγεσία αυτής της επαναστατικής κίνησης, με εξέχουσα προσωπικότητα αυτήν του Δανιήλ Κονμπετίτ.

Στην πατρίδα μας τον Απρίλιο του 1967 έχουμε το στρατιωτικό καθεστώς των συνταγματαρχών και το 1974 την πτώση του, ενώ παράλληλα ως Έλληνες βιώνουμε και την τραγωδία της κατάκτησης της Κύπρου, του νησιού της Αφροδίτης, από τον Αττίλα.

Το 1979, στο Ιράν «πέφτει» ο Σάχης και εμφανίζεται το θεοκρατικό καθεστώς του Χομεϊνί. Δέκα χρόνια μετά, το 1989, έχουμε την χρονιά των ανατροπών στην Ανατολική Ευρώπη. Η Σοβιετική Ένωση καταρρέει και μαζί της και όλο το ανατολικό μπλοκ.

Το 1990 έχουμε τον πρώτο πόλεμο του Κόλπου και την πρώτη καταστροφική ισοπέδωση του Ιράκ. Στην τελική φάση της καταστροφής του Ιράκ, το 2003, θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες πιο κάτω.

Ας δούμε όμως περισσότερα από τα κρυμμένα ιστορικά γεγονότα, καθώς και σημαντικές πληροφορίες και στοιχεία των τελευταίων πέντε αιώνων για να κατανοήσουμε ακόμη καλύτερα τον ρόλο των Ιερατείων και των Μυστικών Εταιρειών στην διαμόρφωση της παγκόσμιας ιστορίας.

Δεν είναι τυχαίο ότι από την περιοχή της Βαυαρίας και από πυρήνες των Ιησουϊτών που έχουν ξεκινήσει ήδη ένα κίνημα στην Ισπανία το 1520 με το όνομα Αλουμπράντος (Πεφωτισμένοι), θα προκύψουν, δύομισι αιώνες αργότερα, οι Πεφωτισμένοι της Βαυαρίας (Ιλλουμινάτι), με ηγέτη τον εβραϊκής καταγωγής Άνταμ Βάισχαουπ όπως ήδη αναφέραμε. Η 1η Μαΐου 1776 είναι αυτή που κρύβεται πίσω από πολλές εργατικές κινητοποιήσεις. Η ημέρα αυτή θα χρησιμοποιηθεί για να κολακέψουν αργότερα τις μάζες και να πάρουν την εργατιά με το μέρος τους. Το ότι η εργατική πρωτομαγιά τιμά τα αιματηρά γεγονότα εις βάρος των εργατών του Σικάγο στις αρχές του αιώνα είναι μια αλήθεια, αλλά δεν είναι η πραγματική αιτία που καθιερώθηκε ως τέτοια. Λίγους μήνες μετά την ίδρυση των Πεφωτισμένων αρχίζει ο αγώνας της Αμερικανικής Ανεξαρτησίας (4/7/1776). Εδώ θα πρέπει να αναφερθούμε και στους Πεφωτισμένους της Γαλλικής πόλης Αβινιόν, μιας πόλης που υπήρξε για πολλά χρόνια ένα ακόμη παπικό κέντρο, αλλά και Ιησουϊτικό. Στους Πεφωτισμένους της Αβινιόν, που ίδρυσαν την αδελφότητά τους το 1760, μέλη μεταξύ άλλων ήταν ο Καλιόστρο και ο Μέσμερ.

Στη συνέχεια οι Πεφωτισμένοι της Βαυαρίας σε συνεργασία με τους, εγκεκριμένους από τον αγγλοσαξονικό θρόνο, Ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης, 12 τον αριθμό (συμβολισμός των 12 φυλών του Ισραήλ), με ηγέτες τον Ρότσιλντ και το δεξί του χέρι, μεγαλέμπορο διαμαντιών, Σέσιλ Ρούντις, θα δημιουργήσουν δύο κέντρα: ένα στην Ευρώπη, το *Βασιλικό Ινστιτούτο Διεθνών Υποθέσεων* (RIIA), και ένα στην Αμερική, την υπερστοιά, με έδρα το Πανεπιστήμιο Γέιλ, που έχει γίνει γνωστή με το όνομα *Κρανίο και Οστά* (Skull and Bones). Πολλά στοιχεία γι' αυτή την υπερστοιά δίνει ο καθηγητής Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ, Άντονι Σάτον, σε μία σειρά βιβλίων του με τίτλο *The Order* (Η Τάξη). Από αυτή την υπερστοιά θα δημιουργηθεί το *Συμβούλιο επί Εξωτερικών Σχέσεων των Η.Π.Α.* (Council on Foreign Relations). Είναι το Συμβούλιο στο οποίο είχε μιλήσει ο πρωθυπουργός Κ. Σημίτης την περίοδο των γεγονότων στη Σερβία.

Από το Σ.Ε.Σ θα δημιουργηθούν δύο θυγατρικές: η μία θα είναι η λέσχη Μπίλντερμπεργκ που θα προκύψει από τη συνεργασία Σ.Ε.Σ. και Μπλακ Γουέλφ Νορπίλιτι το 1953, με ιδρυτές τον πρίγκιπα Βερνάρδο της Ολλανδίας και τον Ντέιβιντ Ροκφέλερ· και η άλλη είναι η Τριμερής Επιτροπή που ιδρύεται από τον Ντέιβιντ Ροκφέλερ και τον Ζμπίγκνιου Μπρζεζίνσκι το 1972. Η πρώτη είναι μια ημι-μυστική οργάνωση της Δύσης, που έχει ως μέλη της σημαντικούς ανθρώπους της οικονομικής, πολιτικής, στρατιωτικής και εκπαιδευτικής ελίτ της Ευρώπης και της Αμερικής και η δεύτερη, η Τριμερής, ενσωματώνει και ένα τρίτο μέρος, την Ιαπωνία (γι' αυτό λέγεται και Τριμερής).

Είναι σημαντικός ο ρόλος που έπαιξε στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ο κοινός πυρήνας όλων αυτών των μυστικών και ημιμυστικών εταιρειών. Για να καταλάβετε αρκεί να παραθέσω ένα κομμάτι από το συγκλονιστικό βιβλίο-ντοκουμέντο του Τσαρλς Χίγκαμ *Αμερικανοναζιστική Συνωμοσία*, στο οποίο ξεσκεπάζεται και αποδεικνύεται ο ρόλος που έπαιξε το τευτοσαξονοσιωνιστικό κέντρο, χρησιμοποιώντας ως πiónια στρατιώτες και ανθρώπους από όλες τις αντιμαχόμενες πλευρές, με βασικό εργαλείο την Τράπεζα Διεθνών Διευθετήσεων που είναι μητέρα κατά κάποιον τρόπο της σημερινής Παγκόσμιας Τράπεζας. Το κέντρο αυτό, όπως ήδη έχει γίνει αντιληπτό, ανήκε και ανήκει μόνο στον εαυτό του. Δεν ήταν και δεν είναι ούτε γερμανικό ούτε αγγλικό ούτε αμερικάνικο.

Γράφει λοιπόν ο Τσάρλς Χίγκαμ: «Ακόμα και σήμερα η πλειοψηφία του αμερικανικού λαού ούτε που υποπτεύεται την ύπαρξη της Αδελφότητας. Η κυβέρνηση έθαψε όλα τα στοιχεία και στη διάρκεια, αλλά και μετά τη λήξη του πολέμου. Τι θα γινόταν αν εκατομμύρια Αμερικάνοι και Βρετανοί πολίτες που συνωστίζονταν με τα κουπόνια στα χέρια, σχηματίζοντας ατελείωτες ουρές έξω από τα βενζινάδικα, μάθαιναν ότι στα 1942 (εν μέσω δηλαδή του πολέμου) οι διευθυντάδες της Στάνταρ Όιλ του Νιου Τζέρσεϊ ανεφοδιάζαν με καύσιμα τον εχθρό; Τι θα γινόταν αν μάθαινε ο λαός ότι η Τσείζ Μπανκ, μετά το Περλ Χάρμπορ, είχε δοσοληψίες εκατομμυρίων δολαρίων με την έγκριση των κεντρικών γραφείων της τράπεζας στο Μανχάταν ή ότι η Φόρντ έφτιαχνε φορτηγά για τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής στη Γαλλία ή ότι η Ι.Τ.Τ. βελτίωνε τα συστήματα επικοινωνιών του Χίτλερ και τους πυροδοτικούς μηχανισμούς που κατέστρεψαν αργότερα το Λονδίνο και ότι η ίδια εταιρεία κατασκεύασε τα αεροπλάνα Φόκε-Βουλφς, που έριχναν τις βόμβες τους στα κεφάλια των Βρετανών και Αμερικανών στρατιωτών ή ότι διάφορα ανταλλακτικά οπλισμού, που τόσο πολύ τα είχαν ανάγκη οι Αμερικανοί στρατιώτες, στέλνονταν στους Ναζί και μάλιστα κατόπιν

συνεννόησης του αντιπροέδρου του διοικητικού συμβουλίου πολεμικής παραγωγής των ΗΠΑ με τον εξάδελφο του Γκέρινγκ στη Φιλαδέλφεια;»

Όλα αυτά είναι σίγουρα συγκλονιστικά ερωτηματικά που δείχνουν πώς μας βλέπουν τα μέλη της παγκόσμιας συναρχίας των τοκογλύφων· κάτι σαν μύγες ή, στην καλύτερη των περιπτώσεων, σαν κρέατα έτοιμα για τη στιγμή που θα χρειαστεί να ριχτούν στην κιμαδομηχανή του πολέμου. Όμως και προς τη μεριά των Γερμανών η Αδελφότητα των Τευτοσαξονοσιωνιστών έπαιζε παρόμοιο βρώμικο παιχνίδι. Ο Χίτλερ, που έχει γίνει το χειρότερο από τα μαύρα πρόβατα από την προπαγάνδα της Συναρχίας, δεν συμμετείχε σε αυτή την προδοσία και είχε μάλιστα εντοπίσει τη διαπλεκόμενη βρωμιά. Έκανε ό,τι μπορούσε για να σταματήσει αυτή την αθλιότητα και συνεργάστηκε στενά με τον έμπιστό του Βίλχελμ Ονεζόργκε, υπουργό των ταχυδρομείων. Γράφει σχετικά με αυτό ο Χίγκαμ, ο οποίος μάλιστα δηλώνει στην εισαγωγή του βιβλίου του ότι έχει και κάποια εβραϊκή καταγωγή: «Ο Χίτλερ προσπάθησε να τιμωρήσει ορισμένα μέλη του Γερμανικού μέρους της Αδελφότητας, κατηγορώντας τους για προδοσία εναντίον του ναζιστικού καθεστώτος. Ο Χίτλερ και ο υπουργός των ταχυδρομείων του, Βίλχελμ Ονεζόργκε, πάσχισαν όσο μπορούσαν για να ξεμπροσιάσουν τους Γερμανούς που ήταν ανακατεμένοι σ' αυτή την υπόθεση. Όμως ακόμα και αυτοί ήταν ανίσχυροι μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση: ο γκεσταπίτης αρχηγός της αντικατασκοπίας, Βάλτερ Σέλενμπεργκ, ήταν επιφανής διευθυντής και μεγαλομέτοχος της Ι.Τ.Τ και ακόμα και ο Χίτλερ δεν τολμούσε να τα βάλει με την Γκεστάπο». Η παγκόσμια διαπλοκή σε όλο της το μεγαλείο. Το γεγονός ότι ο Ναζισμός είχε στηριχθεί πολύ επάνω στις μυστικές εταιρείες και ιδιαίτερα στη Θούλη δυσκόλευε πολύ τον βαθύ εσωτερικό έλεγχο σε περίπτωση που μπορούσε αυτός να είναι αναγκαίος. Το βόρειο Τευτοσαξονοσιωνιστικό κέντρο είχε φροντίσει να είναι αυτός ο νικητής, όποια και να ήταν η έκβαση του πολέμου.

Ο Λιούις Σπενς είναι ένας από τους σημαντικότερους ιστορικούς του αιώνα μας, αν και πολύ παραγκωνισμένος, αφού σε όλα του τα βιβλία αποκαλύπτει πολλά που δεν εγκρίνει η Συναρχία. Το ότι είναι βαθύς γνώστης του Γερμανικού φαινομένου αποδεικνύεται και μέσα από τις σελίδες του πολύ καλού βιβλίου του *Η Ιστορία της Γερμανίας*. Ο Σπενς όμως έγραψε στις αρχές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (1941) ένα σπουδαίο και δυσεύρετο σήμερα βιβλίο, που είχε τίτλο *The occult causes of the present war*, δηλαδή *Οι απόκρυφες αιτίες του παρόντος πολέμου*. Ο Σπενς τοποθετεί ένα Μαυρομαγικό κέντρο που κυριαρχεί επί της υπόλοιπης Γερμανίας στην περιοχή της Βαλτικής, που όντως είναι το σταυροδρόμι Ούννων,

Σαμανιστών, Σλάβων αποκρυφιστών και Πρώσων Μάγων. Αρκεί να γίνει μια αναφορά σε κάποια κεφάλαια του βιβλίου του Σπενς για να κατανοήσουμε τη βαθιά σχέση ενός τουλάχιστον τμήματος του ναζισμού με τις μαύρες δυνάμεις και οντότητες. Υπάρχουν κεφάλαια όπως *Το ναζιστικό παγανιστικό δόγμα*, *Η ναζιστική παγανιστική εκκλησία*, *Ναζισμός και σατανισμός*, *Τα σατανικά στοιχεία του ναζισμού*, *Μαγεία, σατανισμός και το δίκαιο της Βεμ*, και άλλα παρόμοιου περιεχομένου κεφάλαια. Ακόμη και η περίπτωση της πτήσης του Ρούντολφ Ες στη Βρετανία έχει να κάνει με τις υπόγειες μαγικοθρησκευτικές διασυνδέσεις Τευτόνων και Σαξόνων Μυστών και συγκεκριμένα με τη μυστική εταιρεία της Χρυσής Αυγής. Εδώ θα πρέπει να εξετάσουμε το θέμα προσεκτικά μια που κάτω από το πέπλο της μυστικότητας μπορούμε να δούμε όλο το τοπίο. Πολλοί γνωστοί εσωτεριστές έπαιξαν ρόλο στην πορεία που πήραν τα γεγονότα.

Ένας τέτοιος ήταν και ο πολύ γνωστός Άλιστερ Κρόουλι. Ο Κρόουλι στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο αν και Βρετανός είχε δραστηριοποιηθεί ανοικτά υπέρ του Κάιζερ. Ίσως γιατί και ο Κάιζερ ήταν πολύ κοντά στα πιστεύω του Κρόουλι. Ο Βίλχελμ Χοχενζόλερν, ο μεγάλος Κάιζερ της Γερμανίας, απολάμβανε της εκτίμησης του εσωτερικού κύκλου των μνημόνων για τις εξαιρετικές γνώσεις του πάνω σε θέματα αποκρυφισμού. Ήταν ακόμη γνωστός στους ίδιους κύκλους για την τεράστια βιβλιοθήκη του πάνω σε θέματα εσωτερισμού, αποκρυφισμού και μαγείας. Ο Κρόουλι άρχισε να δείχνει ενδιαφέρον για το γερμανικό εθνικισμό όταν βρισκόταν στη Νέα Υόρκη στα 1915. Άρχισε μάλιστα να αρθρογραφεί κάνοντας προπαγάνδα υπέρ του ακροδεξιού εθνικισμού σε περιοδικά όπως το *The Fatherland* (Η Πατρίδα). Αργότερα ισχυρίστηκε ότι όλα αυτά τα έκανε εκτελώντας αποστολή σαν πράκτορας του ΜΙ6. Οι Αγγλικές μυστικές υπηρεσίες όμως αρνήθηκαν ότι είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Ο Κρόουλι έγινε πλήρως αποδεκτός στις βρετανικές μυστικές υπηρεσίες, όταν τις πληροφόρησε ότι επικεφαλής του *Ordo Templi Orientis* (Τάγμα του Ναού της Ανατολής) ήταν ένας αξιωματικός των γερμανικών μυστικών εταιρειών. Ο Γερμανός αξιωματικός ήταν ο Καρλ Γκέρμερ, που χρησιμοποιούσε το μαγικό ψευδώνυμο «Αδελφός Κρόνος». Το 1920 μάλιστα ο Γκέρμερ εργαζόμενος σε έναν εκδοτικό οίκο του Μονάχου είχε μεταφράσει και εκδώσει κάποια βιβλία του Κρόουλι. Οι Γκέρμερ και Κρόουλι ήταν επίσης υψηλόβαθμα μέλη μιας μαγικοθρησκευτικής μυστικής εταιρείας που ονομαζόταν «Αδελφότητα του Κρόνου», η οποία είχε δημιουργηθεί τον 17ο αιώνα στη Δανία και τη Σουηδία. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, σύμφωνα με τις φοινικικές παραδόσεις, ο Κρόνος είναι ο κρυφός Θεός αυτού που σήμερα θα μπορούσαμε να ονομάσουμε «σιω-

νιστοκεντρικό» Ισραήλ. Άλλωστε το Σάββατο-Σάτερντντί, η ιερή ημέρα των Εβραίων, είναι η ημέρα του Σατούρνους-Κρόνου. Ο Κρόουλι σε μια συνάντηση που είχε με τον συγγραφέα Άλντους Χάξλεϊ, λίγο πριν τον πόλεμο, του είχε αποκαλύψει ότι το γερμανικό τμήμα του ΟΤΟ είχε βοηθήσει πολύ τους Ναζί στην κατάκτηση της εξουσίας. Εδώ θα πρέπει να τονίσουμε ότι παρά πολύ είχαν βοηθήσει τους Ναζί, αλλά και κάποιες δεκαετίες πριν και τους Μπολσεβίκους, οι μεγαλοχρηματιστές της Γουόλ Στριτ. Το Τευτοσαξονοσιωνιστικό ιερατείο δεν είχε ηθικές αναστολές. Ο Κρόουλι μετά τη σύλληψη του Ρούντολφ Ες χρησιμοποιήθηκε για συγκεκριμένους λόγους από τις βρετανικές μυστικές υπηρεσίες. Ο Κρόουλι είχε στενή φιλία με τον υψηλόβαθμο αξιωματικό των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών Μάξγουελ Νάιτ. Στις αρχές του πολέμου, ο ειδικός πράκτορας Ίαν Φλέμινγκ, που έγινε αργότερα γνωστός ως συγγραφέας με τις περιπέτειες του Τζέιμς Μποντ, του πράκτορα 007, υπηρετούσε στις μυστικές υπηρεσίες του Βρετανικού Ναυτικού. Γνώριζε καλά τον αρχιπράκτορα Νάιτ και μέσω αυτού ήλθε σε επαφή με τον Άλιστερ Κρόουλι. Η όλη ιστορία που παγίδευσε τον Ρούντολφ Ες και τον ανάγκασε να ταξιδέψει στη Βρετανία ήταν ιδέα που “στήθηκε” από τον Ίαν Φλέμινγκ. Ο Άλιστερ Κρόουλι λειτούργησε ως σύμβουλος του Ίαν Φλέμινγκ στην παγίδευση του Ρούντολφ Ες. Μια πρόταση του Φλέμινγκ προς την ΜΙ5 και την ΜΙ6 (βρετανικές μυστικές υπηρεσίες) να συμμετέχει στην ανάκριση του Ες και ο Κρόουλι, δεν έγινε αποδεκτή.

Εδώ αναδύεται ένας κόσμος πολύπλοκος, ένας κόσμος που με αυτό τον τρόπο κρατά σε απόλυτο έλεγχο ένα μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας. Όταν οι πυρήνες της Συναρχίας ήταν πλέον σίγουροι ότι ο Χίτλερ δεν ήταν καθόλου του χεριού τους και απολύτως εκτός δικού τους έλεγχου, από ένα σημείο και μετά, προσπάθησαν να τον δολοφονήσουν στις 20 Ιουλίου 1944, έχοντας μάλιστα έτοιμο τον διάδοχό του, τον αρχηγό των μαύρων ιπποτών των SS και στη συνέχεια της Γκεστάπο, Χάινριχ Χίμλερ. Ο αρχιγκεσταπίτης Χίμλερ, αν και φαινομενικά έδειχνε πιστός στον Χίτλερ, υπογείως συνεργαζόταν ή χρηματοδοτούνταν από κέντρα που μισούσαν τον Χίτλερ, επειδή ήταν πραγματικός πατριώτης και ανεξέλεγκτος. Υπάρχουν πληροφορίες που αποδεικνύουν τις υπόγειες διασυνδέσεις του Χίμλερ, ή του κύκλου του, με το αμερικανοναζιστικό κέντρο που εξέφραζε απόλυτα το Τευτοσαξονοσιωνιστικό ιερατείο.

Τέτοιες πηγές ενίσχυσης του Χίμλερ και της Γκεστάπο ήταν η I. G. Farben, η I.T.T. και η General Electric. Όλα αυτά ήταν εννοχρηστωμένα από τον Γερμανοεβραϊκό τραπεζικό κολοσσό Βάρμπουργκ που βρισκόταν σε άριστη συνεργασία με τον οίκο Ρότσιλντ, με τον οποίο έλεγχαν,

μεταξύ των άλλων και την Αμερικανική Τράπεζα δημιουργώντας το Federal Reserve system, καθώς και την Τράπεζα Διεθνών Διευθετήσεων, που, όπως είπαμε και πριν, είναι η μητέρα της σημερινής Παγκόσμιας Τράπεζας. Για το Federal Reserve system ο μεγάλος ποιητής Έζρα Πάουντ, μαζί με φίλους του ερευνητές, έφερε πολλά στοιχεία και πληροφορίες στην επιφάνεια, που δυστυχώς όμως πολλοί υπηρέτες των κρυφών κυκλωμάτων φρόντισαν με μεγάλο ζήλο να καλύψουν. Πυρήνας πάντα, πίσω από όλα αυτά, το κέντρο της αμερικανοναζιστικής συνωμοσίας. Σημαντικό μέρος αυτού του αμερικανοναζιστικού κυκλώματος ήταν και η οικογένεια Ροκφέλερ, που με την Τσείζ Μανχάταν Μπανκ και τα πετρέλαια της Στάνταρντ Όιλ, βοηθούσαν με χρήματα και “μαύρο χρυσό- πετρέλαιο”, μέσω Ισπανίας τους Ναζί. Καθοριστικό ρόλο στη μεταφορά των χρημάτων μέσω της Ισπανίας προς τους Ναζί έπαιξε ο βασικός διάμεσος σ’ αυτό το αλισβερσίσι, ο παππούς του σημερινού Προέδρου των ΗΠΑ, Πρέσκοτ Μπους, υψηλόβαθμο μέλος της υπερστοάς *Κρανίο και Οστά*. Αυτή η υπερστοά έχει δώσει πολλούς πολιτικούς, δικαστικούς και στρατιωτικούς στην κοινωνία των ΗΠΑ και φυσικά και τους Προέδρους της οικογενείας Μπους, Τζορτζ Μπους Σίνιор και Τζορτζ Μπους Τζούνιор.

Στη μεγάλη αμερικανοναζιστική συνωμοσία συμμετείχε και ο Χίμλερ. Ο Χίμλερ είχε υπόγειες διασυνδέσεις και αυτό φαίνεται από την προσπάθειά του, μετά την απόπειρα δολοφονίας κατά του Χίτλερ, να διαπραγματευθεί και να πραγματοποιήσει τη σύναψη μιας χωριστής ανακωχής, με τη βοήθεια του υψηλόβαθμου εσωτεριστή, κόμη Μπερναρντότε. Αυτό ήταν κάτι που εξόργισε τον Χίτλερ, με αποτέλεσμα να ανακαλέσει αμέσως τον Χίμλερ. Αυτός όμως κατέφυγε στο Σλέσβιγκ, στην περιοχή της Βαλτικής, όπου συνελήφθη από τους Άγγλους, για να αυτοκτονήσει αργότερα στη φυλακή. Δεν είναι σίγουρο, ωστόσο, ότι αυτό όντως συνέβη. Γνωρίζουμε αρκετές περιπτώσεις όπου εκτελέστηκαν ή αυτοκτόνησαν σωσίες σημαντικών προσώπων. Το Γευτοσαξονοσιωνιστικό κέντρο, το ιερατείο του Βορρά, συνεχίζει με την ίδια δύναμη, όπως και παλιά, τη μάχη του εναντίον του φυλετικά “βρώμικου”, ίσως από κάποια κύτταρα Νεαντερτάλιων, Νότου. Το κτύπημα της Νέας Τάξης κατά του τρίτου κέντρου, που εμφανίζεται εδώ και κάποιες δεκαετίες, που είναι οι Σλάβοι και οι Κινέζοι, δόθηκε στη Σερβία για επίδειξη ισχύος. Μπορεί κάπου να υπάρχει και ένας ρεβανσισμός και να τιμωρούνται οι Σέρβοι, πληρώνοντας τις ενέργειες του προγόνου τους Σέρβου βασιλιά Στέφανου Ντεμάνια, που γύρω στο 1000 εξολόθρευε τις σέκτες των Βογομίλων (φίλων του τραγοθεού Βογ), των οποίων κατάλοιπα είναι οι

σημερινοί Μουσουλμάνοι της Βοσνίας. Στο βιβλίο του Σάμουελ Χάντινγκτον *Σύγκρουση Πολιτισμών*, όπου για μια ακόμη φορά ο Καθολικός και ο Ορθόδοξος Νότος διαιρούνται, φαίνεται η πρόθεση των Νεοταξιτών του Ιερατείου του Βορρά.

Κατά τη γνώμη μου ο Νότος πρέπει να αφυπνισθεί και να αφυπνίσει και τον υπόλοιπο πλανήτη. Φιλελεύθεροι, Ορθόδοξοι, Καθολικοί και μη Σιωνιστές μεγαλοϊδεάτες Εβραίοι, όπως και οικολογικά και μη νεοταξίτικα παγανιστικά κινήματα, καθώς και όλο το παγκόσμιο αναρχικό κίνημα και γενικά δεξιοί, αριστεροί και ανένταχτοι, καλό θα είναι να βρουν ένα κοινό τρόπο αντίστασης.

Με ικανοποίηση βλέπω ότι επιτέλους, δραστηριοποιούνται όλο και περισσότεροι Έλληνες διανοούμενοι προς αυτή την κατεύθυνση και προσπαθούν να μάθουν περισσότερα για τη Νέα Τάξη, την Μπιλντερμπεργκ, την Τριμερή και τους παγκόσμιους τραπεζίτες.

Όμως μπροστά μας έχουμε πολύ πιο άμεσα και σοβαρά θέματα να μας απασχολήσουν, που στην προκειμένη περίπτωση είναι οι ψυχανώμαλες επιθυμίες των πλανηταρχών και των παρατρεχάμενών τους για μια ανθρωπότητα ομογενοποιημένη, εξανδραποδισμένη και αδύναμη, ώστε αυτή να μπορεί να χρησιμοποιηθεί από όλους αυτούς σαν πλαγκτόν για να τραφούν από αυτό και να διαγωνίσουν την επικυριαρχία τους. Όσους λαούς και έθνη προσπαθούν να αντισταθούν σ' αυτή την ομογενοποίηση και τον ισοπεδωτισμό, οι νεοταξίτες σίγουρα έχουν βάλει σκοπό να τους λιώσουν. Τα παραδείγματα της Σερβίας, του Αφγανιστάν, και τώρα τελευταία του Ιράκ, δείχνουν καθαρά τις προθέσεις των γερακιών της Νέας Τάξης. Και όσο και να θέλουμε να δούμε και τα στραβά του Μιλόσεβιτς, του Σαντάμ και άλλων σκληρών ηγετών, αυτό δεν αφήνει κανένα μα κανένα περιθώριο σε κανέναν πλανητάρχη να ανατρέψει το διεθνές δίκαιο, όποτε θέλει και όπως θέλει, να το γράφει στα παλιά του τα παπούτσια και να λέει και από πάνω: «Όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας». Είναι όμως μόνο οι πλανητάρχες που φαίνονται τα "κακά παιδιά"; Ή είναι ακόμη χειρότεροι αυτοί που κρύβονται πίσω τους και τους υποκινούν; Δηλαδή οι πραγματικοί πλανητάρχες, οι πραγματικοί κυβερνήτες της Γης; Τα πράγματα όμως και για τους εξουσιαστές της Γης σε αρκετές περιπτώσεις, δυσκολεύουν. Πολλές φορές ο διεθνής Τύπος αναγκάζεται να βγάλει πράγματα στη δημοσιότητα, πιεσμένος από καταστάσεις.

Έτσι το 1985, μέσα από μια Σοβιετική Ένωση που παραπαίει, ο Ρώσος ερευνητής Βλαντιμίρ Ανίστιν διοχετεύει τις πληροφορίες σχετικά με τις κατασκευές στον Άρη, το πρόσωπο, τις πυραμίδες και τη σφίγγα.

Αργότερα θα ακολουθήσουν δημοσιεύσεις τού επί δεκαετίες συνεργάτη της ΝΑΣΑ, Χόγκλαντ, που δημοσιεύει φωτογραφίες των μνημείων του Άρη. Τι από αυτό τώρα είναι στημένο και τι όντως ισχύει, είναι κάτι που χρειάζεται λεπτομερείς εξηγήσεις. Το πιθανότερο είναι ότι και με τον Άρη τα πράγματα είναι αρκετά σοβαρά. Δεν είναι συμπτωματικό ότι δύο χρόνια μετά, το 1987, ο Πρόεδρος Ρέιγκαν έκανε κάποιες περίεργες αναφορές για εξωγήινους και πιθανή αντίσταση της γης εναντίον τους. Παρόμοια λόγια περί εξωγήινων είπε ο Ρέιγκαν και την επόμενη χρονιά σε λόγο του στα Ενωμένα Έθνη. Απλώς εδώ θα αναφέρω με κάθε επιφύλαξη ότι από σημαντικούς ερευνητές έχουν διαρρεύσει πληροφορίες που λέγεται ότι προέρχονται από σοβαρούς επιστήμονες στρατιωτικών κέντρων και μιλούν για ύπαρξη είκοσι εκατομμυρίων μη γήινων πολιτών στον πλανήτη μας. Εδώ θα πρέπει να τονίσουμε ότι χρειάζεται μεγάλη προσοχή γύρω από αυτά τα θέματα, επειδή μέσα στην ανάγκη της η ανθρωπότητα να μη νιώθει μόνη στο σύμπαν, μπορεί εύκολα να παραπλανηθεί από υπερβολές που έχουν σχέση με εξωγήινους πολιτισμούς. Πέρα όμως από όλα αυτά θα πρέπει να χαιρετήσουμε και τη λειτουργία του πρώτου ελληνικού δορυφόρου HELLAS SAT που τέθηκε σε λειτουργία με τη βοήθεια των Ευρωπαίων συμπολιτών μας. Ακόμη να θυμίσουμε ότι μέσα στο μεγάλο σάλο που προκάλεσαν οι ειδήσεις σχετικά με την “κλωνοποίηση” εμφανίστηκαν σημαντικοί Έλληνες επιστήμονες με σοβαρό έργο πάνω σε αυτόν τον κλάδο της Επιστήμης. Ένας εξ αυτών, ο πολύ γνωστός παγκοσμίως Παναγιώτης Ζαβός, κατάφερε να δημιουργήσει τη λεγόμενη *κλωνοβόμβα* που είναι η δημιουργία εμβρύου από ανθρώπινο DNA και ωάρια αγελάδας. Δυστυχώς όλα αυτά τα επιστημονικά επιτεύγματα μπορεί να χρησιμοποιηθούν για σκοτεινούς σκοπούς από τους εξουσιαστές του πλανήτη.

Ο πόλεμος στα υπόγεια της ανθρωπότητας συνεχίζεται και σε άλλα μέτωπα. Το 1988 από μεγάλη μερίδα του Τύπου δημοσιοποιούνται δραστηριότητες της CIA σχετικά με την προώθηση σκληρών ναρκωτικών, ηρωίνης και κοκαΐνης.

Εδώ αξίζει να σταθούμε λεπτομερώς στην τελευταία εθνοκαταστροφή που υπέστη ένα κράτος με πανάρχαιη ιστορία, το Ιράκ. Για να δούμε πόσο πραγματικά αποφασίζει ο Μπους ή αποφασίζουν άλλοι γι' αυτόν, πριν από αυτόν. Ας δούμε τι συνέβη πραγματικά στο Ιράκ.

Μετά την πτώση του λεγόμενου ανατολικού μπλοκ ήταν ανάγκη να δημιουργηθεί ένας νέος εχθρός. Το χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου στους Δίδυμους Πύργους έδωσε την ευκαιρία στους φιλοπόλεμους κύκλους να μιλήσουν για έναν νέο εχθρό, την παγκόσμια τρομοκρατία,

αιχμή της οποίας, εκτός από οργανώσεις, ήταν και όλα τα κράτη που εντελώς συμπτωματικά θεωρούνται οι πιο επικίνδυνοι εχθροί του Ισραήλ.

Οι ΗΠΑ, ενώ οι ίδιες άρχισαν να υπάρχουν με έναν πόλεμο εναντίων της ιμπεριαλιστικής Αγγλίας, έφτασαν σήμερα με τη βοήθεια της μιλιταριστικής μηχανής τους να αυτοανακηρύσσονται ως η αδιαμφισβήτητη επικυρίαρχη δύναμη στον πλανήτη. Αυτό όμως είναι ό,τι φαίνεται με την πρώτη ματιά.

Αν εσπιαστούμε και προσπαθήσουμε να διεισδύσουμε στο φαινόμενο της αμερικανικής απολυταρχίας, θα δούμε ότι πίσω από τα γκριζοσκότεινα παρασκήνια κρύβεται μια άλλη δύναμη ύπουλη και κρυπολάγνα που είναι ο ακραίος Σιωνισμός, ο οποίος ενώ ξεκίνησε σαν μια πολύ μικρή μειοψηφία μεταξύ των Ισραηλιτών της διασποράς, κατάφερε, παίρνοντας τις περισσότερες τράπεζες, μέσα μαζικής ενημέρωσης και θεάματα στα χέρια του, να επιβληθεί σαν ισχυρότατη, πολυδικτυωμένη οργάνωση, πρώτα στις ΗΠΑ, τις οποίες στην ουσία κυβερνά, και κατ' επέκταση σε πολλά ακόμη μέρη του κόσμου.

Η παλαιά Ευρώπη με αιχμή τη Γαλλία και τη Γερμανία κατάφερε και καταφέρνει μαζί και με άλλα παιδιά της έθνη-κράτη να αντισταθεί και να αντιστέκεται στην ολοκληρωτική άλωση του πλανήτη από τις τράπεζες και το δολάριο, με όπλα της τον ανθρωπιστικό και πραγματικά δημοκρατικό της πολιτισμό και σε οικονομικό επίπεδο με το ευρώ της. Στα εξουσιαστικά παιχνίδια εντός των ΗΠΑ, μαζί με τους Σιωνιστές πρωταγωνιστικό ρόλο έχουν και οι WASP (White AngloSaxon Protestants).

Ωστόσο η αλήθεια είναι ότι οι Αγγλοσάξονες Αμερικανοί πετρελαιάδες και επιχειρηματίες συνεργάζονται στις κρίσιμες καμπές της Ιστορίας στενά με τους Σιωνιστές τραπεζίτες. Ας θυμηθούμε και τους Ναπολεόντειους πολέμους πώς και τότε κτυπήθηκε η ιδέα μιας ενωμένης Ευρώπης από τους Αγγλοσάξονες και τους πρωτοσιωνιστές τραπεζίτες Ρότσιλντ. Ότι κάτι σοβαρό συμβαίνει με τους Εβραίους της διασποράς ή τουλάχιστον με τα ισχυρά τους λόμπι επιτέλους άρχισαν να το αναφέρουν και γνωστοί δημοσιογράφοι σε μεγάλης τηλεθέασης κανάλια. Φυσικά εξαιτίας του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και μετά από τις ναζιστικές ακρότητες ήταν λογικό κάθε άνθρωπος να έχει αποκτήσει μια ιδιαίτερη ευαισθησία με το θέμα των Εβραίων της διασποράς. Σήμερα όμως τα πράγματα έχουν αλλάξει.

Δυστυχώς είναι αλήθεια ότι συνεχίζουν να υπάρχουν κάποιοι υπερσυνωμοσιόπληκτοι, που σύμφωνα με την αντίληψή τους για όλα φταίνε οι Εβραίοι, από την άλλη όμως υπάρχει και μια υγιής έρευνα από ανα-

θεωρητές κυρίως ιστορικούς, που αποδεικνύουν ότι τουλάχιστον οι σκληροπυρηνικές οργανώσεις ευθύνονται πολύ για την παραχάραξη διαφόρων πτυχών της ιστορίας.

Στη χώρα μας αρκετοί δημοσιογράφοι άρχισαν επιτέλους να ασχολούνται σοβαρά με το σιωνιστικό φαινόμενο, καθώς και με την υπερδύναμη των εβραϊκών λόμπι. Το περιοδικό *Άρδην* στα τέλη του 2002 δημοσίευσε ένα αφιέρωμα για τον Σιωνισμό. Από τις εκδόσεις του ίδιου περιοδικού, τις "Εναλλακτικές Εκδόσεις", κυκλοφόρησε πρόσφατα και βιβλίο με το ίδιο θέμα. Όντως έχει γίνει μια πολύ καλή δουλειά με υψηλό επίπεδο πληροφόρησης και χωρίς εμπάθειες που προκαλούν σύγχυση.

Το πρωί της 21ης Μαρτίου 2003, όταν ο πόλεμος στο Ιράκ είχε αρχίσει για τα καλά, στην εκπομπή της Άννας Παναγιωταρέα, στο κανάλι MEGA, εμφανίστηκε ο πολύ γνωστός δημοσιογράφος Αλέξης Παπαχελάς και εξήγησε γιατί και πώς μια από τις βασικότερες αιτίες για τη φιλοπόλεμη πολιτική του Μπους είναι η ισχυρή επιρροή που έχει δεχτεί από το ισραηλιτικό λόμπι της Αμερικής, το οποίο βοήθησε, μέσω του αντιπροέδρου Τσένι και των συμβούλων Περλ και Γούλφοβιτς, να βρεθούν και άλλοι διπλωμάτες και αναλυτές μιας καθαρά φιλοϊσραηλιτικής πολιτικής στο άμεσο περιβάλλον του Προέδρου Μπους.

Τα ίδια περίπου πράγματα είχε αναφέρει μεταξύ άλλων ο κ. Παπαχελάς μερικές εβδομάδες πριν και στο κρατικό κανάλι της ΕΤ3, όπου και ένας άλλος σημαντικός Έλληνας, ο γενικός διευθυντής του ΕΛΙΑΜΕΠ κ. Θεόδωρος Κουλουμπής, συνηγόρησε υπέρ της άποψης του κ. Παπαχελά, συμπληρώνοντας ότι όντως το αμερικανικό ισραηλιτικό λόμπι με τους πολιτικούς που τοποθέτησε γύρω από τον Μπους κατάφερε να παρασύρει τον αμερικανό Πρόεδρο σε έναν πόλεμο από τον οποίο ο μόνος πραγματικά ωφελημένος θα είναι το Ισραήλ. Το γεγονός ότι από χρόνια ο κ. Κουλουμπής συμμετέχει σε συναντήσεις της Μπίλντερμπεργκ, όπως και ο κ. Παπαχελάς στην τελευταία συνάντηση της προαναφερθείσας λέσχης, σημαίνει κάτι. Η Μπίλντερμπεργκ αποτελείται από δύο μέρη, την Ευρώπη και τις ΗΠΑ. Η Τριμελής Επιτροπή, εκτός από τα δύο μέρη, συμπεριλαμβάνει και ένα τρίτο, την Ιαπωνία. Φαίνεται ότι το Ευρωπαϊκό κομμάτι της Μπίλντερμπεργκ θέλει να ηγηθεί και είναι λογικό αυτό, αφού η παλαιά Ευρώπη είναι ζυμωμένη μέσα στο πολιτισμό και στην αστική μορφή δημοκρατίας.

Επίσης στις 20 Μαρτίου 2003, ένας άλλος σημαντικός Έλληνας, ο κ. Μουσουρής, για δεκαετίες υψηλόβαθμος στον ΟΗΕ, εξήγησε ως προς τον πόλεμο του Ιράκ ότι δεν πρόκειται για πόλεμο του Μπους, αλλά του Τσένι και του Περλ, προσθέτοντας ότι ο πρόεδρος Μπους είναι άπειρος

και κάπου φοβισμένος επειδή είδε ότι όταν ο πατέρας του Τζορτζ Μπους Σίνιор αντιμετώπισε με κάποια σθεναρότητα τις θέσεις των Ισραηλινών γύρω από το Παλαιστινιακό, έχασε τις επόμενες εκλογές. Στο τελευταίο είχαν αναφερθεί σε άλλη εκπομπή και οι κ.κ. Κουλουμπής και Παπαχελάς.

Στην ίδια αντίληψη για το πώς έχουν τα πράγματα ως προς την εξωτερική πολιτική του Μπους συγκλίνει και ο ανταποκριτής του Αντένα στην Ουάσινγκτον, Αθανάσιος Έλλις, ο οποίος εξήγησε το βράδυ της 23ης Μαρτίου 2003 σε ανταπόκρισή του στο κανάλι, ότι η πολιτική των ΗΠΑ, και ακόμη περισσότερο τώρα η πολιτική του Μπους, είναι ευθυγραμμισμένη με τις ανάγκες της πολιτικής του Ισραήλ. Υπάρχουν και άλλοι συμπατριώτες μας δημοσιογράφοι που έχουν παρόμοιες απόψεις. Για αρκετούς ξένους δημοσιογράφους, όπως θα δούμε παρακάτω, τα πράγματα αντιμετωπίζονται με μια παρόμοια οπτική. Υπάρχουν δε και Αμερικανοί δημοσιογράφοι και αναλυτές που έχουν ξεκινήσει δυναμικά μια προσπάθεια στο διαδίκτυο για να κατανοήσουν οι συμπατριώτες τους ότι ο πόλεμος κατά του Ιράκ δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ΗΠΑ, αλλά κυρίως τα συμφέροντα του Ισραήλ.

Πολύ σημαντικός ήταν και ο λόγος την ημέρα της παραίτησης του Υπουργού Εξωτερικών της Βρετανίας, Ρόμπιν Κουκ, στη Βουλή των Κοινοτήτων στο Ουέστμινστερ, στις 17 Μαρτίου 2003. Ιδιαίτερη βαρύτητα έχει το σημείο που λέει: «Είναι πολύ πιθανόν πράγματι ο Σαντάμ Χουσεϊν να έχει βιολογικά ή χημικά όπλα. Τα είχε όμως από το 1980, όταν οι ΗΠΑ τον προμήθευσαν με άνθρακα και όταν η τότε κυβέρνηση της Βρετανίας έκτισε τα εργοστάσια παραγωγής αυτών των όπλων. Πώς έγινε λοιπόν ξαφνικά τόσο επείγον να επέμβουμε τώρα για να αφοπλίσουμε μια στρατιωτική μηχανή που είναι εκεί 20 χρόνια τώρα και που και εμείς βοηθήσαμε να δημιουργηθεί; Λέγεται ότι το Ιράκ είχε, όχι μήνες, αλλά 12 ολόκληρα χρόνια για να αφοπλιστεί και ότι εξαντλήθηκε πια η υπομονή μας. Και όμως, περισσότερα από τριάντα χρόνια πέρασαν από τότε που βγήκε το ψήφισμα 242 του ΟΗΕ, το οποίο καλούσε το Ισραήλ να αποσυρθεί από τα κατεχόμενα παλαιστινιακά εδάφη. Δεν είχαμε εκδηλώσει τότε, με τη συστηματική άρνηση του Ισραήλ να συμμορφωθεί, την ίδια ανυπομονησία που δείχνουμε τώρα».

Έχουμε λοιπόν αξιόλογους μελετητές της σύγχρονης πολιτικής που κατανοούν ότι έχει έλθει η ώρα να μιλήσουν έξω από τα δόντια. Είναι η ώρα που η Ευρώπη μας πρέπει να προστατευθεί με κάθε τρόπο.

Στο όνομα λοιπόν αυτής της αγαπημένης Ευρώπης αξίζει να διερευνήσουμε και να κατανοήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο τα προ-

βλήματα που παρουσιάζονται στον Δυτικό κόσμο. *Magna Europa est Patria nostra* (Η Μεγάλη Ευρώπη Πατρίς μας εστί). Μια βαθύτερη διεύθυνση στα συγκεκριμένα προβλήματα που παρουσιάστηκαν μεταξύ Ευρώπης και ΗΠΑ εξαιτίας του πολέμου του Ιράκ θα μπορούσε να γίνει με επιτυχία αν γνωρίζαμε το ιστορικό των προσώπων που περιβάλλουν τον πρόεδρο Μπους. Θα μπορούσαμε να δούμε πώς και γιατί προωθήθηκαν από το αμερικάνικο ισραηλινό λόμπι συγκεκριμένα άτομα σε θέσεις κλειδιά της κυβέρνησης. Πρέπει να τονίσουμε ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι του Προέδρου ανήκουν σε μια φιλοπόλεμη πολιτική κίνηση, είναι γνωστοί δε με το όνομα «Νεοσυντηρητικοί» (Neoconservatives ή πιο σύντομα Neoscon). Είναι δε όλοι εβραϊκής καταγωγής, αν και μπορεί αυτό να είναι εντελώς συμπτωματικό.

Ο Ρίτσαρντ «Εστέλλε» Περλ είναι ένας από τους εγκεφάλους των Νεοσυντηρητικών και από τους βασικότερους Συμβούλους του Προέδρου Μπους σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Είναι επίσης Πρόεδρος της Επιτροπής του Πενταγώνου για την αμυντική πολιτική. Έχει εμφανιστεί εδώ και δεκαετίες στην αμερικανική πολιτική. Το 1970 ήταν το δεξί χέρι του Γερουσιαστή Χένρι Σκουπ Τζάκσον, από το γραφείο του οποίου, όπως απεκαλύφθη από τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, υπήρχε σοβαρή διαρροή υψηλού απορρήτου πληροφοριών προς την πρεσβεία του Ισραήλ. Ο Ρίτσαρντ Περλ εξεδιώχθη και αργότερα εργάστηκε για τους Ισραηλινούς στην Ισραηλιτική εταιρεία οπλικών συστημάτων Σόλταμ. Βασικός συνεργάτης του υπήρξε ο Εβραίος βιομήχανος πολεμικού υλικού Χόλινγκερ. Ο Περλ είναι γνωστός και με το “παρατσούκλι” «Άρχοντας του Σκότους». Σχετικά με τη διαρροή πληροφοριών και τη σχέση του Περλ με όλα αυτά έγραφε λίγα χρόνια αργότερα, το 1974, ο επίσης εβραϊκής καταγωγής συγγραφέας, αλλά προοδευτικός και αρκετά αντικειμενικός, Στέφεν Ισαάκ, στο βιβλίο του *Εβραίοι και Αμερικανική Πολιτική* τα παρακάτω: «Ο Ρίτσαρντ Περλ και ο Μόρις Άμιτεϊ ηγούνται ενός μικρού στρατού φιλοσημιτών στο Κάπιτολ Χιλ και κατευθύνουν τις δυνάμεις προς τη μεριά των εβραϊκών συμφερόντων». Στους *Νιου Γιορκ Τάιμς* το 1983, γινόταν και πάλι αναφορά για τα πακέτα χρημάτων που είχε λάβει ο Περλ από ισραηλιτικές βιομηχανίες οπλικών συστημάτων. Το 1996 ο Περλ μαζί με δύο ακόμη Εβραίοαμερικάνους, τον Ντάγκλας Φέιθ και τον Δαβίδ Βάρμσερ έγραφαν μια κοινή εργασία, με τίτλο *Ένα καθαρό άνοιγμα: Μια νέα στρατηγική για ασφάλεια της Επικράτειας*. Αυτή η εργασία προοριζόταν για τον τότε Πρωθυπουργό του Ισραήλ Νετανιάχου. Ο Περλ και οι άλλοι δυο της τριάδας προσπάθησαν να πείσουν τον Μπίμπι (χαϊδευτικό του Νετανιάχου) να μην αποδεχτεί

τις συμφωνίες του Όσλο που είχε υιοθετήσει ο άγρια δολοφονημένος, ακριβοδίκαιος Πρωθυπουργός του Ισραήλ, Ιτζάκ Ράμπιν, αλλά να προχωρήσει σε μια νέα επιθετική πολιτική. Εκεί έγραφαν: «Το Ισραήλ μπορεί να δημιουργήσει, ανάλογα με τις επιθυμίες του, το γεωστρατηγικό του περιβάλλον σε συνεργασία με την Τουρκία και την Ιορδανία, αφού πρώτα αποδυναμωθεί η Συρία. Αυτή η προσπάθεια θα μπορούσε επίσης να εστιαστεί στην πτώση του καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεϊν στο Ιράκ, μια πολύ σημαντική προϋπόθεση για τη στρατηγική του Ισραήλ. Παράλληλα όμως να πειραματιστούν και με τις προσδοκίες της Συρίας. Η Ιορδανία είχε διαπραγματευτεί με τις προσδοκίες της Συρίας, προτείνοντας στους Σύριους να επαναφέρουν τη δυναστεία των Σύριων Χασεμιτών στο Ιράκ σε περίπτωση πτώσης του καθεστώτος του Σαντάμ».

Ας προσέξουμε ότι όλα αυτά γράφονται το 1996, 7 χρόνια πριν από σήμερα! Σε αυτή την εργασία, η Συρία παρέμενε βασικός εχθρός του Ισραήλ, αλλά ξεκαθαριζόταν ότι ο δρόμος για τη Δαμασκό πρέπει να περάσει πρώτα μέσα από τη Βαγδάτη. Αυτό το σχέδιο στις μέρες μας προωθήθηκε στους εσωτερικούς κύκλους της κυβέρνησης Μπους. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι ο Βάρμσερ, σε εργασία του σχετικά με κοινές στρατηγικές Ισραήλ και ΗΠΑ, με τίτλο *Οι κρίσεις μπορεί να δημιουργούν και ευκαιρίες*, έγραφε τα παρακάτω: «Μια καταστροφική επίθεση στα κέντρα των σκληροπυρηνικών (Αράβων) στη Μ. Ανατολή είναι αναγκαία. Το Ισραήλ και οι ΗΠΑ θα πρέπει να φροντίσουν αυτή η σύγκρουση να είναι καταστροφική με αποτέλεσμα την κατάρρευση της πολεμικής μηχανής των κυβερνήσεων της Δαμασκού, της Βαγδάτης, της Τρίπολης, της Τεχεράνης και της Γάζας. Αυτό θα μπορούσε να δημιουργήσει τη δυνατή εντύπωση ότι το να μάχεσαι τις ΗΠΑ ή το Ισραήλ είναι αυτοκτονία».

Αυτά δημοσιεύτηκαν την 1η Ιανουαρίου 2001, 9 μήνες πριν από την 11η Σεπτεμβρίου, όπως θα σχολιάσει αργότερα ο δημοσιογράφος και πολιτικός Πατ Μπιουκάναν. Ο Βάρμσερ είναι Ειδικός Σύμβουλος του υποδιοθυντού για θέματα ελέγχου εξοπλισμών, Τζον Μπόλτον.

Ο Μπιουκάναν αναφέρει ότι, σύμφωνα με την ημερήσια Ισραηλιτική εφημερίδα *Χααρέτζ*, ο Τζον Μπόλτον έλεγε τον Φεβρουάριο του 2003 σε συνέντευξή του με Ισραηλίτες αξιωματούχους ότι δεν υπάρχει αμφιβολία πως: «Η Αμερική θα επιτεθεί στο Ιράκ και θα είναι απαραίτητο στη συνέχεια να ασχοληθεί και με τους κινδύνους που προέρχονται και από τη Συρία, το Ιράν και τη Β. Κορέα».

Εδώ θα πρέπει να θυμηθούμε ότι ο Πατ Μπιουκάναν είναι ο πολύ γνωστός δημοσιογράφος του CNN που μαζί με τον Μάικλ Κίνι παρουσίαζαν την πολύ επιτυχημένη εκπομπή στο κανάλι αυτό «Κροσφάιρ».

Αργότερα ο Μπιουκάναν πολιτεύτηκε και διεκδίκησε μάλιστα, με αντίπαλο τον Τζορτζ Μπους, την προεδρία του ρεπουμπλικανικού κόμματος για να κατέβει στις αμερικανικές εκλογές εναντίον των δημοκρατικών. Μπορεί να είναι ένας συντηρητικός δεξιός πολιτικός, αλλά για όσους τον γνωρίζουν και μέσα από τις εκπομπές του, ξέρει να λέει τα σύκα-σύκα και τη σκάφη-σκάφη. Άλλωστε, έτσι όπως έχουν προκύψει οι καταστάσεις σήμερα στον πόλεμο με το Ιράκ, όλο και περισσότεροι διανοούμενοι του αριστερού χώρου συνειδητοποιούν αυτή την περίεργη σχέση Ισραήλ και ΗΠΑ, όπου τα φαινόμενα με μια πρώτη ματιά απατούν, αφού από τους δύο ο μικρός είναι ο πραγματικός αρχηγός, το Ισραήλ, και οι ΗΠΑ ο γιγαντιαίος δεινόσαυρος που υπακούει σε όλες τις εντολές. Είναι χαρακτηριστικό αυτό που αναφέρει ο Αμερικανοεβραίος δημοσιογράφος Ντέιβιντ Μπρουκς στην εφημερίδα *Γουόκλι Στάνταρντ*: «Τώρα έχω μια συνεχή ροή από αντιεβραϊκά συνθήματα, τα οποία λαμβάνω στο ηλεκτρονικό μου ταχυδρομείο, στον τηλεφωνητή μου καθώς και σε γράμματα. Πρέπει να ομολογήσω ότι ο αντιεβραϊσμός είναι ζωντανός και ακμάζει. Αυτό που έχει αρχίσει και γίνεται παράξενο είναι ότι το επίκεντρο της ροής αυτής δεν είναι πλέον η δεξιά και η ακροδεξιά, αλλά άνθρωποι του αριστερού χώρου, οι οποίοι δραστηριοποιούνται σε αντιπολεμικές κινήσεις υπέρ της ειρήνης».

Ας περάσουμε όμως τώρα στον Πολ Γούλφοβιτς, τον Υφυπουργό Αμύνης των ΗΠΑ. Είναι επίσης μέλος της Επιτροπής Αμυντικής Πολιτικής του Πενταγώνου, της οποίας ηγείται ο Ρίτσαρντ Περλ και είναι γνωστό ότι έχει πολύ στενές σχέσεις με Ισραηλίτες μιλιταριστές. Η αδελφή του ζει στο Ισραήλ. Είναι ο υπ' αριθμόν δύο αρχηγός της διοίκησης πίσω από τον πόλεμο του Ιράκ. Είναι αντιευρωπαϊστής και εισηγητής, ήδη από το 1992, απόψεων του τύπου «Η Δυτική Ευρώπη μπορεί να αποτελέσει έναν πιθανό μελλοντικό εχθρό για τις ΗΠΑ». Αυτό πριν 10 χρόνια θα έμοιαζε ακραίο και τραβηγμένο, στις μέρες που ζούμε όμως δεν φαίνεται πια έτσι.

Ο καθηγητής του Χάρβαρντ, Στάνλεϊ Χόφμαν γράφει σχετικά με τον Γούλφοβιτς και άλλους Νεοσυντηρητικούς: «Τελικά υπάρχει μια αρκετά καλή συλλογή από φίλους του Ισραήλ, οι οποίοι πιστεύουν στην ταυτότητα των συμφερόντων μεταξύ του Ισραήλ και των ΗΠΑ. Αυτή η συντροφιά των αναλυτών βλέπουν την εξωτερική πολιτική μέσα από τα γυαλιά ενός βασικού ερωτήματος: Αυτό που θα κάνουμε είναι καλό ή κακό για το Ισραήλ; Από τότε που το έθνος του Ισραήλ δημιουργήθηκε το 1948, αυτοί οι αναλυτές δεν έχουν ουσιαστικά αλλάξει τρόπο σκέψης μέσα στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Όμως τώρα έχουν διεισδύσει και στο Πεντάγωνο και

εστιάζονται γύρω από στρατηγικές, όπως είναι αυτές που προτείνει ο Πολ Γούλφοβιτς, ο Ρίτσαρντ Περλ και ο Ντάγκλας Φέιθ». Για τον Ντάγκλας Φέιθ θα μιλήσουμε πιο κάτω.

Αυτή την τριάδα, όπως και την ευρύτερη ομάδα μέσα στην οποία αυτή ανήκει, τη θεωρούν πολλοί άλλοι αναλυτές ως το αντίστοιχο του Ισραηλιτικού κόμματος «Λικούντ», γι' αυτό και τους ονομάζουν *Λικούντνικς*.

Ο δημοσιογράφος Ρόμπερτ Κάιζερ έγραφε στο πρωτοσέλιδο της *Ουάσινγκτον Ποστ* στις 9 Φεβρουαρίου 2003 σχετικά με την προαναφερθείσα τριάδα τα εξής: «Οι Λικούντνικς είναι πραγματικά στην κορυφή της εξουσίας αυτή την στιγμή. Ο Περλ, ο Γούλφοβιτς και ο Φέιθ αποτελούν μέρος ενός φιλοϊσραηλινού δικτύου μέσα στην κυβέρνηση, μαζί με άλλες σημαντικές αιχμές, όπως είναι ο Ντέιβιντ Βάρμσερ και ο Έλιοτ Άμπραμς του εθνικού συμβουλίου για την ασφάλεια». Στον Βάρμσερ ήδη έχουμε αναφερθεί, στον Έλιοτ Άμπραμς θα αναφερθούμε τώρα.

Ο Έλιοτ Άμπραμς είναι γαμπρός του αμερικανοεβραίου Νόρμαν Πόντχορετζ, ο οποίος εκδίδει το περιοδικό *Κομένταρι* το οποίο αποτελεί εδώ και δεκαετίες τον βραχίονα για να αποκρούονται όποιες κριτικές γίνουν προς το Ισραήλ, πετώντας συνήθως τη λάσπη-ετικέτα «αντισημίτης» προς τους κριτές του Ισραήλ, ανεξάρτητα εάν είναι αριστεροί ή δεξιοί. Είναι γνωστή τακτική που συνηθίζει όλη αυτή η ομάδα των Νεοσυντηρητικών, όπως έχει συμβεί και με τον Κένεθ Άντελμαν, συνεργάτη του Ρίτσαρντ Περλ και σύμβουλο του Μπους σε θέματα σχετικά με το Πεντάγωνο, που σε ομιλία του στο Fox News στις 28/11/2001 είχε αποκαλέσει τους Άραβες «αντισημίτες», αναγκάζοντας πολλούς δημοσιογράφους αναλυτές να του υπενθυμίσουν ότι πρέπει να κοιτάξει σε οποιοδήποτε εγκυκλοπαιδικό λεξικό βρει, για να δει ότι εξ ορισμού οι Άραβες είναι Σημίτες.

Τα «κόλπα» αυτά της εβραϊκής προπαγάνδας είναι πασιφανές πλέον ότι έχουν ξεφτίσει. Δεν μπορείς να αποκαλείς αντισημίτες σημιτικούς λαούς, ώστε έτσι να τους φορτώσεις τη «ρετινιά» του ρατσιστή, μια που ο όρος αντισιωνιστής, που θα ήταν και επιστημονικά πιο σωστός θα είχε να κάνει με την αντίθεση ομάδων ή λαών σε μια συγκεκριμένη ισραηλιτική πολιτική.

Ο Έλιοτ Άμπραμς λοιπόν βρίσκεται χρόνια μέσα στους διαδρόμους της Ουάσινγκτον και ήδη από την περίοδο της διακυβέρνησης του Ρέιγκαν ήταν υπεύθυνος για τις σχέσεις των ΗΠΑ με τη Λατινική Αμερική. Είχε παίξει πολύ σημαντικό ρόλο στο γνωστό σκάνδαλο «Ιράν Γκέιτ», όταν είχαν εμπλακεί οι ΗΠΑ σε παράνομο εμπόριο όπλων, τρο-

φοδοτώντας το Ιράν για να το ενισχύσουν στον πόλεμό του εναντίον του Ιράκ, αλλά τους Κόντρας εναντίον των Σαντινίστας στη Νικαράγουα. Θυμόμαστε τις δίκες του ταγματάρχη Όλιβερ Νορθ καθώς και τη σχέση που είχε αναπτύξει αυτός με τις Ισραηλιτικές Μυστικές Υπηρεσίες. Θυμηθείτε την αναφορά μας για τη σχέση Αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών με τα σκληρά ναρκωτικά. Ο Έλιοτ Άμπραμς βρέθηκε ένοχος το 1971 και εξέτισε έναν χρόνο ποινή προσφέροντας εργασία κοινωνικής μορφής. Αργότερα ο Πρόεδρος Μπους Πρεσβύτερος τον επανέφερε πλήρως. Ο Άμπραμς ήταν ένα από τα πιο σκληρά γεράκια, ακραία φιλοϊσραηλινός (άλλωστε είναι εβραϊκής καταγωγής και ο ίδιος), στην κυβέρνηση Ρέιγκαν.

Ο Ντάγκλας Φείθ, στον οποίο αναφερθήκαμε πιο πάνω, είναι και αυτός υψηλόβαθμος αξιωματούχος στο Υπουργείο Εθνικής Αμύνης και Σύμβουλος σε θέματα πολιτικής στο Πεντάγωνο. Είναι πολύ στενός συνεργάτης του Περλ. Θεωρείται ένας από τους ακραίους φιλοϊσραηλίτες και έχει γίνει συχνά εισηγητής προτάσεων αντιαραβικής πολιτικής. Αναλυτές τον αναφέρουν ως άνθρωπο που έχει στενή σχέση με την ακραία εβραϊκή ομάδα «Σιωνιστική Οργάνωση της Αμερικής», η οποία δεν διστάζει να επιτίθεται ακόμη και σε προοδευτικούς Εβραίους, όταν οι τελευταίοι δεν συμφωνούν με τις ακραίες απόψεις των μελών της οργάνωσης. Ο Φείθ διευθύνει μια νομική εταιρεία με τίτλο “Φείθ και Ζελ”, η οποία έχει μόνο ένα υποκατάστημα εκτός Αμερικής, στο Ισραήλ. Οι περισσότερες εργασίες της εταιρείας του έχουν να κάνουν με νομικά θέματα σχετικά με το Ισραήλ. Μια από τις σημαντικές δραστηριότητες του είναι να εκπροσωπεί ισραηλιτικές βιομηχανίες οπλικών συστημάτων. Ο Φείθ, όπως ο Περλ και ο Γούλφοβιτς, είναι από τους βασικούς εγκεφάλους πίσω από τον πόλεμο των ΗΠΑ εναντίον του Ιράκ.

Οι περισσότεροι από τα “γεράκια” αυτά είναι γνωστοί και ως «κοτοπουλογεράκια» (Chickenhawks), διότι ενώ είναι ιδιαίτερα πολεμοκάπηλοι, σχεδόν κανένας από αυτούς δεν υπηρέτησε στο Βιετνάμ, ούτε καν στον αμερικανικό στρατό. Ο Τζορτζ Μπους επιδέξια τον απέφυγε, το ίδιο ο Γούλφοβιτς και ο Περλ.

Ένα άλλο ταλέντο από την ομάδα αυτή είναι ο πολύ γνωστός μας Εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου Άρι Φλάισερ. Είναι ο επίσημος Εκπρόσωπος Τύπου του Μπους και Σύμβουλος σε θέματα ΜΜΕ. Θεωρείται από τους αξιόλογους Αμερικανοεβραίους στην εβραϊκή κοινωνία της Αμερικής και υπάρχουν κάποιες πληροφορίες, που δεν είναι επιβεβαιωμένες, ότι εκτός από την αμερικάνικη υπηκοότητα, ο Φλάισερ έχει και την ισραηλιτική. Φέρεται ότι έχει στενή σχέση με την εξτρεμιστική

εβραϊκή ομάδα που ονομάζεται *Χαμπάτ Λουμπάβιτς Χασιδνικς*. Ο Φλάισερ υπήρξε Πρόεδρος του Χαμπάτ Κάπιτολ Εβραϊκού Φόρουμ. Η οργάνωση «Αμερικανοί φίλοι του Λουμπάβιτς» του απένειμε το βραβείο «Νεαρών Ηγετών» τον Οκτώβριο του 2001.

Ο Υπουργός Εξωτερικών Κόλιν Πάουελ είναι ένας από τους πιο διπλωματικούς και “ειρηνόφιλους” της ομάδας. Είναι Τζαμαϊκανής καταγωγής, αλλά έχει και μια εβραϊκή ρίζα από τη μεριά του πατέρα του. Μεγάλωσε σε μια πολυπληθή από Εβραίους γειτονιά της Ν. Υόρκης και μιλά καλά τα Γίντις, που είναι η γερμανοεβραϊκή διάλεκτος. Το παρατσούκλι του στον κύκλο των φίλων του από τον στρατό και την πολιτική είναι “Black Jew” (μαύρος Εβραίος). Ήταν από αυτούς που επανέφεραν το θέμα κυρώσεων εναντίον του Ιράκ τη στιγμή που ήξερε ότι πάνω από δύο εκατομμύρια Ιρακινοί πολίτες είχαν πεθάνει εξαιτίας του εμπάργκο, εκ των οποίων οι περισσότεροι ήταν μικρά παιδιά, γυναίκες και ηλικιωμένοι.

Στις 26 Ιανουαρίου 1998 ο Πρόεδρος Κλίντον έλαβε ένα γράμμα που τον παρότρυνε να χρησιμοποιήσει τη δύναμη των ΗΠΑ για να διώξει τον Σαντάμ Χουσεϊν από το Ιράκ. Το ονόμαζαν «στόχο» της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Τόνιζαν μάλιστα ότι για την πτώση του Σαντάμ θα έπρεπε να χρησιμοποιηθεί στρατιωτική δύναμη αφού «η διπλωματία δεν τα καταφέρνει». Του υπόσχονταν δε πλήρη υποστήριξη. Αυτοί οι οποίοι είχαν αναλάβει να πείσουν τον Κλίντον ήταν οι Έλιοτ Άμπραμς, Μπιλ Μπένετ, Τζον Μπόλτον, Ρόμπερτ Κάγκαν, Γουίλιαμ Κρίστολ, Ρίτσαρντ Περλ και Πολ Γούλφοβιτς. Θα σχολιάσει γι’ αυτό ο Πολ Μπιουκάναν: «Τέσσερα χρόνια πριν την 11η Σεπτεμβρίου οι Νεοσυντηρητικοί είχαν ήδη τη Βαγδάτη στο μυαλό τους». Και θα αναρωτηθεί: «Γιατί άραγε θα πρέπει να θεωρούμε ότι εκείνο που είναι καλό για το Ισραήλ είναι και για μας; Μήπως επειδή αυτοί που το βλέπουν έτσι νοιώθουν σαν πραγματική τους πατρίδα το Ισραήλ και όχι τις ΗΠΑ;»

Είναι περίπου τριάντα άτομα ακόμα που μετέχουν σ’ αυτόν τον πολύ εσωτερικό κύκλο-ομάδα του Μπους, όλοι εβραϊκής καταγωγής σε θέσεις κλειδιά, που παρέσυραν τον αμερικανικό λαό σε μια αμφιβόλου έκβασης ακροβασία πάνω σε ένα τεντωμένο σχοινί. Το περίεργο με όλα αυτά είναι ότι μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 άρχισαν να μπαίνουν σε εφαρμογή τα σχέδια για πολεμικά χτυπήματα. Η σχέση των μυστικών υπηρεσιών του Ισραήλ με την 11η Σεπτεμβρίου πρέπει να διερευνηθεί περισσότερο. Έχει αποδειχτεί ότι οι μυστικές υπηρεσίες του Ισραήλ παρακολουθούσαν μέσα στην Αμερική τον πυρήνα της ομάδας των Αράβων τρομοκρατών πριν το κτύπημα φυσικά. Αυτό είναι κάτι που έχει διασπαρεί

σαν πληροφορία σε όλους τους κύκλους των πραγματικά ενημερωμένων δημοσιογράφων της Αμερικής.

Ήξερε για το χτύπημα το Ισραήλ και το απέκρυψε; Επισήμως η απάντηση είναι όχι. Αν διαβάζατε όμως τις δεκάδες των άρθρων των σχετικών με την 11η Σεπτεμβρίου, καθώς και τον ρόλο που έπαιξαν η Μοσάντ, αλλά και οι αμερικανικές τηλεφωνικές εταιρείες εβραϊκών συμφερόντων, που παρακολουθούσαν συνεχώς χιλιάδες συνδιαλέξεις ιδιαίτερα μεταξύ των αραβόφωνων, ίσως να αρχίσετε να έχετε αμφιβολίες. Όμως αυτό είναι θέμα για ένα άλλο άρθρο. Από τη στιγμή που εμφανίστηκε το ευρώ οι αραβικές χώρες εγκατέλειψαν το δολάριο και άρχισαν να συναλλάσσονται με το ευρωπαϊκό νόμισμα. Το ίδιο προσπάθησε να κάνει και η Βενεζουέλα και την “πήρε ο αέρας και τη σήκωσε”. Με το χτύπημα στο Ιράκ χτυπιέται ο ΟΠΕΚ και συνεπώς και η Ευρώπη και κατ’ επέκταση η Ρωσία και η Κίνα.

Όσο ποτέ άλλοτε είναι αναγκαίο η Ευρώπη να αναζητήσει τον παλιό καλό της εαυτό και από αυτές τις ελληνορωμαϊκές της ρίζες να προσπαθήσει να πορευθεί σε έναν πολιτισμένο κόσμο πραγματικών δημοκρατικών κοινωνιών και ίσως έτσι γίνει αιχμή για να συμπαρασύρει όλους τους λαούς της γης σε έναν πιο ανθρώπινο και ειρηνικό κόσμο.

Το ότι κάτι τέτοιο ήδη διαφαίνεται ότι πρόκειται να συμβεί και ότι ο Χάντινγκτον αρχίζει να πέφτει εν μέρει έξω στις προβλέψεις του, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ο Δυτικός κόσμος δεν είναι πλέον τόσο συμπαγής όσο τουλάχιστον φαινόταν πριν μερικά χρόνια. Η Ευρώπη αρχίζει αρκετά δυναμικά και ξεκάθαρα πλέον, με αιχμή σχεδόν ολόκληρο το πλήθος των πολιτών της, να τραβά τον δικό της δρόμο στον πλατύ ορίζοντα της Δύσης. Η Ελλάδα αναμφισβήτητα είναι η μήτρα του Δυτικού πολιτισμού και ο Ιουδαιοχριστιανισμός, όσο έχει να κάνει με την Ευρώπη, το μόνο που κατάφερε ήταν απλώς να θολώσει το κρυστάλλινα καθαρό τοπίο του δυτικού Ευρωπαϊκού πολιτισμού. Το άλλο κομμάτι της Δύσης –ΗΠΑ, Καναδάς, Αυστραλία– σαν πολύ νεότερα κράτη με ένα ρηχό πολιτισμικό υπόβαθρο, βρίσκονται σε σύγχυση ως προς το πολιτισμικό τους μέλλον και θα συνεχίσουν αυτό τον δρόμο της αγωνίας αν δεν ξανασκύψουν να πιουν από την πηγή που πρωτοτροφοδοτήθηκαν και που είναι η Ελληνική μήτρα του Ευρωπαϊκού πολιτισμού. Το ότι οι ΗΠΑ στον τελευταίο πόλεμο του Ιράκ κουρέλιασαν το Διεθνές Δίκαιο υπηρετώντας αρκετά ανοικτά τα συμφέροντα ενός ακραίου σιωνιστικού κέντρου δεν σημαίνει ότι τέτοιου είδους συμπεριφορές προς τις αρχές του Διεθνούς Δικαίου θα μπορέσουν να τις συνεχίσουν για πολύ καιρό ακόμη. Πολλοί έχουν αρχίσει και μιλούν για την αρχή του τέλους των

ΗΠΑ ως υπερδύναμης, καθώς και των Σιωνιστών πατρώνων τους και το πιθανότερο είναι ότι αυτοί οι αναλυτές, ιστορικοί και διανοητές, δικαιολογημένα σκέπτονται έτσι. Ήδη το ευρωπαϊκό κέντρο της Μπίλντερμπεργκ έχει διαχωρίσει τη θέση του από τις δραστηριότητες των σιωνιστικών κέντρων και ανάλογα και ο καθολικισμός με αιχμή τον Πάπα που σχεδόν έφτασε να αναθεματίσει τα γεράκια των ΗΠΑ για την εισβολή τους στο Ιράκ, επίσης φαίνεται να συμπορεύεται και να ακολουθεί το ελληνοπρεπές μέλλον της Ευρώπης.

Η διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης από 15 σε 25 κράτη-μέλη στη Στοά του Αττάλου στην Αθήνα στις 16 Απριλίου 2003 δεν ήταν καθόλου συμπτωματική. Αντιθέτως ήταν ιδιαίτερα συμβολική. Στη Στοά του Αττάλου, στην αρχαία Αθήνα, έπαιρναν οι Έλληνες πολίτες τις αποφάσεις τους στις κρίσιμες καμπές της πορείας τους. Μια Μεγάλη Ευρώπη από τη Βρετανία μέχρι τα Ουράλια, όπως την είχε οραματιστεί ο μεγάλος Γάλλος ηγέτης Σαρλ Ντε Γκολ έχει αρχίσει να γίνεται πραγματικότητα. Μετά τα τελευταία γεγονότα του Ιράκ η Ευρώπη επιταχύνει τους ρυθμούς της και πέρα από την οικονομική και πολιτική κοινή προσπάθεια αρχίζει να κάνει γρήγορες σκέψεις για το πώς θα μπορέσει να αποτελέσει και έναν αυτόνομο ανεξάρτητο δυνατό στρατιωτικό πυρήνα μέσα στην πολυπλοκότητα της Νέας Παγκόσμιας κατάστασης. Ήδη κάποιοι εκατοντάδες στρατιώτες του ευρωπαϊκού στρατού βρίσκονται στα Σκόπια.

Κάτι επίσης που είναι σημαντικό, ιδιαίτερα για την πατρίδα μας, αλλά πέρασε για ευνόητους λόγους στα ψιλά, είναι ότι το Υπουργείο εθνικής Αμύνης της Γαλλίας ήλθε σε επαφές και συμφωνίες με το δικό μας Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, στις αρχές του Απριλίου 2003, για τη δημιουργία εργοστασίων κατασκευής οπλικών συστημάτων υψηλής τεχνολογίας με τη βοήθεια και την καθοδήγηση του Γαλλικού Υπουργείου Άμυνας και Βιομηχανίας. Μέσα σε αυτές τις δύσκολες παγκόσμιες ισορροπίες η Τριμερής Επιτροπή, η οποία προσπαθεί να δείξει ένα πιο δημοκρατικό πρόσωπο από ό,τι έχουμε δει από την Μπίλντερμπεργκ, φαίνεται να κινείται έντονα αυτή την περίοδο. Οι κινήσεις της είναι δυσδιάκριτες επειδή γίνονται στο βάθος των παρασκηνίων, ο Τόνι Μπλερ όμως, που είναι δικό της παιδί και είχε ιδιαίτερα προωθηθεί από αυτήν, ήδη δηλώνει ότι σε έναν πόλεμο των ΗΠΑ κατά της Συρίας η κυβέρνησή του και οι βρετανικές δυνάμεις δεν θα ήθελαν να συμμετέχουν. Εδώ έχουμε μια σαφή απόκλιση του Μπλερ και της Βρετανίας από τα αμερικανοσιωνιστικά σχέδια και μια μεγαλύτερη σύγκλιση προς τους ευρωπαϊκούς στόχους.

Φαίνεται όμως ότι ο μέγας μαέστρος μιας σκιώδους κυβέρνησης που κινεί την αμερικανική πολιτική καθώς και τη στρατιωτική της μηχανή είναι ο πολύ γνωστός μας χασάπης του Βιετνάμ, των Λατινοαμερικανικών χωρών, αλλά και της Κύπρου μας, Χένρι Κίσινγκερ. Δεν ξέρω πόσοι είχαν προσέξει την εμφάνιση του Κίσινγκερ πίσω από τον Μπους κατά τη διάρκεια της τελετής ανάληψης της προεδρίας του, μια εικόνα που συμβολικά ήθελε να πει προς τον έξω κόσμο ότι «εδώ συνεχίζω να είμαι, σκληρός πυρήνας της αμερικάνικης πολιτικής» που μόνο αμερικάνικη δεν είναι και «ας μην συμμετέχω επισήμως στην κυβέρνηση του Τζορτζ Μπους». Η συνέντευξη του Κίσινγκερ στο CNN τις πρώτες μέρες του Απριλίου του 2003 έδειχνε ποιοι έχουν πραγματικά τη δύναμη και την εξουσία στα χέρια τους στις ΗΠΑ. Ο νοών νοεΐτω. Από αυτή τη συνέντευξη βγήκαν όμως και κάποια συμπεράσματα. Σύμφωνα με τον Κίσινγκερ δεν πρέπει αυτή την στιγμή οι ΗΠΑ να προχωρήσουν σε άλλες στρατιωτικές επεμβάσεις, αλλά θα πρέπει να περιμένουν. Εμείς θα λέγαμε ότι όντως θα πρέπει να περιμένουν για να “χωνέψουν” το τόσο αίμα που χύθηκε στις Αραβικές γαίες. Θα πρέπει όμως να προσέξουμε ότι ο Κίσινγκερ τόνισε «όχι άλλες στρατιωτικές επεμβάσεις αυτή τη στιγμή». Η φράση «αυτή τη στιγμή» είναι κωδική, που σημαίνει ότι σε κάποια άλλη στιγμή οι επεμβάσεις και οι εισβολές μπορούν να ξεκινήσουν. Όμως ο άξονας που ήδη από χρόνια, πάνω από μισή δεκαετία, τον είχαμε δει να διαφαίνεται και που είναι ο άξονας Παρίσι - Βερολίνο - Μόσχα - Πεκίνο, είναι σίγουρο ότι δεν είναι έτοιμος να πει ναι σε όλα, στην Pax Americana ή ακόμα καλύτερα Pax Zionista. Ο Σάμουελ Χάντινγκτον, Αμερικανοεβραίος άλλωστε και ο ίδιος, σε έναν αρκετά μεγάλο βαθμό, φαίνεται να πέφτει έξω στις προβλέψεις του, που σίγουρα ήταν και προβλέψεις των ομοίων του.

Βλέπουμε το Κελτογαλατικό και το Καθολικό στοιχείο της Δύσης, αλλά και της Λατινικής Αμερικής, καθώς και το Ορθόδοξο των πρώην κρατών του Ανατολικού μπλοκ να σηκώνουν μια δική τους παντιέρα. Και όσο και αν παρουσιάζονται από ορισμένα κράτη κάποιες αποκλίσεις, συνολικά φαίνεται να ακολουθείται ο νέος αέρας της Μεγάλης Ευρώπης που αρχίζει και φυσά στον πλανήτη Γη.

Σήμερα βλέπουμε τη συμμαχία Αμερικής - Βρετανίας να έχει δεχτεί σοβαρά κτυπήματα, κυρίως σε επίπεδο κοινής γνώμης και όχι μόνο. Οι νεκροί Αμερικανοί συνεχώς πληθαίνουν στο Ιράκ. Τα ακόμη πιο άσχημα νέα για τη συμμαχία της πραγματικής τρομοκρατίας είναι ότι οι Ταλιμπάν στο Αφγανιστάν ανασυντάχθηκαν και ήδη άρχισαν να πέφτουν σε ένα ακόμη γύρο αίματος και άλλα νέα παιδιά των Ηνωμένων

Πολιτειών μακριά από την πατρίδα τους, σε ένα πόλεμο που δεν πολυκαταλαβαίνουν. Εν τω μεταξύ στις 16-9-2003, στις πρώτες σελίδες της εφημερίδας *Ελευθεροτυπία*, σε μεγάλο άρθρο, με τίτλο «Κρύβουν απώλειες οι ΗΠΑ», αναφερόταν ότι περισσότεροι από 6.000 Αμερικανοί στρατιώτες έχουν “απομακρυνθεί” για ιατρικούς λόγους από το πεδίο πολέμου του Ιράκ, ενώ οι τραυματίες ξεπερνούν τους 1.500.

Στη Βρετανία ξεσπά το σκάνδαλο με τον ευσυνείδητο επιστήμονα Ντέβιντ Κέλι που αποκάλυψε ότι όλο το κακό με τον πόλεμο του Ιράκ βασίστηκε σε επιπόλαιες αναλύσεις και αλλοιωμένα στοιχεία! Ο Κέλι στη συνέχεια “αυτοκτόνησε”. Η γυναίκα του όμως δήλωσε ότι ο άνδρας της δεν της είχε δώσει την εντύπωση ότι ήθελε να αυτοκτονήσει και ότι η ίδια πιστεύει πως σκοτεινά κέντρα βρίσκονται πίσω από τον θάνατό του. Τέτοιες καταστάσεις δημιούργησαν δυνατούς κλυδωνισμούς στην κυβέρνηση Μπλερ και γενικά αυτή η συγκεκριμένη κυβέρνηση φαίνεται πως θα έχει άσχημο τέλος.

Σε όλα αυτά ήλθε να προστεθεί στις αρχές του φθινοπώρου του 2003 το πολύ άσχημο κλίμα στη Μ. Ανατολή, με πολλά θύματα και πολύ αίμα και από τη μεριά των Παλαιστινίων και από τη μεριά των Ισραηλινών. Το Υπουργείο Εξωτερικών του Ισραήλ, βάζοντας ουσιαστικά ταφόπλακα στο σχέδιο ειρήνης για την περιοχή με το όνομα “Οδικός Χάρτης”, άρχισε να μιλά για βίαιη απομάκρυνση του Αραφάτ, ακόμη και φυσική εξόντωσή του. Φυσικά αυτό ξεσήκωσε νέο κύμα άγριας βίας από τη μεριά των Παλαιστινίων, παράλληλα όμως δραστηριοποίησε και την παγκόσμια κοινή γνώμη εναντίον της τόσο ακραίας απόφασης της Ισραηλινής κυβέρνησης.

Τα θύματα καθημερινά αυξάνονται σε ένα πόλεμο που στην ουσία δεν έχει ακόμα τελειώσει. Κάτι αντίστοιχο ισχύει και στην περίπτωση του Αφγανιστάν. Οι Ταλιμπάν ελέγχουν σχεδόν όλες τις περιοχές εκτός από την Καμπούλ. Τον αμερικανόφερτο δε κυβερνήτη του Αφγανιστάν οι Αφγανοί τον αποκαλούν χλευαστικά «Δήμαρχο της Καμπούλ». Θύματα όμως εκτός από τους Αμερικάνους στο Ιράκ είχαν και οι Ιταλοί, με μεγάλο κόστος για την κυβέρνηση της Ιταλίας. Πολύ θλιβερά επίσης ήταν τα γεγονότα στην Κωνσταντινούπολη με τις εκρήξεις στις εκεί συναγωγές. Είναι όντως τραγικά λυπηρό να βλέπεις αθώους ανθρώπους κομματιασμένους και ακόμη περισσότερο θλίβεσαι όταν φαντάζεσαι το τι μπορεί να σημαίνουν όλα αυτά για τα μέλη της οικογενείας που μένουν πίσω. Κατάφεραν όμως οι Αμερικανοί αυτό που έμοιαζε ακατόρθωτο. Επιτέλους συνέλαβαν τον Σαντάμ στα μέσα Δεκεμβρίου και φυσικά μαζί με τους κυβερνώντες της Αμερικής, αγαλλίασε και ένα κομμάτι του

απληροφόρητου αμερικανικού πληθυσμού. Υπάρχουν πολλές πληροφορίες ότι ο Σαντάμ προδόθηκε από κάποιον έμπιστό του που έβαλε υπνωτικό στο φαγητό του. Η κόρη του τόνισε μετά τη σύλληψη του πατέρα της, ότι θεωρεί αδύνατο ένας άνθρωπος σαν τον πατέρα της να αφέθηκε έτσι απλά και αμαχητί στη μοίρα του. Το ότι ήταν κάτω από την επήρεια ειδικών ψυχοτροπικών ουσιών όταν τον είδαμε στην τηλεόραση είναι κάτι περισσότερο από σίγουρο. Κοινή ομολογία ήταν ότι θύμιζε πολύ την τραγική περίπτωση του Οτσαλάν. Πληροφορίες υπάρχουν επίσης ότι η σύλληψή του είχε επιτευχθεί αρκετές εβδομάδες πριν. Οι «μιντιάδες» όμως της Αμερικής φρόντισαν να τον παρουσιάσουν σαν χριστουγεννιάτικο δώρο στον αμερικανικό λαό. Παρ' όλα αυτά όμως, τα θύματα από τη μεριά των αμερικανών συνεχίζουν να αυξάνονται καθημερινώς. Την επομένη της ανακοίνωσης της σύλληψης του Σαντάμ ακούγαμε για δύο ακόμη θύματα σε αμερικανική εφοδιοπομπή.

Η μάχη λοιπόν συνεχίζεται σφοδρή και στο προσκήνιο και στο παρασκήνιο. Η Ελληνική σκέψη και το ελεύθερο πνεύμα κονταροκτυπιούνται με τον επερχόμενο, "παγανογιαχβικού τύπου", μεσαίωνα. Η τεχνολογική ανάπτυξη δεν σημαίνει οπωσδήποτε και ψυχοπνευματική άνθηση. Άκουω πολλούς να μιλούν για πολλά και κυρίως για την ιερή θρησκεία των προγόνων και θλίβομαι αφάνταστα. Με τηλεοπτικά αφιερώματα ύποπτων στόχων προσπαθούν να προσδώσουν φολκλόρ διάσταση σε ένα θέμα που έχει να κάνει με τη θεία ύπαρξη των όντων στο σύμπαν, προβάλλοντας διάφορους δραχμοφονιάδες ελλαδέμπορους (και αυτός ο όρος μου πλατιά υιοθετήθηκε), για να ακούσουμε περίπου ότι «ο Δίας είναι ηλεκτρισμός» ή ότι η ελληνική λατρεία είναι το να "χαβαλεδιάζεις" με γραφικότητες στα ιερά μας βουνά. Επίσης οι επιθέσεις με ιστορικά επιχειρήματα στο αντίπαλο γιαχβικό κέντρο δεν βγάζουν πουθενά. Όπως οι χριστιανοί έσφαξαν, κατέστρεψαν και ισοπέδωσαν ζωές, ψυχές και πολιτισμό ανθρώπων πολυθειστών, αντιστοίχως μπορούν να κατηγορούν οι χριστιανοί, αν όχι τους Έλληνες, σίγουρα τους πολυθειστές Ρωμαίους για παρόμοιες ακρότητες.

Όσοι σοβαροί θέλουν όντως να βοηθήσουν τον πολιτισμό του πλανήτη σε αυτές τις δύσκολες στιγμές, εξασφαλίζοντας τη συνέχιση της τροφοδοτήσής του από τη βασική του πηγή, που είναι η Ελληνική σκέψη, θα πρέπει να διαβάσουν και να ξαναδιαβάσουν, όσο μπορούν περισσότερο, την αρχαία Ελληνική Γραμματεία και να καταλάβουν επιτέλους ότι η Ελληνική Θρησκεία, η ψυχή του Ελληνικού πολιτισμού, είναι σχέση κατανόησης και επικοινωνίας μεταξύ ημών και των θείων οντοτήτων που εκφράζουν τον πανταχού παρόντα λόγο.

Η ουσία του λόγου είναι το μέτρο και η αρμονία που εκφράζονται μέσα από τον κόσμο των σχημάτων της γεωμετρίας. Οι θεοί λοιπόν των Ελλήνων, ως όντα-σύμβολα του μέτρου και της αρμονίας έπρεπε να έχουν σχήμα-μορφή. Οι Έλληνες είναι μετρολάτρες και σχηματολάτρες. Δεν είναι ειδωλολάτρες.

Η Ευρώπη, η Δύση, αλλά και ο πλανήτης γενικότερα μπορούν να ελπίζουν μόνο όσο καταφέρνουν να κρατούν την Ελλάδα ζωντανή και ακμαία. Ο ηρωικός τρόπος ζωής είναι μονόδρομος για όσους θέλουν να ζήσουν και να πεθάνουν ελεύθεροι. Τα παλαιά ιερατεία ζουν ακόμα στη σύγχρονη πραγματικότητα και το πιο στυγνό από αυτά είναι το Τευτοσαξονοσιωνιστικό ιερατείο του Βορρά. Κράτος απάνθρωπης τρομοκρατίας. Ώχρας τείχος ατελείωτο, βαριά απλώνεται. Μόλυνση πνευματική. Ισχυρές ροπές τυραννικής, ολιγαρχικής υπερεξουσίας σαρώνουν, ιδέες ωραίες νεκρώνουν. Ισοπεδώνουν συναισθήματα. Μήτρα ολοκληρωτικού υλισμού.

* * *